

ДЖУЛИ ГАРУУД ИДЕАЛНИЯТ МЪЖ

Част 9 от „Бюканън-Ренард“

Превод от английски: Дори Габровска, 2012

chitanka.info

*На Мейси Елиз и Кенеди Пейдж за цялата радост,
която донесохте в живота ми. Благодаря на Бога за
момичетата.*

ПЪРВА ГЛАВА

Първия път, когато разряза човешко гърло, ѝ се догади. Втория път? Не толкова.

След като разряза още пет или шест, започна да усеща острието в ръката си като продължение на тялото си и да възприема всичко като напълно естествено. Вълнението отшумя, както и гаденето. Вече не усещаше пристъп на тревога, сърцето ѝ не се разтуптяваше бясно. Не ѝ прилягаше от вида на кръвта. Тръпката си бе отишла, а при нейната професия това беше добрият вариант.

На д-р Елинон Катлийн Съливан, или Ели, както я наричаха близките и приятелите, ѝ оставаха само четири дни до завършването на изтощителната специализация по хирургия в един от най-натоварените центрове за спешна помощ в Средния запад. Тъй като травматологията беше нейната специалност, тя със сигурност бе видяла достатъчно обезобразени и осакатени тела. От нея зависеше да ги възстанови, а като старши специализант имаше и допълнителната отговорност да обучава специализантите първа и втора година.

Спешното отделение на болницата „Сейнт Винсът“ беше пълно от четири часа сутринта и Ели се надяваше, че довършва последната си операция за деня — зашиване на спукан далак. Тийнейджър, едва навършил разрешената възраст за шофиране, решил да провери колко може да вдигне камрито на родителите му, загубил контрол, колата се превъртяла няколко пъти край пътя и се приземила на покрив на сред едно поле. За негов късмет, бил с колан и за още по-голям негов късмет, шофьорът, който карал на известно разстояние след него, видял всичко и веднага извикал линейка. Момчето беше докарано в спешното отделение достатъчно бързо, за да бъде спасено.

Ели оперираше, наблюдавана от трима специализанти втора година, които попиваха всяка нейна дума. Тя имаше вроден талант да обучава и за разлика от деветдесет процента от щатните хирурзи в болницата, не страдаше от прекомерно високо самочувствие. Беше невероятно търпелива със студентите и специализантите — докато те

най-после успееш да разберат какво прави тя и защо. Не третираше никой техен въпрос като прекалено глупав или маловажен, отговаряше на всички и това бе една от причините те да я обожават, а в очите на мъжете фактът, че беше ослепително красива, също оказваше влияние. Тъй като тя бе талантлив хирург и всеотдаен преподавател, всички бъдещи лекари се бореха да попаднат при нея. Иронията в случая беше, че не подозираха, че тя е по-млада от повечето от тях.

— Този уикенд не си дежурна, нали, Ели?

Ели погледна анестезиолога — д-р Кевин Андрюс, който ѝ зададе въпроса. Беше постъпил на работа преди шест месеца и от деня, в който се запозна с Ели, се опитваше да я уговори да излязат на среща. Флиртуваше съвсем откровено с нея, но същевременно бе много сладък. С руса коса, сини очи, висок и добре сложен, с очарователна усмивка, той успяваше да привлече погледа на почти всяка жена в болницата, но у Ели не предизвикваше дори и искрица интерес.

— Не съм, така е. Целия уикенд съм в почивка — отвърна тя. — Чарли, защо не затвориш ти — обърна се към един от стоящите наблизо специализанти.

— Разбира се, доктор Съливан.

— По-добре побързай — намеси се Андрюс. — Скоро ще го събудя.

Специализантът придоби паникьосан вид.

— Спокойно, Чарли. Той просто те дразни — усмихна му се тя.

— Вторник е последният ти ден в „Сейнт Винсът“, нали? — попита Кевин.

— Точно така. Вторник е официално последният ми ден. Понататък може да помагам временно, но още не съм обещала нищо.

— Значи може да решиш да се завърнеш за постоянно.

Тя не отговори.

Той не се отказа.

— Ще ти дадат всичко което пожелаеш. Само им кажи каква заплата искаш и каква работна седмица... Трябва да останеш тук, Ели. Тук ти е мястото.

Тя не се съгласи, нито възрази. Всъщност сама не знаеше къде ѝ е мястото. Беше извървяла толкова тежък път, за да стигне дотук, че не

бе имала време да помисли за бъдещето. Поне това извинение използваше за нерешителността си.

— Може би — съгласи се накрая. — Просто още не знам.

Тя застана до Чарли, наблюдавайки го внимателно, както квачка — пиленцето си.

— Направи шевовете стегнати.

— Да, доктор Съливан.

— Значи понеделник е последният ми шанс да те отведе в рая? — попита със закачлив тон Андрюс.

Тя се засмя:

— В рая? Миналата седмица искаше да разтърсиш цялата ми вселена. А сега ще ме водиш в рая?

— Гарантирам ти го. Мога да ти покажа писмени отзиви от доволни клиентки, ако желаеш.

— Няма да стане, Кевин.

— Няма да се откажа.

Тя въздъхна:

— Знам.

Когато провери последния шев, тя разкърши раменете и врата си, за да прогони умората. Беше в операционната от пет сутринта, което означаваше, че е прекарала надвесена над пациенти единайсет часа. Колкото и да бе тъжно, това не беше рекорд за нея.

Чувстваше се изцедена, схваната и напрегната. „Едно бягане в парка ще раздвижи мускулите ми — реши тя, — а може и да ме ободри.“

— Знаеш ли какво ще облекчи схванатия ти врат? — попита Андрюс.

— Чакай да отгатна. Пътуване до рая?

Една от сестрите се изкикоти.

— Той е много настоятелен, доктор Съливан. Може би трябва да се предадете.

Ели свали ръкавиците си и ги пусна в контейнера до вратата на операционната.

— Благодаря, Мегън, но мисля, че вместо това ще отида да потичам. — Тя отвори широко вратите, развърза хирургическата си маска и свали шапката си, при което русата ѝ коса се разпиля по раменете.

Двайсет минути по-късно дежурството ѝ беше официално приключило. Ели облече дрехите си за спортуване — избелели червени шорти и бял потник. Пристегна маратонките си, завърза косата си на конска опашка, пусна айпода си в единия джоб и мобилния телефон — в другия, и беше готова. Докато вървеше по лабиринта от коридори към изхода, избегна директния маршрут през спешното, за да не я извикат за още някой случай.

В спешното пациентите никога не спираха да пристигат. Освен обичайните спешни случаи — катастрофи, инфаркти, трудови злополуки — постоянно постъпваха и голям брой жертви на престъпления. Повечето от тях бяха млади мъже. Бандите вилнееха в района източно от магистралата и се държаха, сякаш стрелбата помежду им е някакъв вид нощен спорт. Тъй като „Сейнт Винсът“ беше с най-голямата травматология в Сейнт Луис, всички тежки случаи пристигаха при тях. Уикендите бяха истински кошмар за персонала. На моменти, особено през горещите летни месеци, покрай стените се образуваше редица от носилки на колела, всички с пациенти с белезници, закопчани за парапета, чакащи да бъдат оперирани. Редовно се налагаше да викат допълнително полицаи, за да наблюдават пациентите с белезници и да внимават членовете на съперничаещи си банди да не се озоват близо един до друг.

Ели стана член на клуба „Сто“, когато извади стотния си куршум. Тя не гореше от желание да се присъедини към този клуб, но никога нямаше да забрави пациента, от когото извади стотния куршум. Младият мъж беше само на двавет години, а това бе третото му прострелване. Ели не можеше да забрави безхаберието му, студените му, празни очи. Бяха почти безжизнени — като на труповете в моргата. Мисълта, че зашиваше раните на тези момчета, за да могат те да се върнат към насието на улицата, разбиваше сърцето ѝ и при всяка операция тя се молеше този път жертвата да си извади поука, да започне нов живот. Това беше наивна надежда, но тя въпреки всичко се вкопчваше в нея.

Както всички други преуморени и зле платени специализанти и лекари, Ели оперираше пострадалите от насието тела. Но никога не беше ставала свидетел на престъпление... до днес.

Беше горещ и влажен късен следобед. Двама студенти настигнаха Ели точно когато тя пое по дългата километър и половина

пътека в Кеймбридж Парк — огромна зелена площ в близост до болницата. Тъмни дъждовни облаци бяха надвиснали над главите им, докато тичаха задъхани. След първия километър и двамата студенти се отказаха, но Ели бе твърдо решена да пробяга още поне един, преди да спре. Докато тичаше, мислено си съставяше списъци. Трябваше да свърши милион неща, преди да се отпрати към дома си в Уинстън Фолс.

Мили боже, колко лепкаво горещо беше. Влажността бе толкова висока, че имаше чувството, че бяга в сауна. Потта се стичаше по врата ѝ, а дрехите бяха залепнали за тялото ѝ. Приятелката ѝ Дженифър, сестра в педиатрията, която минаваше направо през парка, за да стигне до входа на болницата, извика на Ели, че е луда да тича в такава жегла. Ели ѝ махна с ръка и продължи. Може и да беше луда, но толкова рядко успяваше да намери време за спортуване, че не можеше да си позволи да е придирчива към температурите.

Младата жена чу тихи възгласи откъм футболното игрище от северната страна на улицата, а когато зави зад ъгъла, видя играчите — ученички от гимназията, които тичаха по терена. Големият брой зрители на трибуните ѝ подсказа, че мачът е важен.

Администрацията на болницата, управителният съвет и куп адвокати бяха опитали да спрат изграждането на футболното игрище. Те искаха да купят земята, за да построят още един огромен паркинг, и Ели се радваше, че бяха загубили битката. Също като пътеката за бягане и малката детска площадка в южната част на парка, футболното игрище бе достатъчно отдалечено от болницата, така че колкото и шум да вдигаха играчите и публиката, пациентите не биваха обезпокоени.

Ели харесваше американския футбол, баскетбола и европейския футбол — в този ред. Обичаше да гледа всякакви мачове. Възхищаваше се на грацията, ловкостта и финеса на играчите, може би защото самата тя не притежаваше нито едно от тези качества. Беше непохватно дете, никога не беше тренирала никакъв спорт, но майка ѝ я бе записала на балет. Когато не се мъчеше да пристъпва на палци, за да изпълнява балетните стъпки, тя четеше. Чувстваше се повече от добре с книгите си. Леля ѝ Вивиан често я наричаше книжен червей.

Днес обаче нямаше време да гледа никакви мачове, напомни си тя. Имаше прекалено много работа за вършене. Върна се към списъка със задачите, които трябваше да отхвърли, преди да потегли към дома

на родителите си за сватбата на сестра си. О, боже, как не ѝ се ходеше на тази сватба. Искаше ѝ се да има още една седмица, в която да се подготви психически за това изпитание, но после си призна, че никакво време не може да я подготви за прошепнатите коментари и съчувствените усмивки на роднините и приятелите. Кой можеше да ги вини? В края на краищата сестра ѝ — Ава, се женеше за бившия годеник на Ели. Щеше да бъде седмица на безкрайно унижение, реши младата жена. Но тя беше силна, нали така. Можеше да се справи.

— И още как — прошепна си.

А за капак и Евън Патерсън. Само като си помислеше за него — и стомахът ѝ се свиваше. Дали щеше да се осмели да се появи в Уинстън Фолс? Боже, дано не! Но ако той се появеше, трябваше ли тя да издейства поредната ограничителна заповед, макар че си отиваше у дома едва за няколко дни? Усети как се напруга и се насили да се успокои. Вече беше възрастна, можеше да се справи с всичко, което се изпречеше на пътя ѝ. Дори и с маниак, каза си. Освен това бе сигурна, че Евън не се е върнал в Уинстън Фолс. Ако се беше мярнал там, баща ѝ щеше да я предупреди.

Ели не искаше да се тревожи за Патерсън сега, нито да мисли за сватбата. Вместо това се съсредоточи върху непосредствената задача. Още половин километър и после приятен хладен душ. Извади слушалките от джоба си и тъкмо се канеше да включи айпода си, за да изслуша лекцията за някои нови процедури при торакотомия, когато чу гърмеж.

Ели спря на място. Гръмотевица? Погледна към смръщеното небе точно когато отекна нов пукот, после трети и четвърти, в бърза последователност. Дали някоя светкавица не беше улучила трансформатор? Това би обяснило гърмежите... само дето изобщо не се виждаха светкавици.

Изстрели? Най-вероятно. Въпреки големия брой куршуми, които бе извадила от пациентите си, Ели никога не беше чувала звука от огнестрелно оръжие. Шумът бе дошъл отнякъде пред нея. Тя погледна надясно към футболното игрище. Там не се забелязваше паника. Мачът си продължаваше, така че вероятно грешеше. Но ако не бяха изстрели... какво беше тогава?

Минаха пет или шест секунди от първия пукот. Ели отново посегна към слушалките си. Добре, явно бе сгрешила.

И тогава проехтяха писъците.

Всичко се случи страшно бързо. За броени секунди Ели видя пред очите ѝ да се разгръща сцена като на забавен кадър.

В далечината няколко мъже, облечени с тъмносини тениски и бронезилетки с яркожълт надпис ФБР, се появиха като от нищото и се разпръснаха ветрилообразно, тичайки към дърветата в центъра на парка. Хората се разбягаха във всички посоки. Писъците се смесиха с радостните възгласи откъм футболното игрище, където очевидно играчите и зрителите не подозираха какво става. Един мъж изтича от площадката към улицата, хванал за ръце две малки момчета. Децата определено не можеха да бягат в крак с него, така че бащата ги грабна на ръце и продължи напред. Няколко човека, които се разхождаха спокойно из парка, сега побързаха да се дръпнат встрани от суматохата, както и три момчета, които си подхвърляха фризби. Едно от тях изтича на улицата точно пред линейка, връщаща се в болницата. Линейката спря рязко и момчето заобиколи до отворения страничен прозорец, викайки нещо на парамедиците, като сочеше към дърветата.

Изведнъж мъж и жена, хванати за ръка, привлякоха вниманието на Ели. Те крачеха бързо към нея по пътеката за бягане. И у двамата имаше нещо необичайно. Мъжът имаше дебел мустак, носеше тъмни очила, бейзболна шапка, нахлупена ниско на челото, и кафяво яке с качулка, закопчано до врата — странно решение при трийсетградусовата жега. Дали се беше опаковал така, за да се опази от дъжда, който щеше да дойде с приближаващата буря? Мъжът погледна през рамо. Вратът му лъщеше от пот. Жената изгледа Ели право в очите. Нейната странна външност беше не по-малко стъписваща. Имаше къса черна перука, леко накривена на главата ѝ, изпод която се подаваха няколко дълги кичура коса. Очите ѝ бяха в толкова наситен, неестествен нюанс на зеленото, че изглеждаха, сякаш жената си е сложила от онези контактни лещи, които се носят на Хелюин. Когато се доближиха на около трийсет метра от Ели, двамата завиха към улицата.

Някой извика нещо към тях със заповеден тон. Един от агентите от ФБР, които се бяха разпръснали сред дърветата, се появи и се отправи към странната двойка. Жената пусна ръката на мъжа и побягна, а той се забави и извади нещо от джоба на якето си. Когато се обърна рязко с лице към агента, който му викаше, Ели видя пистолета.

Преди да успее да реагира, мъжът стреля два пъти. Първият куршум уцели агента, и то с такава сила, че тялото му отхвъркна назад, преди да се строполи на тревата. Вторият куршум не порази целта. Ели се хвърли на земята в мига, когато стрелецът се завъртя и насочи пистолета към нея. Той не натисна спусъка, а побягна към улицата и скочи в една кола, която веднага потегли с бясна скорост.

Линейката тъкмо се бе насочила към мястото, посочено от момчето, но след изстрелите бързо смени посоката си. С включени сирени тя сви рязко и едва не блъсна знака за вход към спешното отделение на болницата. Продължи към простреляния, като си проправяше път сред тълпата, движеща се към булеварда.

Ели скочи на крака и побягна след нея. Мислите ѝ препускаха. Кои бяха дежурните хирурзи тази вечер? Едмъндс и Уолмър, сети се тя, беше ги видяла и двамата в болницата. Добре.

Агентът беше на доста голямо разстояние от стрелеца, но куршумът бе поразил торса му. Ели нямаше представа колко тежко ранен е той, но си помисли, че ако успее да го стабилизира, ще издържи до операционната.

Линейката прекоси поляната за нула време и спря на няколко метра от ранения. Двама парамедици изскочиха веднага. Ели ги разпозна: Мери Лин Скот и Ръсел Пробст. Ръсел отвори задната врата и издърпа носилката, а Мери Лин грабна голямата оранжева чанта с принадлежности за спешна помощ, втурна се към ранения и коленичи до него. Когато Ели стигна до мястото, четирима въоръжени агенти го бяха наобиколили. Единият стоеше приведен до мъжа, говореше му и опитваше да го успокои, а другите трима го гледаха загрижено.

Най-високият от тримата скриваше ранения от очите ѝ. Той ѝ хвърли бегъл поглед и се сопна:

— Не ти трябва да виждаш това. Върни се на мача си.

Да се върне на мача си? Той сериозно ли говореше?

Ели се канеше да възрази, когато един от парамедиците вдигна глава, забеляза я и извика:

— О, слава богу! Доктор Съливан.

Агентите я изгледаха скептично и после бавно се дръпнаха настрана, за да ѝ направят място да мине. Мери Лин ѝ хвърли чифт ръкавици и Ели ги нахлузи, докато коленичеше до мъжа, за да оцени състоянието му. Ризата му беше подгизнала от кръв. Тя внимателно

повдигна компреса, който Мери Лин притискаше към рамото му, видя пораженията и веднага се зае да спре кървенето. Нарездаше със спокоен тон на Ръсел и Мери Лин какво да правят, за да ѝ помогнат. Пациентът беше в съзнание и тя не искаше той да изпадне в паника.

— Много ли е зле? — попита я той.

Тя си имаше правило никога да не лъже пациент. Обаче това не означаваше да бъде и безпощадно искрена.

— Зле е, но съм виждала и доста по-тежки случаи.

Ръсел ѝ подаде клампа и тя откри източника на кървенето. Куршумът не беше излязъл от тялото, но бе причинил страховита входна рана.

Щом Мери Лин го включи на система, Ели ѝ кимна да пусне вливането.

— Как се казваш? — попита тя и се зае с раната.

— Шон... Шон... по дяволите, не помня фамилията си. — Клепачите му затрептяха от усилието му да остане в съзнание.

Агентът, който стоеше коленичил до него, каза:

— Гудман.

— Да, точно така — потвърди Шон с още по-слаб глас.

— Помниш ли да си алергичен към нещо? — попита Мери Лин.

— Само към куршуми. — Шон се взираше в Ели през полузатворените си клепачи. — Вие лекар ли сте?

— Да — кимна тя и му се усмихна окуражаващо. Приключи с обработването на раната и се отпусна върху петите си.

— Доктор Съливан е хирург в травматологията — обясни Ръсел. — Ако са те простреляли, тя е човекът, който би искал да те оперира. Тя е най-добрата в болницата.

— Добре, вече е стабилизирани. Можете да го откарате. — Ели свали ръкавиците си и ги пусна в контейнера, който Мери Лин отвори пред нея.

Изведнъж Шон сграбчи ръката ѝ с изненадваща сила.

— Чакайте...

— Да?

— Искам да се ожения за Сара. Ще я видя ли отново?

Тя се наведе към него.

— Ще я видиш, спокойно. Но първо ще отидеш в операционната, за да извадят куршума от тялото ти. А сега заспивай. Така ще е по-

добре. Хирургът ще се погрижи за теб.

— Кой е дежурен тази вечер? — попита Ръсел.

— Едмъндс и Уолмър — отвърна Мери Лин.

Шон продължи да стиска ръката на Ели.

— Искам да ме оперирате вие. — Не й даде възможност за отговор, а продължи да стиска ръката ѝ, насилвайки се да остане буден, докато повтори: — Той каза, че сте най-добрата. Искам вие да ме оперирате.

Тя постави дланта си върху неговата и кимна:

— Добре. Добре, ще го направя.

Младата жена се изправи и се дръпна назад, за да могат парамедиците да вкарат Шон в линейката, но се блъсна в нещо масивно. Стори ѝ се, че се е ударила в гранитен блок. Агентът, който ѝ бе казал да се върне на мача си, сега ѝ препречваше пътя с широките си твърди гърди. Той постави за момент ръце върху раменете ѝ, за да ѝ помогне да възвърне равновесието си, после я пусна. Не се дръпна, за да ѝ направи път, но и тя не отстъпи.

— Доктор Съливан, ще дойдете ли с нас? — извика Ръсел.

— Не, тръгвайте. Той е стабилизирани.

Ръсел затвори вратите, скочи зад волана и линейката потегли.

Ели се обърна към агента, който стоеше коленичил до Шон:

— Има ли други ранени?

Гранитната стена зад гърба ѝ отговори:

— Не ранени, а мъртви. — Съобщи го съвсем невъзмутимо.

— Не са от нашите — обясни другият агент. — Убитите са издирвани за престъпления.

Тя се обърна и се озова с лице срещу гърдите на най-страховития мъж, когото бе срещала, а това не беше малко предвид чудовището, което бе шеф на хирургията на болницата. Този мъж обаче изобщо не приличаше на него. Беше висок и смугъл, плащещ, с гъста черна коса и пронизващи стоманеносиви очи. Широката му квадратна челюст беше покрита от поне едnodневна, а може би и двудневна брада. Имаше вид, сякаш не бе спал поне от двайсет и четири часа — състояние, което ѝ бе твърде добре познато.

Ели усети как сърцето ѝ прескочи един удар. Този мъж можеше да изплаши и зло куче. Но, боже, колко беше секси! Тя мислено се смъмри за тези наблюдения. Мъж със суров вид и телосложение на

паметник, който можеше да разтопи и желязо с погледа си — това ли ѝ се струваше секси?

Агентът, който беше коленичил, се изправи и протегна ръка.

— Аз съм агент Том Брадли. Шон Гудман е моят партньор. — Представи ѝ двамата агенти вляво от себе си, а после и мъжа пред нея. — Агент Макс Даниълс.

Тя кимна.

— А сега ме извинете. Чакат ме в операционната. — Не изчака разрешението им, а се обърна и побягна към болницата.

Трийсет минути по-късно Ели пусна извадения от рамото на Шон куршум в металната ваничка.

— Опакувайте го и го предайте на някого от агентите, които чакат отвън. Знаете реда.

После започна истинската работа по ликвидиране на пораженията. С годините Ели се бе научила, че няма такова нещо като проста огнестрелна рана. Куршумите успяваха да нанесат сериозни поражения, преди да се спрат, но агент Гудман беше извадил късмет. Неговият куршум не бе засегнал никакви важни органи или нерви.

Щом затвори раната, Ели последва пациента до реанимацията, записа всичко необходимо в картоната му и се върна да говори с тълпата, събрала се в чакалнята на операционната. Десетина души с мрачни изражения седяха и чакаха новини. Агент Даниълс стоеше прав, облегал на стената и скръстил ръце на гърдите си. Погледът му се спря на нея, когато тя влезе в чакалнята, и сърцето ѝ затуптя по-бързо. Знаеше, че изглежда ужасно. Свали шапката си и прокара пръсти през косата си. Защо, по дяволите, се опитваше да изглежда по-добре заради него, беше пълна загадка за нея, но все пак го искаше.

— Хирургът дойде — съобщи Даниълс.

Дребна млада жена скочи на крака и се втурна напред, последвана от агент Брадли и тълпа разтревожени роднини.

— Операцията премина добре — започна Ели и обясни какво бе направила, като се стараеше да не използва неразбираеми термини. — Очаквам да се възстанови напълно.

Сара, годеницата му, ѝ благодари, разплакана. Тя се здрависа с лекарката и задържа ръката ѝ.

— Можете да го видите след около час — каза ѝ Ели. — В момента е упоен и няма да разбере, че сте при него — предупреди я. —

Ще остане в реанимацията известно време, а после ще го преместят в интензивното. Щом сестрите от интензивното го настанят и поемат, ще изпратят някого да ви повика. Имате ли въпроси?

Една сестра с изтощен вид се появи на вратата.

— Доктор Съливан?

— Да?

— Може ли да погледнете госпожа Клайн? Тя е пациентка на доктор Едмъндс, но той е в операция.

— Веднага идвам.

Тя потупа ръката на Сара и се освободи от пръстите ѝ.

— Добре. В такъв случай всичко е наред.

С ъгълчето на окото си забеляза, че агент Даниълс се усмихна, когато тя се обърна да си ходи. Пое по коридора и тъкмо щеше да завие зад ъгъла, когато той я настигна.

— Хей, докторке.

Тя се обърна. Глупавото ѝ сърце пак запрепуска.

— Да?

— Ще трябва да говорим с вас за стрелбата. Ще се наложи да дадете показания.

— Кога?

— Например, след като проверите пациентката?

Тя не устоя на изкушението.

— Хм, не съм сигурна. Не бих искала да изпусна мача.

Засмя се, бутна вратите на интензивното отделение и изчезна вътре.

Макс Даниълс остана загледан след нея и на лицето му се прокрадна лека усмивка.

— По дяволите — прошепна той. — По дяволите!

ВТОРА ГЛАВА

Агент Даниълс я чакаше в коридора, точно до вратата на интензивното. Стоеше облегнат на стената, кръстосал единия си глезен пред другия, и изглеждаше полузаспал и напълно отпуснат.

Ели бе впечатлена. Беше ѝ отнело години недоспиване да усъвършенства изкуството да заспива права. Не по време на операции, разбира се — това определено не се посрещаше с одобрение — но между два спешни случая, когато знаеше, че има само няколко минути, преди пейджърът ѝ да зазвъни отново. Пет минути тук, десет минути там — изглеждаше достатъчно, за да се почувства освежена и концентрирана. Обаче още не умееше да се отпусна напълно, колкото и да се стараше. А като гледаше Даниълс, това изглеждаше съвсем лесно.

Ели беше доволна, че не го бе накарала да чака дълго. Трябваше само да уточни лекарствата на госпожа Клайн. Господин Клайн беше истинският проблем. Наложиха се да му нареди още веднъж да не пипа системите и тръбичките на жена си и да престане с опитите да я събуди. Упоритият мъж така и не можеше да проумее идеята за медикаментозно предизвиканата кома, но все пак разбра, че ще го лишат от достъп до интензивното, ако продължи да нарушава правилата. Джанет Нюман — главната сестра, беше убедена, че господин Клайн се опитва да убие съпругата си и после да обвини болницата за смъртта ѝ. Джанет изтъкна, че госпожа Клайн е двайсет и девет години по-голяма от съпруга си, прекалено стара, за да я възприемат като привлекателна, и също така изключително богата. За сестрата беше очевидно, че хитрият негодник — така Джанет наричаше господин Клайн — се е оженил за бедната жена само заради парите ѝ.

Въпреки че Ели не вярваше, че господин Клайн иска да навреди на жена си, тя даде на Джанет нови нареждания: при следващ инцидент със системите да извика охраната, за да изведе господин Клайн от отделението.

Общуването с близките изискваше състрадание, търпение и разбиране. В дни като днешния, след толкова дълго дежурство, Ели усещаше, че и трите не ѝ достигат. Беше изкарала изтощителна седмица с двойни дежурства и много малко сън. Запита се дали изглежда толкова уморена, колкото се чувства. Даването на показания не би трябвало да трае дълго, помисли си тя, а после щеше да се прибере вкъщи, да си вземе горещ душ и да се строполи в леглото. Тази привлекателна мисъл я накара да въздъхне. Малко по-рано си бе взела бърз душ в съблекалнята на лекарите, но не беше същото като да се изкъпе в собствената си баня, със собствения си шампоан с аромат на кайсия, с лосионите за тяло и меките хавлии. Нямаше търпение да се прибере у дома.

Трябваше да се досети, че няма да си тръгне от болницата толкова лесно.

Като вървеше към агента, го попита:

— Не ме чакайте дълго, нали, агент Даниълс?

— Никак — съгласи се той. — Викайте ми Макс — добави.

— А вие на мен Ели.

Тя почти беше стигнала до него, когато допотопният интерком изпраща.

— Доктор Блу в интензивното. Доктор Блу в интензивното. — Повикването съобщаваше с неособено таен код, че пациент е в критично състояние. Всички в болницата го знаеха, включително и всички пациенти над десетгодишна възраст, но администраторът отказваше да смени кодираното повикване.

Ели рязко спря, пое си дълбоко дъх и се втурна обратно към интензивното.

Извика през рамо:

— Агент Даниълс... тоест Макс... ако искаш, остави номера си на регистратурата и аз ще ти се обадя, когато приключа тук.

Дори и той да ѝ отговори, Ели не го чу, защото вратите се затвориха зад нея, а тя вече тичаше към пациента в беда.

Този път се забави малко повече, но немного — само петнайсет минути, и когато отново излезе в коридора, се изненада, че Макс продължава да я чака. Той говореше по мобилния си телефон, но веднага щом я забеляза, прекъсна разговора си и тръгна към нея.

Внезапно ѝ хрумна, че той може да се е разтревожил, че критичният пациент е бил колегата му, и побърза да го успокои:

— Повикването не беше за агент Гудман.

— Да, знам. Помолих една от сестрите да отиде да провери.

Тя го погледна.

— Току-що минах да видя как е. Почива си.

— Това е добре — кимна той. — А повикването? — попита я с любопитство. — Добре ли приключи?

— Да, успяхме да спасим пациента, значи всичко е наред.

Той се усмихна и Ели усети някакво нервно пърхане в гърдите си. Как можеше някой с толкова суров вид да има такава опустошаваща усмивка? Той беше впечатляващо едър, висок и с широки рамене, с огромни бицепси и гръден кош, който изглеждаше като изтъкан от мускули. Челюстта му беше скрита от наболата брада, но леката трапчинка на бузата все още се забелязваше. Гъстата му коса се нуждаеше от подстригване и като цяло имаше вид, сякаш се е върнал от война. Не беше типичният хубавец, изобщо не се доближаваше до великолепната външност на д-р Андрюс, но въпреки това имаше потенциала да завърти главата на всяка жена. Но не и нейната. Вече беше изживяла това. Почти бе приключила.

Ели се насили да се съсредоточи върху причината за присъствието му — стрелбата. Налагаше се да му обясни, че ако той иска да я разпита, трябваше да си намерят място някъде извън болницата. Докато се намираще тук вътре, сестрите и лекарите щяха да продължат да я викат по пейджъра. А двамата по-възрастни хирурзи, които бяха дежурни тази вечер, щяха с удоволствие да я оставят тя да им върши работата, докато те гледат спортния канал в лекарската стая.

— Трябва да се махна оттук — започна тя. — Иначе постоянно ще ни прекъсват... О, не! — изстена. — Супер — прошепна. — Просто супер!

Макс се обърна и видя висок мъж със заоблени рамене, гигантско чело и много малко коса, който се беше устремил към Ели с мрачно изражение на лицето.

— Кой е той? — попита агентът тихо. Можеше да се закълне, че чу прошепнатия ѝ отговор:

— Един динозавър.

Мъжът, който се доближи до тях, беше лекар, и то от най-превзетите. Носеше снежнобяла престилка, от един от джобовете на която се подаваше стетоскоп. Бледосиня риза с дълъг ръкав, ярка раирана вратовръзка, черен панталон с идеален ръб и мокасини с пискюлчета, които изглеждаха нови — беше безупречно облечен. Макс се зачуди дали характерът на мъжа е също толкова колосан, колкото външността му.

Д-р Брент Уестфийлд беше шеф на хирургията в „Сейнт Винсът“. Тъкмо бе завил зад ъгъла, когато забеляза Ели и изръмжа:

— Какво правиш тук, Чудо? Не беше ли в почивка този уикенд? Разбира се, че си. Трябва ли да ти напомням, че от две седмици спазваме нови правила? Без никакви изключения. Знаеш това. — Погледна спортния си часовник „Гучи“ и добави: — Би трябвало да си напуснала болницата преди два часа.

Нови правила. Да. Ели кимна с досада. Беше вярно. Според новата политика на болницата, лекарите и специализантите можеха да бъдат дежурни само определен брой часове в денонощие, но имаше една голяма пробойна, кратка фраза в правилата, която правеше целия правилник безсмислен: *освен при спешни случаи*. Колко интересно — спешни случаи имаше постоянно. Ели бе сигурна, че формулировката е просто хитър начин болницата да се преструва, че спазва правилата, докато в същото време кара лекарите си да работят, докато не умрат от изтощение. В действителност новите правила не бяха чак толкова различни от старите и Уестфийлд го знаеше. Просто той беше в настроение да я мъмри, реши тя, сигурно защото бе подразнен от факта, че не е подписала договора, че остава на работа в болницата... засега. Ели още се колебаеше къде да работи и с какво да се занимава — травматология или обща хирургия. А трябваше да вземе предвид и Евън Патерсън. Къде се криеше той? Как можеше да вземе решение, без да знае къде се намира той? В момента бе толкова изморена, че никой вариант не ѝ изглеждаше добър, но знаеше, че скоро ще се наложи да вземе решение, защото въпреки всички стипендии, които бе спечелила, пак дължеше малко над двеста хиляди — пари, платени за обучението ѝ.

— Да не искаш да ми създадеш проблеми с Борда? — попита той.

Той майтапеше ли се? Бордът на директорите го обожаваше. Това беше толкова лицемерен въпрос, че тя дори не си направи труда да му отговори.

Уестфийлд рязко се обърна към Макс.

— И кой е този?

Ели знаеше, че той е забелязал значката на ФБР, закачена отляво на колана на агента, както и пистолета в кобура от другата страна, но не направи коментар, нито спомена, че на гърба на тъмносинята тениска на Даниълс е написано ФБР с големи жълти букви. Вместо това, набързо ги представи един на друг и двамата мъже се ръкуваха. Ели се държеше покорно спрямо шефа на хирургията заради поста му, агресивната му тактика и най-вече уменията му в операционната, но като стоеше до агента от ФБР, който го превъзхождаше значително по ръст, Уестфийлд изведнъж ѝ се стори не толкова страшен. Макс беше много по-внушителен. А тя силно се съмняваше той да е такъв любител на кавгите като шефа ѝ.

— Чух, че имало стрелба пред вратите на болницата. Вярно ли е?

— Да, случи се недалеч от болницата — потвърди Макс.

Уестфийлд изчака агентът да продължи с обясненията, ала беше горчиво разочарован. Обикновено смръщеният поглед на шефа ѝ, нацупените му устни и влудяващото му мълчание бяха достатъчни да накарат събеседника му да се почувства толкова смутен, че да избълва цялата информация. Тази тактика обаче не действаше при Даниълс.

— Трима убити? — подкани го Уестфийлд.

— Да, точно така.

Нови десет секунди мълчание. После шефът ѝ попита:

— Един ранен агент на ФБР?

— Да.

Ели едва сдържаше усмивката си. Уестфийлд сигурно бе напълно отчаян от ситуацията. Като използваше строгия си тон и най-смръщения си поглед, той правеше всичко възможно да предизвика агента да му съобщи повече подробности, но не получаваше никакви. Очевидно Макс не се плашеше лесно.

Шефът на хирургията рязко се обърна към нея:

— Кой оперира агента? — И преди тя да отговори, добави: — Не може да си била ти, защото дежурството ти беше приключило, нали? И

не си на повикване този уикенд. Така че кой оперира агента? Уолмър ли?

Уестфийлд знаеше, че тя е оперирала агента. Той знаеше всичко, което се случва в болницата. Просто се опитваше да демонстрира властта си и да я притесни. Още четири дни щеше да ѝ бъде шеф, само четири дни — и после тя щеше да е свободна. Трябваше да издържи дотогава.

— Не, сър. Не доктор Уолмър извърши операцията. — Следвайки примера на Даниълс, тя замълча.

— Едмъндс? — сопна се той.

— Не, сър.

— Тогава кой го е оперирал?

— Аз.

Намръщеният му поглед я прониза отново.

— Въпреки че не си била дежурна?

— Точно така, въпреки това.

— Не ми се прави на интересна, Съливан — каза той и размаха пръст към нея.

Макс очакваше Ели да обясни на Уестфийлд, че агент Гудман е настоял тя да го оперира, но не се случи нищо такова. Тя не предостави никакви извинения. Просто се взираше в очите на Уестфийлд и чакаше.

— Помогни ми да разбера — започна шефът ѝ със саркастичен тон. — Защо не си уведомила Уолмър или Едмъндс, че трябва да извършат спешна операция? — Отново не ѝ даде възможност да отговори, а продължи с въпросите: — Смяташ се за по-добър хирург от тях ли?

Тя не се поколеба.

— Да, сър. Определено.

Макс усети, че Уестфийлд е доволен от отговора ѝ, но се старая да не го покаже.

— Много си арогантна.

Ели се канеше да каже: „Благодаря“, но се овладя навреме.

— Да, сър, така е.

И това беше самата истина. Когато ставаше въпрос за работата ѝ, тя беше арогантна, точно като всеки друг хирург в болницата. Това си вървеше като неизменна черта на професията и според Ели беше

съвсем необходима за практикуването ѝ. Когато един хирург държеше скалпел в ръката си и се канеше да разреже пациента си, той трябваше да има не само умения, а и почти свръхчовешка самоувереност. Тя категорично не смяташе, че съществуват скромни и плахи хирурзи, а ако имаше такива, със сигурност не би се оставила те да я оперират.

За нещастие, тази самоувереност и арогантност не се пренасяха ни най-малко в личния ѝ живот. При предишното ѝ пътуване до дома сестра ѝ я беше нарекла депресирана и комплексирана. Но тъй като Ава беше сестрата, която се канеше да се омъжи за бившия ѝ годеник, Ели нямаше никакво намерение да изслушва мнението ѝ. Близначката на Ава — Ани, живееше в Сан Диего и не беше имала възможността да се изкаже относно недостатъците на Ели. Тя, разбира се, би застанала на страната на Ава, но би се държала много по-мило. Въпреки настояването на сестрите си, Ели не беше на едно мнение с тях. Тя не беше депресирана и комплексирана. Само малко.

Изведнъж младата жена осъзна, че се е отнесла. Сега не беше подходящ момент да обмисля личните си проблеми. Щеше да има предостатъчно време за това, докато си е у дома. *Съсредоточи се*, каза си тя. Уестфийлд отново разговаряше с Макс, сигурно му обясняваше как да си върши работата. Тя си пое дълбоко дъх в опит да осигури повече кислород на уморения си мозък.

Уестфийлд се обърна отново към нея и доближи показалеца си на сантиметри от лицето ѝ.

— Ти. Изчезвай отгук. Веднага! — Не излая заповедта си, но думите му прозвучаха почти така.

Ели го видя как тръгна с наперена походка към интензивното. Шефът ѝ бутна вратите, погледна през рамо и се сопна:

— И подпиши договора.

Вратата се затвори сама зад него. Тя въздъхна и с лек южняшки акцент каза:

— Не е ли голям сладур. Всички го обичаме до полуда.

Макс се засмя.

— От колко време изпълняваш заповедите му?

— Открай време.

— Защо те нарича Чудо?

Тя сви рамене.

— Защото му харесва.

Ели тръгна по коридора и агентът закрачи до нея.

— Но в какъв смисъл го използва?

Когато тя не отговори веднага, той сведе поглед към нея и забеляза, че страните ѝ са поаленели. Беше смутена и това само засили интереса му. Реши след малко да продължи с тази тема.

— Правилно ли чух, че го нарече *динозавър*? Когато те попитах кой е той...

Тя се усмихна.

— Не виждаш ли приликата? Всъщност обикновено му викам Ти-Рекс. Мисля, че е по-лично. Когато започне да ръмжи — което е в деветдесет процента от времето — определено ми напомня на гигантски праисторически звяр.

Младата жена крачеше бързо.

— Ели, чакай. Къде отиваш?

— Горے, да взема ключовете си.

— Трябва да седнем и да...

— Знам.

Тя продължи да върви. Макс започваше да губи търпение.

— Винаги ли търчиш така?

— Горے-долу — призна тя. Забави крачка до нормален ход... нормален за нея, във всеки случай. Забеляза, че Макс няма проблем с това да върви заедно с нея. Всъщност с дългите си крака той просто трябваше да разшири леко разкрача си, за да не изостава.

Погледна го крадешком. Той определено не беше безопасен за нея. Тестостеронът направо бушуваше в него и я караше да се чувства смутена. Но не я плашеше. Когато се усмихнеше, угълчетата на очите му се набръчкаха и в тях проблясваше нещо, от което по тялото ѝ преминаваха тръпки.

Боже, бързо се вземи в ръце, Съливан. Държеше се като загоряла тийнейджърка. Вярно че беше минало доста време, откакто бе излизала с мъж — много, много дълго време — но въпреки това реакцията ѝ към Макс беше изключително странна. Беше в пълно противоречие с обичайния ѝ спокоен и рационален живот. Когато имаше време, щеше да анализира нетипичното си поведение. Трябваше да има някакво логично обяснение. Но пък може би изобщо не се налагаше да се тревожи за това, защото веднага щом Макс

приключеше да я разпитва за стрелбата, щеше да си тръгне и тя щеше да възвърне здравия си разум.

Той забеляза, че тя постоянно го поглежда с озадачено изражение.

— Какво има? — попита я.

Ели поклати глава.

— Нищо важно.

— Все пак?

— Опасявам се, че няма да съм ти от голяма полза с описанието.

— Все пак трябва да запишем показанията ти.

— Да запишете?

— Дватама с един друг агент — Бен Макбрайд, работим заедно по този случай и трябва да те разпитаем.

— Добре — съгласи се тя. — Къде е той?

— На местопрестъплението — отвърна ѝ. *Където би трябвало да бъда и аз* — добави мислено.

— Защо не започнеш с въпросите, докато вървим натам?

— Не става така. Трябва да запиша това, което кажеш.

— Добре, значи се нуждаем от някое тихо място, нали?

— Да.

Ели мина покрай редицата асансьори и продължи към стълбището.

— Само ще си взема нещата и можем да се махаме оттук. Имам по-голям шанс да си тръгна, ако си с мен.

— Защо?

Тя се усмихна.

— Защото си въоръжен.

Младата жена изкачи на бегом три етажа и Макс я последва.

— Да нямаш проблем с асансьорите? Фобия?

— Това е единствената ми възможност да се раздвижа.

— Бягала си в парка, когато стрелбата е започнала, нали така?

— Как се сети? — попита го, като забави леко ход, докато изчакваше отговора му.

— Работя във ФБР, обучен съм да бъда наблюдателен.

— О, я стига, ти ме помисли за ученичка от футболния мач на гимназията.

Той се засмя.

— Вярно — призна си. — Един от другите агенти ми каза, че си бягала по пътеката.

Явно умееше да се присмива на самия себе си. Каква привлекателна черта. Харесваха ѝ мъже, които умееха да се самоиронизират... Наистина ли? Какво ѝ ставаше? Определено трябваше да се махне от него възможно най-бързо.

— Не отговори на въпроса ми. Фобия ли е, или просто странност?

— Качвам се пеша по стълбите, бягам в парка и не си падам особено по това да се тъпча в тясна метална кутия с други хора.

Той се засмя.

— Приемам това за положителен отговор. Наистина имаш фобия.

Вероятно, помисли си тя, но не смяташе да си признае. Качваше се на асансьора, когато трябваше да придружи някой пациент. Не ѝ беше приятно, но го правеше.

— Къде си държиш нещата? На покрива ли? — попита Макс.

— Ето тук. — Ели влезе в коридора на четвъртия етаж и отвори вратата на тъмна стая, пълна с шкафчета. Светна лампата и отиде до третото отляво. Ако беше сама, щеше да заключи вратата и да се преоблече в дънки и тениска, но не беше сама, така че щеше да се наложи да остане с лекарската си униформа. Не обичаше да я носи извън болницата, но сега нямаше избор. Извади раницата си, пхна някакви дрехи вътре, грабна ключовете си от горния рафт и беше готова.

Последва Макс надолу по стълбището, оценявайки факта, че той не продължи да коментира въпроса с асансьорите. Когато мобилният му телефон извънтя, агентът спря на площадката между етажите, за да отговори, и тя го изчака.

Обаждаше се партньорът на Макс — Бен Макбрайд, който се нуждаеше от помощ с неколцина свидетели, отказващи да сътрудничат.

— Добре, добре, идвам до пет минути.

— Чакай — каза Бен. — Агент Хюс искаше да говори с теб.

Докато Макс чакаше Бен да отиде до Хюс, се обърна и погледна Ели. Тя стоеше на едно стъпало над него и така очите ѝ бяха на едно ниво с неговите. Тази жена направо го оставяше без дъх. Очите ѝ бяха с най-невероятния оттенък на синьото. Носът ѝ беше осеян с лунички,

което му се струваше адски съблазнително, а устата й... О, боже, определено трябваше да спре да я зяпа. В главата му се въртяха фантазии, свързани с плътните й чувствени устни, и щеше да загази сериозно, ако позволеше на очите си да се спуснат надолу по тялото й.

Макс не изчака обаждането на Хюс. Затвори рязко телефона, обърна се и тръгна надолу по стълбите.

— Къде ще го направим? — попита тя.

Той се усмихна. Ето това беше добър въпрос... предвид посоката, в която се рееха мислите му.

— Върви си вкъщи — отвърна й кратко.

— Наистина ли?

— Да. — Обърна се и я погледна. — Можеш да се прибереш, а ние ще дойдем по-късно.

— Супер — каза тя. — Тъкмо ще се преоблека. Да ти дам адреса си...

— Имам го.

— А мобилния?

— И него.

— Но как...

— Ти си свидетел. Получих цялата информация за теб на телефона си, докато те чаках.

— В Гугъл ли ме провери?

— Не се наложи.

Ели се зачуди какво ли би намерила в Гугъл за него. Дали за професия щеше да пише, че е агент от ФБР, и да е посочен броят на престъпниците, които е заловил... и застрелял? Не, разбира се, че не. Профилът му сигурно нямаше да й покаже дали има връзка, или е женен. Беше забелязала, че не носи брачна халка, и нещо й подсказваше, че ако е женен, той би носил халката си винаги.

Това пък откъде й хрумна? Не беше ясновидка и истината беше, че не знаеше нищо за него, освен че той носеше значка на ФБР, че можеше да бъде доста плашещ на моменти и че имаше страхотна усмивка. Дали не го възприемаше за привлекателен, защото й се искаше да е такъв? От това, което знаеше за ФБР — което бе съвсем оскъдно — личната информация не се разпространяваше безразборно, но тя можеше все пак да потърси нещо за него в Гугъл, просто от любопитство.

Добре де, явно трябваше да има някакъв живот извън операционната. Тогава сигурно нямаше да реагира така силно на един мъж, когото едва познаваше.

Стигнаха до първия етаж на южното крило на болницата. Старичкият джип на Ели беше на паркинга за лекари. Макс отвори вратата и ѝ направи път да излезе. Когато мина край него, тя долови смътно мъжествения аромат на афтършейва му. За човек, който имаше вид, сякаш не е докосвал самообръсначка от дни, той ухаеше много добре.

Ели знаеше на какво мирише самата тя. На дезинфектант. За нещастие, това беше парфюмът ѝ през последните няколко години. Можеше да бъде и по-зле, помисли си. Специализантите в патологията миришеха на формалдехид дори когато не бяха на работа. Този мирис се пропиваше в кожата им.

Макс я изпрати до колата ѝ. Беше кавалерска постъпка, макар и напълно излишна, тъй като навън беше светло и наоколо бе пълно с полицейски коли. Екипът от криминолози още беше на местопрестъплението и претърсваше парка за допълнителни улики. Ели смяташе, че е в пълна безопасност.

— И през нощта ли идваш дотук за колата си? — попита Макс и се огледа.

— Да. Защо?

— Преброих само шест лампи, а паркингът е огромен, с много възможности човек да се скрие. Не ми харесва.

— Ако си тръгвам през нощта, един пазач излиза да ме изпрати до колата.

— А какво става, когато те повикат да дойдеш спешно в болницата?

Паркирам колата си, после бягам презглава до вратата, като стискам паралитичен спрей в ръката си — помисли си тя, но не го изрече.

— Старая се да паркирам възможно най-близо до болницата и съм нащрек — заяви спокойно.

— Нащрек, а?

Усмивката му можеше да предизвика задръстване. Ели не можеше да разбере дали той я дразни, или ѝ се присмива.

Макс отвори вратата на колата ѝ.

— Ще се видим по-късно. Сигурно ще дойдем след два-три часа. Не излизай никъде. Стой си вкъщи.

— Разбира се.

Чак когато излезе от паркинга и пое към дома си, Ели се погледна в огледалото. Без грим, с разрошена коса, лекарски гащеризон с два номера по-голям — страхотно. Нищо чудно, че Макс я бе изпратил до колата. Сигурно я съжаляваше. При нормални обстоятелства не би я погледнал втори път.

Добре де, какво значение имаше? Един кратък разпит — и той щеше да бъде история, а след следващия вторник тя също щеше да бъде история за това място. Поне така се надяваше.

ТРЕТА ГЛАВА

Семейство Ландри бяха избягали отново, но Макс знаеше, че е само въпрос на време късметът да изневери на двамата престъпници. Тъй като д-р Ели Съливан беше потенциален свидетел на стрелбата, негово задължение бе да научи всичко възможно за нея, преди да я добави в списъка на свидетелите, който щеше да представи на прокурора.

Опита се да подходи обективно, но откри, че е невъзможно, защото колкото повече научаваше за нея, толкова по-малко му се искаше някой друг да открие, че тя е била свидетел на престъплението, което беше абсурдно като идея, защото останалите агенти в парка бяха видели как тя бе стабилизирала състоянието на Шон Гудман, знаеха, че тя го е оперирала, и вече бяха чули, че е видяла как Калвин Ландри е прострелял агента.

Докато чакаше Ели в болницата, Макс бързо се беше сдобил с основната информация за нея: телефоните ѝ, адресите ѝ в Сейнт Луис и в Уинстън Фолс, Южна Каролина, длъжността ѝ и графика на дежурствата ѝ в болницата „Сейнт Винсът“. Когато се зарови малко по-дълбоко обаче, откри нещо смущаващо: съдебни документи за пет отделни инцидента, включващи Ели и тийнейджър на име Евън Патерсън. Първият запис беше от времето, когато Ели е била само на единайсет години. Според документите Евън, който бил на седемнайсет по онова време, се влюбил в малкото момиче, след като двамата били на училищен лагер. Чувствата му към нея се засилили и когато опитал да ѝ посегне физически, семейството на Ели повдигнало обвинение срещу него. Тъй като Евън не бил пълнолетен и нямал предишни провинения, съдията сметнал, че има смекчаващи вината обстоятелства.

Втория път Патерсън станал по-агресивен. Опитал да я вкара насила в колата си. В показанията си пред полицията обяснил, че не може да спре да мисли за нея, че двамата са сродни души. Смятал, че ако успее да остане насаме с нея, ще може да я убеди, че двамата са

родени един за друг. Този път съдът издал условна присъда с принудителна терапия.

Въпреки строгите разпоредби на съдията, Патерсън не спрял с опитите за контакт с Ели и още два пъти тормозил момичето. Гневът му, че тя го отхвърля, се засилил обезпокоително. След тези два случая отново бил изпратен на принудителна психиатрична оценка и трийсетдневна хоспитализация, но благодарение на находчивите си адвокати и предложеното споразумение, не се стигнало до съдебен процес.

При петия случай — опит за убийство, вече нямало предложения за извънсъдебно споразумение.

Ели се прибирала вкъщи след училище. Била с три други момичета, които опитали да я предпазят, но Патерсън бил по-едър и силен. Сграбчил Ели и я натикал в колата си. Полицаяте я открили след два часа, брутално пребита и захвърлена в безсъзнание в едно дърво на три километра от града.

Докато я закарат до болницата, вече била загубила много кръв и шансовете ѝ да оцелее били минимални. В травматологията веднага се заели с нея и хирурзите я оперирали цяла нощ, за да я спасят. Тя прекарала дванайсетия си рожден ден в интензивното отделение.

— Леле! — прошепна Макс, когато прочете последния доклад.
— Кучият му син.

Той беше в местното бюро на ФБР, а срещу него седеше партньорът му — Бен Макбрайд, който тъкмо бе затворил телефона.

— Какво четеше? — попита Бен, когато Макс затвори лаптопа си.

— Историята на Ели Съливан.

— Трябва да е доста неприятна, ако съдя по изражението ти, докато четеше... сякаш ти се искаше да убиеш някого.

Макс кимна:

— Точно казано.

Бен разтри врата си.

— Кофти, а?

— Да.

— Искаш ли и аз да прочета сведенията?

Макс поклати глава:

— Няма нужда.

Бен бутна стола си назад.

— Хюс очаква ли да предадем докладите си тази вечер?

Партньорът му го попита:

— Откога си на тази работа, Бен?

Макбрайд се засмя.

— Достатъчно дълго, за да знам, че зададох тъп въпрос. Все пак нищо не ми пречи да тая надежда.

— Каква надежда?

— Някой ден да свърша работа по нормално време.

— Бързаш да се прибереш в хотела ли?

Бен тършуваше из чекмеджетата на бюрото си.

— Не, бързам да ям. Умирам от глад.

— Какво търсиш?

— Някое десертче, бонбон или каквото и да е. — Той затвори и последното чекмедже и поклати глава. — Може би трябва да отложим показанията на Съливан за утре.

Макс се изправи.

— Не, ще говорим с нея тази вечер, докато още всичко е прясно в паметта ѝ.

— Обзалагам се, че тя няма да забрави случилото се скоро.

— Няма значение. Трябва да запишем показанията ѝ тази вечер — настоя Даниълс и се отправи към вратата.

Макбрайд го последва.

— Добре, ето какво ще направим. Ще поговорим с нея набързо, после ще си вземем нещо за ядене и ще се върнем тук, за да напишем докладите си. Става ли?

— Става.

— Ще я разпитаме *бързо*, разбрахме ли се? Тя не е от онези арогантни лекари, които държат да ти покажат колко са велики, нали? Ако е от тях, може да минат часове, докато получим информацията, която ни трябва. Знаеш за какво ти говоря. Някои по-възрастни лекари имат комплекс за превъзходство и държат да те впечатлят със знанията си, преди да започнат да отговарят на въпросите ти. Мразя ги. Тя от тях ли е?

Макс се сети, че Бен още не е виждал Ели. Той беше изпратен от другата страна на парка по време на стрелбата и партньорът му не

беше сметнал за нужно да му разкаже за лекарката. Щеше да бъде много интересно да види реакцията му, когато отиде при нея.

— От тях ли е? Мамка му, знаех си! Няма да свършим чак до сутринта.

Макс не отговори, само се усмихна и подхвърли на Бен ключовете от колата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Домът на Ели беше оскъдно обзаведен апартамент на една пресечка западно от „Кранстън“ и „Гленууд“. Намираше се само на девет километра от болницата и Ели се придвижваше бързо и лесно дотам. Апартаментът ѝ беше на втория етаж на червена тухлена сграда, разположена между още две такива, на тиха уличка с дървета по тротоара. Построена през 40-те години на ХХ век, сградата още пазеше очарованието на онази отдавна отминала епоха, когато дори и най-малките апартаменти са имали високи тавани и красиви корнизни. Жилището беше просторно, но от него не се откриваше кой знае какъв изглед. Дневната ѝ гледаше към кофите за боклук на задната уличка.

Нямаше нищо луксозно в апартаментата, но все пак беше неин дом и тя се чувстваше добре в него. Всеки наемател имаше ключ за входната врата на сградата, която бе винаги заключена, и апартаментите разполагаха със солидни резета и шпионки на вратите. Човекът, който отговаряше за поддръжката на сградата, имаше ключове за всички апартаменти, което означаваше, че може да влезе във всеки един по всяко време, затова, без да я пита за позволенията ѝ, баща ѝ беше инсталирал на вратата ѝ втора брава, за която само Ели имаше ключ.

Ако някой я помолеше да опише дома си, тя можеше да се справи с една дума: *безопасен*. Или по-добре с две: *минималистичен* и *безопасен*. Почти всичко в апартаментата ѝ беше в скучния, но успокояващ кремав цвят. Стените, канапето, което бе купила за четирийсет долара от една разглезена домакиня в Честърфийлд, която беше решила, че ѝ е омръзнало след шестмесечна употреба, фотьойлът, който онази жена добави безплатно към сделката, завесите, щорите — всичко беше в кремаво. Единственото нещо с различен цвят беше въртящият се стол, който ѝ бе подарил един приятел. Той беше бежов.

Подът в целия апартамент беше дюшеме — една от причините Ели да наеме точно това място. Избелелите и износени дъски се

нуждаеха отчаяно от циклене и лакиране, но младата жена ги харесваше така, защото смяташе, че недостатъците им са като очарователна патина. Освен това се почистваха много по-лесно от мокет.

Бе опитала да придаде някаква индивидуалност на жилището си. Беше си купила две ярки декоративни възглавнички от една среднощна разпродажба в „Мейсис“ и смяташе, че те освежават обстановката. С удоволствие би закачила на стените картини на съвременни художници, но не можеше да си ги позволи. Пазаруваше в евтини магазини, не в луксозни.

Беше купила бюрото си от „Гудуил“ само за петнайсет долара. Единият му крак бе значително по-къс от останалите три, но като изхвърляше боклука един ден, си намери парче от тухла, което пасна идеално, така че бюрото да не се клати. Освен това си беше купила красив червен лакиран поднос за два долара, който бе съвсем леко одраскан в два от ъглите, и една доста очукана масичка за кафе, която струваше седем долара. Като цяло бе изхарчила по-малко от сто долара, за да обзаведе дневната си, и два пъти повече за професионалното почистване на канапето и фотьойла.

В апартамента изобщо не беше обособена трапезария, което я устройваше идеално, тъй като нямаше мебели за нея. Широка арка отделяше дневната от спалнята. Ели бе проявила разточителство при покупката на красивото двойно легло с табли от тъмна череша и нов матрак. Леглото заемаше почти цялото пространство в малката ниша, изпълняваща ролята на спалня, и тъй като беше първото нещо, което всеки гост виждаше при влизане в апартамента ѝ, тя реши да си купи красива завивка и скъпи чаршафи, независимо от цената. Намери ги на разпродажба, с шейсет процента намаление и в комплект с четири възглавници. Смяташе за забавно, че заради разпродажбата единственият останал цвят в магазина беше кремав. Леглото изглеждаше разкошно и тя с удоволствие се пъхаше между меките памучни чаршафи.

Банята беше изненадващо голяма, но кухнята бе толкова тясна, че побираше само един човек. Ели трябваше да се дръпне настрани, за да отвори вратичката на фурната. Кухненските уреди бяха нови, когато тя се нанасяше, а плотът бе достатъчен, за да отговаря на нуждите ѝ.

Макс ѝ бе казал да не излиза от къщи и тя смяташе да направи точно това, след като се отбие в близкия супермаркет да напазарува хранителни продукти. Ядеше ѝ се пилешко със зеленчуци по китайски. Само като си представяше храната, стомахът ѝ започваше да се бунтува — нищо чудно, след като не беше яла нищо освен протеиновото блокче и портокаловия сок на закуска.

Покупките ѝ напълниха три големи торби. Тя изпразни съдържанието им на плота в кухнята и си взе една ябълка, която изяде, докато прослуша съобщенията на телефонния си секретар. Имаше само две и те не изискваха спешни действия от нейна страна. Ели не искаше да харчи пари за стационарен телефон, но баща ѝ бе настоял. Той не се доверяваше на мобилните телефони. Ами ако батерията ѝ е изтощена точно когато тя има някакъв проблем? Как ще успее да се обади за помощ? Ели остави баща си да победи в този спор, защото не искаше той да се тревожи за нея.

След като провери колко време е минало, тя си взе душ, изсуши косата си и облече избелели дънки, розова тениска и джапанки. Дори се напръска с малко парфюм и си сложи гланц за устни, преди да се заеме с вечерята. Пригответи количество за шест порции, като междуременно дъвчеше салатата. Двамата агенти пристигнаха точно когато тя приключи с вечерята си.

Ели си изнесе една лекция наум, докато вървеше към вратата. *Стегни се, не си тийнейджърка* — напомни си. Този път щеше да се справи с всичко непринудено, по-точно да се справи с *него* непринудено. Без сърцебиене, без задъхване, само с небрежното: „Здрасти, как си?“. *Нормално*, повтори си тя. Щеше да се държи нормално.

Хубав план...

Отвори вратата и... бум! — сърцето ѝ заби като лудо. Това беше направо невероятно, нямаше никакъв контрол над физическата си реакция спрямо този мъж.

Изражението му не ѝ подсказа за какво си мисли той, но Ели бе сигурна, че не реагира със същото налудничаво сърцебиене при вида ѝ. Пък и защо да го прави? Ако тя не беше потенциален свидетел на престъпление, той изобщо не би ѝ обърнал внимание.

— Нещо мирише вкусно — отбеляза Макс, като мина покрай нея.

— Току-що приготвих пиле със зеленчуци по китайски.

— Да, и то мирише хубаво.

Бен чу коментара и подбели очи, преди да последва партньора си в апартамента.

Когато Макс се обърна, Макбрайд се взираше в Ели като вкаменен. Най-послед Бен поклати глава и изгледа колегата си с обвинително изражение, на което Макс се ухили доволно. Може би трябваше да подготви Бен, но така щеше да се лиши от удоволствието да види това изражение на лицето му. Ели изглеждаше невероятно с пусната коса. Тесните дънки и тениска подчертаваха слабото тяло и дългите ѝ крака и показваха някои извивки, които лекарската униформа беше прикрила. Тази жена бе съвършена.

Той огледа апартамента ѝ и хареса и него. Беше семпло обзаведен, но с няколко цветни акцента, които го правеха уютен. Усмихна се, когато забеляза тухлата, пъхната под единия крак на бюрото. Няколко кашона си стояха неотворени в ъгъла, а на бюрото и стола имаше спретнати купчини от листи.

Ели затвори вратата и машинално заключи и двете брави. Протегна ръка на Бен Макбрайд, който ѝ се представи. Не беше толкова висок и мускулест като Даниълс, но също имаше стегнато тяло и приятна усмивка, която веднага я предразположи. Бен се обърна към партньора си и поклати глава.

— Какво? — попита Макс.

— Можеше да споменеш...

— Какво да спомена? — попита Макс невъзмутимо.

Бен реши да не си играе игрички.

— Че е адски красива. — Бързо се обърна към Ели и добави: — Напомняте ми за жена ми. Тя е красива. Поне мисля, че все още е красива.

Ели го погледна озадачено.

— Не знаете ли?

— Всеки път, когато я видя, тя е в банята и повръща. Но да, сигурен съм, че още е красива.

Младата жена се засмя.

— Бременна е.

Той кимна:

— Да. Леле, колко вкусно мирише тук.

— Пилешко със зеленчуци — обясни тя отново. — Има предостатъчно и е още топло. Искате ли да...

Не си направи труда да довърши въпроса, защото и двамата мъже бяха вече в кухнята. Макс се оглеждаше за чинии, а Бен опитваше късче пилешко. Погълнаха ястието до последното парченце зеленчук, а през това време Ели подреди малко дневната си. Бюрото ѝ бе отрупано с купчини листове, както и столът. Трябваше да ги прегледа лист по лист и да реши кои са за унищожаване и кои трябва да се запазят. Тя бързо премести купчината от стола върху бюрото. Не изглеждаше съвсем стабилна, но ако никой не се блъснеше в бюрото, нямаше опасност листовите да се разпилеят.

Двамата агенти оставиха празните си чинии в мивката и дойдоха при нея. Когато се изправиха наред хола, пространството ѝ се стори още по-малко. Ели отиде до канапето и седна. Бен се настани на въртящия се стол и се обърна с лице към нея.

— Благодаря, Ели. Храната беше страхотна. Не знаех, че съм толкова гладен.

Макс обиколи стаята, сякаш я оглеждаше. Изглеждаше напрегнат, съвсем различен от човека, когото бе срещнала по-рано и който бе толкова спокоен и непринуден.

— Нуждаете ли се от нещо, агент Даниълс? — попита тя.

— Макс — напомни ѝ той. — Не, просто забелязах, че няма нищо закачено на стените.

— Няма.

— Как така?

— Всичко, което харесвам, е прекалено скъпо, а нямам желание да си закачам плакати. Писнало ми е от тях от студентските години.

— Значи си бедна — констатира Бен.

Тя се засмя:

— Да.

— Мислех, че лекарите изкарват много пари — вметна Макс.

— Някои да — съгласи се тя. — Но също като мнозина от колегите ми, аз имам да изплащам значителен студентски заем.

— Не ти ли плащат от болницата? — попита Макс рязко.

— Плащат ми.

— Явно немного.

— Точно казано.

Той обиколи стаята като животно в клетка, което търси как да се измъкне. Ели имаше чувството, че ѝ е сърдит поради някаква причина, но се опитва да го прикрие.

— Ами снимки? Знам, че имаш семейство. Не харесваш ли близките си? — попита я намръщено.

— Харесвам някои от тях и да, имам снимки, просто са опаковани в кашони.

— Защо са опаковани?

— Защото напускам „Сейнт Винсът“ във вторник.

Бързите въпроси продължиха и накрая тя вече се чувстваше като заподозряна, а не като свидетел. Подразнена, Ели започна да отговаря също толкова бързо.

— Онези кашони в ъгъла стоят там от доста време. Потънали са в прах. Защо?

— Защото не съм добра домакиня — отвърна тя невъзмутимо.

— Не си ги отваряла изобщо? — Въпросът му прозвуча като обвинение.

— Не, не съм.

— Защо?

— Предпочитам да съм готова.

— Готова за какво?

— Да си събера нещата и да се махна за нула време — отговори рязко тя.

— За къде заминаваш?

Тя сви рамене:

— Не знам.

Той престана да крачи и застана точно пред нея, което я накара да се почувства крайно смутена. Как изобщо ѝ бе хрумнало, че той е спокоен и непринуден? Започваше да си мисли, че може да признае нещо само за да го накара да спре да я разпитва.

Бен я наблюдаваше, поразен от агресивното поведение на Макс. Ако беше сам с партньора си, щеше да го попита какво, за бога, му става. Държеше се, сякаш се кани да забие нокти в нея.

— Сигурно имаш някаква идея какво искаш да правиш — настоя Даниълс.

— Нямам — сопна се тя. — Трябва ли ти още някаква лична информация за мен?

Като видя възмущението на Ели и осъзна, че е говорил, сякаш я върти на шиш, той промърмори:

— Май не съм много добър в празните приказки.

Това бяха празни приказки?

— Без майтап — обади се Бен.

Макс забеляза, че лицето на Ели става все по-намръщено, и почти усети парването от искрите, които блестяха в очите ѝ. Щеше да се засмее, ако тя не изглеждаше толкова раздразнена. Когато я видя за пръв път, му се беше сторила съвсем различна. Разбира се, бе забелязал, че е красива сексапилна жена, с която с удоволствие би си легнал. В това нямаше нищо необичайно. Но после се възхити колко умело се бе справила с Шон Гудман. Беше толкова спокойна и самоуверена, докато се занимаваше с него. Може би това беше част от работата ѝ, но добротата ѝ изглеждаше съвсем искрена. После, когато се бе върнала в болницата, за да оперира Шон, Макс бе забелязал още черти, които му направиха впечатление. Не само че искаше да я вкара в леглото си, той ѝ се възхищаваше. А когато му беше погодила шегата на стълбището, демонстрирайки чувството си за хумор, бе осъзнал, че много я харесва... и я желае. В това нямаше нищо необичайно.

Обаче видя всичко в различна светлина, когато се запозна с историята ѝ. Нещо се промени, осъзна той. Пак я желаше — това не се беше променило — но изпитваше непреодолима нужда да я защити. След като беше прочел досието ѝ, което бе съвсем малка част от това, което тя бе преживяла, Макс изпитваше огромно съчувствие към нея. Знаеше, че по онова време тя се е чувствала безсилна, без никакъв контрол над случващото се с нея. Това чувство му бе добре познато и затова искаше да ѝ помогне колкото е възможно повече. Ели бе преживяла достатъчно. Не ѝ трябваша още проблеми. А ако дадеше показания...

Макс не отговори на въпроса ѝ. Вместо това я изненада, като седна на канапето до нея. Беше толкова близо, че ако тя помръднеше, щеше да се залепи за него. Ели се обърка. Какво правеше той? Имаше свободен чудесен фотьойл, на който можеше да седне, но той бе предпочел канапето. Какво означаваше това? Тя не знаеше как да реагира. Дали трябваше да се дръпне? Не искаше, но трябваше ли? Точно когато се питаше какви са мотивите му, Макс извади диктофон

от джоба си. Аха. Сега ѝ стана ясно. Той седна до нея, за да може да запише целия разговор. По дяволите!

— Бен, готов ли си да започваме? — попита Макс.

— Разбира се — отвърна Бен. — Аз съм по-неопитният агент — обясни на Ели той. — С единайсет месеца. — Завъртя се на стола си и неволно блъсна бюрото, с което предизвика лавина от листове, които се разпиляха по пода.

Ели се втурна да ги събира.

— Тук е ужасно разхвърляно, знам, но нямах време да ги сортирам. Сигурно повечето са за изхвърляне.

— Аз ще се оправя с тях, Ели. Ти върви да седнеш. — Той събра няколко листа, подравни ги и ги струпа на купчина до стената. — Нали може да стоят на пода?

— Може — усмихна се тя.

Макс грабна друга купчина листи, които се крепяха несигурно на бюрото, и ги затисна с дебел учебник по анатомия.

— Какво е това? — Макбрайд държеше няколко листа, стегнати с телбод.

— Какво е? — попита партньорът му.

— Ограничителна заповед.

— Така ли? — Като погледна Ели, Макс отиде до бюрото и взе листовите от него. Точно както очакваше, ограничителните заповеди бяха срещу Евън Патерсън. Бързо ги прелисти и ги подаде на Бен.

Макбрайд прегледа документите, а Ели мълчеше и се молеше той да не ги прочете подробно.

— Кой е Евън Патерсън?

— О, това са стари неща — каза тя.

— Аха — съгласи се Бен. — Кой е той?

Младата жена имаше чувството, че няма да успее да смени темата. Бен беше от ФБР, което означаваше, че е трениран да задава въпроси така, че да получава отговори, но тя предпочиташе той да не я пита повече за това. Беше ѝ трудно да говори за Евън Патерсън, беше ѝ трудно дори да мисли за него. Искаше този кошмар да си остане в миналото.

Тя се върна на канапето и издърпа една възглавница в скута си.

— Две години учих в средно училище „Сейкрид Харт“. И той учеше там.

— После той ли се премести или ти? — попита Бен с любопитство.

— Първо аз... това беше преди много време.

Макбрайд погледна партньора си, защото беше сигурен, че той също е забелязал неохотата на Ели да говори по този въпрос.

— И къде се премести след това? — попита Бен, мислейки си, че тя е постъпила в някоя друга гимназия или е станала частна ученичка, за да избегне контактите с Патерсън.

Ели се поколеба, преди да отговори:

— Постъпих в колеж.

Бен се наклони на стола си. Смущението ѝ беше очевидно.

— Значи си умница, а?

Тя се усмихна.

— И беднячка.

— Обаче много умна? — настоя Бен.

— Чудо — обади се Макс. — Шефът на хирургията ѝ вика Чудо. — Обърна се към нея: — Това идва от дете чудо, нали?

Младата жена не изглеждаше доволна, че Макс бе споделил тази информация с партньора си.

— Само още един въпрос. Къде е Евън Патерсън сега? — попита Бен.

— Не знам. Ако се върне в Уинстън Фолс, където живеят родителите ми, баща ми ще ме предупреди. — Тя вдигна възглавницата и я притисна към гърдите си.

На Макс му беше ясно, че тя мрази да говори за Евън Патерсън. Беше очевидно.

— Аз ще проверя къде се намира той — каза ѝ.

— Защо? — намръщи се тя. — Защо ще проверяваш?

Защото знам какво ти е причинил — помисли си той.

— Ще се чувстваш по-спокойна, ако знаеш точно къде се намира той, не смяташ ли?

— Разбира се, но...

— Но какво?

— Баща ми има приятели във ФБР. Никой от тях не успя да открие Патерсън. Мислиш ли, че ти ще можеш? Мислиш ли, че си по-добър от тях?

Дали си даваше сметка, че повтаря въпроса, който шефът на хирургията ѝ бе задал?

Той реши да отговори подобно:

— Абсолютно. По-добър съм.

Тя изведнъж се сети.

— И ти си арогантен като мен.

— Когато се отнася до работата ми, да. — Продължи да се взира в красивите ѝ очи и попита: — Искаш ли да го намеря... или не?

— Да, моля, но... — Понечи да каже нещо, после се отказа. — Благодаря.

— Чакай — обади се Бен. — Патерсън просто е решил да напусне града или нещо се е случило?

Тя въздъхна. А смяташе, че обсъждането на този въпрос е приключило.

— Да, нещо се случи и той беше изпратен в „Стоктън“, поне за известно време.

— Какво е „Стоктън“?

Макс отговори вместо нея:

— Психиатрична болница, в която настаняват престъпници. Патерсън нападнал Ели и едва не я убил. Прочети докладите, оттам ще научиш всичко.

Тя се намръщи на Даниълс и каза:

— Знаел си за Патерсън, преди Бен да види ограничителната заповед, нали? — Преди той да отговори, продължи: — Разбира се. Боже мой, колко време мина? Четири? Пет часа, откакто се срещнахме?

— Повече.

— Откъде се сдоби с тази информация толкова бързо?

— Има я в досието ти.

Тя притисна длан към шията си.

— И всеки може да я прочете? — попита, ужасена.

— Не, не всеки. — После я попита, намръщен: — Какво значи, че Патерсън бил изпратен в „Стоктън“ за известно време?

— Това не го ли пишеше?

— Не. Каж ми. — Говореше с предишния тон, сякаш я въртеше на шиш.

— Родителите на Патерсън са много богати и успяха да уредят прехвърлянето му в една частна клиника. И познай какво? В крайна сметка му позволиха да излиза от болницата всеки уикенд.

— След като е опитал да те убие? — възкликна Бен.

О, боже, не искаше да повтаря цялата история с всички подробности. Пое си дълбоко дъх.

— След като Патерсън ме изоставил в безсъзнание... всъщност мислел, че съм мъртва...

— И? — попита Бен, когато тя се поколеба. Този път гласът му прозвуча по-меко.

— Той беше избягал. Полицията и ФБР не успяха да го заловят веднага. Така че баща ми, с помощта на двамата агенти от ФБР, с които се беше сприятелил, реши, че аз трябва да се скрия.

Макс допълни историята, за да я разбере Бен:

— Кучият син я преследвал повече от година. Дори опитал да я отвлече два пъти, но тя успявала да се измъкне. Нямам намерение да се откаже, докато не я убие.

Ели продължи:

— Щом бях готова за изписване от болницата, баща ми ме докара тук. Един от приятелите му ни запозна с едно семейство, мъж и жена на име Уйтли. Те поеха грижите за мен. И двамата бяха учители и много мили хора. Нямаха свои деца и отвориха дома си за мен. — За пръв път, откакто бе започнал този разговор, тя се усмихна. — Не знаеха какво да правят с мен.

Не обясни по-подробно, но Бен и Макс не настояха за подробности.

— Грижеха се добре за мен — продължи тя. — Живях с тях, докато завърших колежа, докато следвах медицина и първите години от специализацията ми.

— А сега завършваш специализацията си — заключи Бен.

— Не, нея я завърших преди време. Сега приключих втората си специализация, която е травматология. Приключихме ли с темата за Патерсън?

Бен кимна:

— Почти. Един последен въпрос. Само ми кажи кога е бил освободен Патерсън?

— През последните десет години ту го пускаха, ту го прибираха в психиатричната клиника. Преди около шест месеца татко чул, че Патерсън е изчезнал. Адвокатите трябваше да го държат под наблюдение, както и приятелите на баща ми, но никой от тях не бил информиран за освобождаването му. — Тя сплете пръсти и добави: — Няма да говоря повече за това. Дойдохте, за да запишете показанията ми за стрелбата, забравихте ли? Защо не започнем?

Макс кимна на Бен, който придърпа стола си към масичката за кафе и каза:

— Добре, да започваме. Хайде, включи на запис, Макс.

Макбрайд съобщи датата, часа, мястото и имената на присъстващите в стаята, после попита:

— Доктор Съливан, видяхте ли как прострелват агент Шон Гудман?

— Да.

— Разкажете ни какво се случи от момента, когато сте напуснали болницата. Доколкото разбрах, сте излезли да потичате. Така ли? Защо не започнете оттук.

Сега, когато темата за Патерсън бе изоставена, Ели можеше да си поеме дълбоко дъх, без да има чувството, че гърдите ѝ са стегнати в менгеме. Опита да разкаже възможно най-точно какво беше видяла и после търпеливо отговори на куп въпроси. Не ѝ беше толкова трудно да опише мъжа, който беше стрелял по агент Гудман, колкото странната жена, но подчерта, че вероятно не би могла да идентифицира когото и да е от двамата в съдебната зала.

— Той погледна право към мен, но беше със слънчеви очила. Забелязах потта по лицето му. Очилата се плъзнаха по носа му и видях очите му, но само за секунда, после той насочи оръжието към мен и аз се хвърлих на земята.

— Опиши ми го — помоли Бен.

— Беше висок около метър и осемдесет. Носеше кафяво яке и черен панталон.

— А жената?

— Цялата беше облечена в черно. Черен панталон, черна блуза. Беше по-ниска от него. Около метър шейсет и осем и приблизително шейсет килограма.

— Забеляза ли нещо друго, свързано с нея?

— Изглеждаше странно. Носеше черна перука, която се бе накривила. А очите ѝ не изглеждаха истински.

— Какво означава това?

— Имаха някакъв неестествен блясък. Да. Определено носеше контактни лещи — добави тя бързо, за да не прозвучи налудничаво. — Всичко се случи толкова бързо, а и те не бяха обърнати към мен през повечето време.

Бен внимателно я преведе през въпросите. Той изглеждаше спокоен, но Ели бе сигурна, че това е само за да я накара да се отпусне. Знаеше от опит, че когато има ранен полицай или федерален агент, градът преминава в режим на обсада, докато нападателят или нападателите не бъдат заловени. Шон Гудман беше не само техен приятел, той беше и колега. И да приемат случилото се с него спокойно? Нямаше начин.

— Ами агент Гудман? Той ги е видял — отбеляза Ели.

Бен кимна:

— Така е.

— Шон е видял мъж и жена, които крачат бързо към улицата. Не сме сигурни дали е зърнал лицата им, преди да бъде прострелян, и както сама каза, те очевидно са опитали да променят външността си — обясни Макс.

— Ако беше успял да ги доближи... — започна Бен.

Ели поклати глава и го прекъсна:

— Ако ги беше доближил повече, куршумът щеше да причини много по-големи поражения, особено ако бе уцелен в гърдите. Такива рани са... тежки.

— Той защо не е носел жилетка? — попита Бен Макс. — Знаеш ли?

— Гудман е стоял в буса, но когато е излязъл, е трябвало да си я сложи на секундата. Фарбър и Станли са били свалили своите — добави той. — Смятали са, че всичко е приключило. Може би и Шон си е помислил същото.

— Да, може би — кимна Бен.

— Ами момчетата, които изтичаха на улицата, за да спрат линейката? Те трябва да са видели бягащата двойка — вметна Ели.

— Не са видели лицата им. — Макс отново звучеше раздражено.

— Целият парк беше пълен с хора. Някой друг дали не е...

— Вече проверихме — изръмжа той и изключи диктофона.

Тя му се намръщи.

— Винаги ли си толкова навъсен и кисел?

Изненадан от въпроса ѝ, той повтори:

— Навъсен и кисел?

— Да, днес е доста кисел — вметна Бен.

— Глупости!

Ели се засмя, остави възглавницата настрана и се изправи.

— Ще си взема диетична кола. Вие двамата искате ли нещо?

— Да, и аз бих изпил една — обади се Бен.

Тя се обърна към Макс:

— Не трябваше да те наричам кисел. Имаше тежък ден.

Приятелят ти беше прострелян, а доколкото разбрах, планът да заловите онези двамата се е провалил. — Отправи се към кухнята и добави: — Естествено е човек да бъде кисел.

— Да, той иначе е голям веселяк. — Бен се засмя на лъжата си.

Мобилният му телефон завибрира и той бързо прочете есемеса. — Ей, Ели, може ли един медицински въпрос?

Тя надникна откъм кухнята.

— Разбира се. Какво искаш да питаш?

— Какво означава, ако бременна жена има всички симптоми на проблеми с храносмилането?

Помисли, че той се шегува, докато не видя колко загрижен е погледът му, когато вдигна очи от екрана на телефона си.

— Означава, че има проблеми с храносмилането.

Той не беше убеден. Прочете симптомите на жена си на глас, поясни, че тя е бременна в четвъртия месец и че е направила спонтанен аборт при първата си бременност точно когато е била в четвъртия месец.

Ели посегна към телефона си.

— Как се казва тя?

— Адисън.

— Дай ми мобилния ѝ телефон.

Облегна се на вратата и започна да пише есемес със светкавична скорост.

Бен беше искрено впечатлен.

— Много си бърза.

Тя се усмихна.

— Не ми е за пръв път.

Ели даде на жената на Бен някои препоръки как да се справи с лошото храносмилане и завърши есемеса, като написа на Адисън, че може да ѝ задава въпроси, когато нещо я тревожи.

— Благодаря — кимна Бен, когато Ели приключи. — Тя се тревожи много.

Младата жена му даде номера на мобилния си телефон.

— Ако нещо те притеснява, и ти можеш да ми изпратиш есемес.

Когато се върна с напитките, подаде една на Бен и седна обратно до Макс.

— Шон ще има ли неприятности за това, че не е носил бронезилетката си?

Макс ѝ отговори:

— Той вече имаше неприятности. Беше прострелян.

Ели не питаше за това, но реши да не задълбава.

Макс отново включи записа.

— Бен, имаш ли други въпроси към Ели?

— Не, мисля, че приключихме засега — отвърна той. — Все пак ти не планираш никакви пътувания, нали? Не се каниш да заминаваш за Европа?

— Забрави ли уточнението, че съм бедна, което направихме по-рано?

Той се засмя.

— Вярно. Значи Европа не е на дневен ред.

— Ще пътувам до Уинстън Фолс за една сватба следващата седмица, но дотогава ще бъда тук, а и винаги можете да ме откриете на мобилния телефон.

Макс отново изключи записа точно когато Бен попита:

— Къде е Уинстън Фолс?

— В Южна Каролина.

— Семейството на Ели живее там. Това е родният ѝ град — обясни партньорът му.

— Колко често пътуваш дотам?

— Рядко.

— А ще пътуваш ли някъде след сватбата?

— Ще се върна тук... за известно време.

— Мисля, че това е достатъчно — обяви Макс и понечи да се изправи.

Ели постави ръката си върху коляното му, за да го спре.

— Сега е мой ред да задам някои въпроси — каза тя.

— Това не се прави така — отвърна той.

Тя не обърна внимание на коментара му.

— Те защо са били в парка?

Бен ѝ отговори:

— ФБР ги следеше от предишния случай, който обаче не стигна до съда, и когато чухме за покупката, им заложихме капан. Двамата с Макс искахме да ги пипнем на място.

— Каква покупка? На наркотици?

— Оръжия. Модерни оръжия.

Преди тя да успее да зададе нов въпрос, мобилният му телефон иззвъня. Ели се обърна към Макс и в този момент осъзна, че ръката ѝ е още върху коляното му, затова бързо я дръпна.

— Какво значеше това, че предишният случай не е стигнал до съда?

— Свидетелите не можаха да дадат показания.

— Не можаха или не поискаха?

— Не можаха.

Тя не настоя за повече обяснения, а попита:

— Какво се обърка в парка?

— Много неща.

След като изчака няколко секунди, Ели осъзна, че той няма да ѝ каже нищо повече. Затова опита с друг въпрос:

— Бен каза, че ФБР са ги следили, значи знаете кои са те.

— Да.

— И?

Той не отговори веднага и тя го побутна с крак. Това толкова го изненада, че ѝ се усмихна.

— Да не би току-що да ритна федерален агент?

— Не, побутнах го леко. Подготвям се да ритам.

— Калвин и Ерика Ландри.

— И защо това беше толкова голяма тайна?

Той се засмя и Ели се зарадва, че напрежението изчезна от лицето му за момент.

— Никога не съм ги чувала — добави тя.

— Не съм мислел, че си. Те по принцип не действат в този район. Имали сме други сблъсъци с тях. Всъщност ги преследваме от доста време. Знаехме за сделката, която трябваше да се осъществи в парка, и се надявахме да ги заловим в момента на предаването на стоката. За жалост, те се измъкнаха, преди да успеем да ги идентифицираме. Затова свидетелите на стрелбата са толкова важни. Прекалено много агенти работят по този случай от твърде дълго време.

— Ами ти?

— Какво аз?

— Ти в Сейнт Луис ли живееш? Просто съм любопитна кой е ангажиран с този случай — добави бързо, за да не прозвучи, сякаш задава прекалено лични въпроси.

Макс се изправи, пхна диктофона в джоба си и отвърна:

— От шест години живея в Хонолулу.

Ели не разбра защо тази новина я натъжи толкова, но беше факт. Почти не познаваше този мъж и той определено не бе никак подходящ за нея. Но в него имаше нещо... Истината беше, че никога не бе изпитвала такова мигновено привличане към друг мъж, дори към бившия си годеник, макар че не ѝ се искаше да признае този факт.

Всичко беше толкова объркващо. Тя не търсеше връзка с Макс, но все пак искаше ли да може да има такава, ако пожелае? Изобщо не проумяваше какво става.

Явно нивата на хормоните в мозъка ѝ не бяха в нужното съотношение и затова физическата ѝ реакция спрямо Макс беше толкова силна — реши тя. Точно така. Ендорфините ѝ бяха прекалено много. Вероятно едната причина за дисбаланса беше недоспиването, а другата — фактът, че бе работохоличка без никакви социални развлечения.

Имаше и друга теория: беше луда, просто луда.

Бен завърши разговора по телефона и се облегна на рамката на вратата, отпивайки от колата си. Макс се изправи.

— Да вървим.

— Ще включим ли Ели в списъка на свидетелите? — попита Макбрайд.

Макс поклати глава.

— Агент Хюс взема решенията, забрави ли? Ако името на Ели се озове в онзи списък, знаеш какво ще се случи.

— Да, но ние двамата можем да го предотвратим.

— От Хонолулу? Няма начин.

Какво да предотвратят? — зачуди се Ели. Изчака Макс или Бен да ѝ обяснят, но и двамата замълчаха.

— Казвам ти, че Хюс ще иска да...

Макс го прекъсна:

— Казах *не*. — Отиде до вратата и отключи.

Бен се обърна да остави колата си на кухненския плот и се отпрати към вратата, която Макс държеше отворена.

— Съжалявам, че не можах да ви помогна повече — каза Ели, малко озадачена от внезапното им тръгване.

— Няма проблем. — Макс понечи да затвори вратата, но рязко спря. Няколко секунди остана неподвижен, сякаш водеше някакъв вътрешен спор, после попита: — Има ли някакви добри ресторанти наоколо?

— Ако харесвате италианска кухня, трябва да отидете в Хил. Там има страхотен ресторант, казва се „Трелис“. Много ще ви хареса. Не държат на официално облекло. Има хора с костюми, има и по къси панталонки.

— Добре. Ще дойда да те взема утре вечер в седем.

Той затвори вратата, преди тя да успее да реагира.

— Чакай... какво?

ПЕТА ГЛАВА

Оказа се изненадващо лесна работа да открият коя е била русокосата бегачка на пистата.

Във всички новини показваха репортажи от района на болницата, който гъмжеше от агенти на ФБР. Всяка местна телевизия пушна материал за простреляния агент и издирваните престъпници. Коментарите в болницата относно инцидента не стихваха. Персоналът, доброволците, дори пациентите имаха желание да говорят за случилото се. Някои даже разкрояваха впечатленията си.

Уилис Когбърн знаеше как действат клюките и се възползва от това. Облечен като разносвач от местен цветарски магазин, той влезе в болницата, понесъл цвете в саксия с картичка за агент Шон Гудман. Беше късно следобед и фойето бе празно, ако не се брояха неколцината доброволци, които кръжаха край регистратурата в очакване да помогнат на всеки, нуждаещ се от съдействие.

Един възрастен белокоп джентълмен, който според табелката на гърдите му се казваше Роланд, провери номера на стаята на пациента, записа го на листче и го залепи към яркочервената панделка, с която бе декорирана саксията, преди да я постави върху количката с други цветя, очакващи да бъдат разнесени до получателите им.

Не се наложи Уилис да пита къде се намира Шон Гудман. Трябваше само да завърже разговор с доброволеца и като се наведе леко напред, успя да зърне номера на стаята.

— Как е агентът? Надявам се, че ще се оправи — попита Уилис със съчувствие.

— Почти като нов е — обясни Роланд. — Един от санитарите ми каза, че вече са го преместили от интензивното в самостоятелна стая. Може дори да го изпишат вдругиден.

— О, радвам се да го чуя. — Когбърн поклати глава и добави: — Голяма суматоха е имало тук, а? Вие бяхте ли дежурен?

Възрастният мъж кимна енергично.

— И още как, но не видях нищо от стрелбата, слава богу. Дори не чух изстрелите.

— Всъщност как точно е станало?

Роланд нямаше търпение да сподели това, което бе чул, и когато завърши разказа си, един друг доброволец — Бил, допълни фактите:

— Аз чух, че мъж и жена бягали от федералните и внезапно мъжът се обърнал и стрелял по агента, който бил най-близо до тях.

Роланд се отпусна на близкия стол и подпря лакти на облегалките му.

— Да, и аз така чух.

— Заловили ли са мъжа и жената? — попита Уилис, макар да знаеше отлично отговора.

— Не — отвърна Бил.

— Но ще ги заловят — вметна Роланд. — И когато това стане, двамата ще отидат зад решетките за дълго време. Няма да им се размине с лека присъда, след като са стреляли по федерален агент.

— А знаете ли защо ФБР са преследвали онези двамата? — запита Когбърн и се подпря небрежно на плота, сякаш разполагаше с цялото време на света.

— Чух, че била някаква операция тип „ужилване“ — отвърна Бил припряно. — Продавали оръжия или наркотици, нещо такова.

Роланд поклати глава.

— Аз пък чух друго. Една от секретарките на регистратурата ми каза, че някой от охраната ѝ споменал, че онези двамата продавали държавни тайни.

Преди двамата мъже да подемат спор, Уилис насочи разговора в друга посока:

— ФБР знаят ли кого точно издирват?

— Агенти от ФБР обиколиха целия район, опитваха да съберат информация, търсеха свидетели — обясни Роланд.

— Майлс от рентгена ми каза, че раненият агент бил достатъчно близо, за да ги идентифицира, ако се наложи.

— Чудесно — кимна Уилис. — А знаете ли какво чух аз?

— Какво? — попита Роланд.

— Че на пътеката за бягане имало някакво момиче, което май видяло цялата случка. Някой каза, че била ученичка, която правела обиколки.

Роланд изсумтя.

— Никакво момиче не е имало на пътеката. Това е нашата доктор Съливан. Тя прилича ли ти на ученичка, Бил?

— Разбира се, че не. По-скоро на студентка.

— Тя от кое отделение е? — попита Когбърн.

— От хирургията — отвърна Бил. — Точно тя извади куршума от агента. Имал е късмет, че тя се е паднала наблизко, когато са го ранили.

— Разбира се — съгласи се Уилис. — А нямало ли е други свидетели?

— Ако е имало още някой достатъчно близо, за да види мъжа и жената, ФБР със сигурност ще го открият. Разпитаха всички хора в района.

— Точно така — кимна Роланд. — Спряха и мен, когато идвах на работа следобед, за да ми зададат някои въпроси.

След още няколко минути разговор Уилис Когбърн се отправи към колата си. Беше паркирал зад болницата, за да не го види никой, че не кара бус с емблемата на цветарския магазин. Щом се качи в колата, веднага се обади по телефона.

Без да губи време с поздравии, каза направо:

— Ще изпишат Гудман не по-рано от другиден. Той е в стая четиристотин и дванайсет, можеш да го държиш под око, в случай че решат да го пуснат по-рано. Запомни, Джордж, не правим нищо, докато Кал не ни даде зелена светлина. Просто бъди в готовност.

— Разбра ли кое е момичето?

— Да.

— Добре тогава, да действаме. Колкото по-бързо, толкова по-добре, така знам аз.

— Не решаваш ти. Знаеш инструкциите. Аз я прибирам по същото време, когато ти хващаш Гудман. Кал не желае никакви отклонения от плана. Исканещата да станат едновременно.

— Кал не знае със сигурност дали Гудман или момичето могат да идентифицират него или Ерика — изтъкна Джордж.

— Той е предпазлив човек — отвърна Уилис. — Никога не рискува и ни плаща достатъчно щедро, за да изпълним желанията му.

— Така е — съгласи се Джордж. — Но няма да получим остатъка от парите, докато не свършим работата, а както ти казах, колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Колко пъти да ти повтарям? Чакаме неговия сигнал — едва не изкрещя Уилис. — Нали си бил в армията, за бога. Прояви дисциплина. Трябва да си свикнал да изпълняваш заповеди. Не си и помисляй да дразниш Кал. Включих те в тази работа, защото си малкият ми брат, Джордж, но аз съм заложил главата си. Не прецаквай нещата. Ако изпълниш всичко точно, той ще поиска да те използва отново и всеки път ще печелиш все повече пари, докато станеш от хората, които получават редовни поръчки, като мен. Бъди търпелив.

За нещастие, Джордж не беше никак търпелив.

ШЕСТА ГЛАВА

Това не беше най-ужасната покана, която Ели бе получавала. В интерес на истината, дори не можеше да се класира в първата десетка. Все пак беше странна и оставаше въпросът: Макс наистина ли я бе поканил на вечеря? Тя си повтори мислено разговора им няколко пъти и реши, че не я бе поканил. Беше ѝ наредил.

Може би това не беше истинска среща. Сигурно Бен щеше да бъде с него. Двамата бяха в Сейнт Луис за кратко и се нуждаеха от човек, който познава града, за да ги заведе в някой добър ресторант. Да, сигурно беше това.

Всеки път, когато се сетеше за случилото се, тя се размиваше. Макс бе оставил визитката с телефона си на масичката ѝ за кафе. Можеше да му се обади и да отмени вечерята, но не го направи. Вместо това следобеда прекара цял час, преглеждайки жалкия си гардероб, изпробва куп различни дрехи и накрая се спря на черно-бяла лятна рокля с широка пола и деколте лодка. Роклята беше дълга до средата на коляното и с вталена горна част. Ели реши да обуе новите си миналогодишни черни балеринки. Освен тях, разполагаше само с джапанки или маратонки. Изобщо не помисли за обувките с висок ток, които бе сложила на банкета в болницата предния месец. Тогава краката я боляха цяла седмица, след като бе носила обувките едва няколко часа.

Би си сложила и някакво интересно бижу, но не притежаваше никакви. Имаше едно сребърно сърце, което баба ѝ ѝ подари за осемнайсетия рожден ден, но верижката му бе скъсана и не беше намерила време да я занесе на поправка.

Среса косата си и я остави пусната, сложи си грим, парфюм и лосион за тяло... и толкова.

В седем беше готова и той се появи навреме. Погледна я изненадано, когато тя му отвори вратата, сякаш очакваше да види друг човек.

— Добре изглеждаш — каза ѝ.

Той също изглеждаше добре. Беше се подстригал и избръснал. Все още видът му бе доста стряскащ — помисли си тя, — но това вероятно се дължеше на факта, че бе висок над метър и осемдесет и здрав като канара. Сигурно не можеше да изглежда по друг начин. Черен панталон, светлосиня риза с навити ръкави и разкопчана яка и пистолетът... неизменният пистолет на кръста.

Макс затвори вратата и изчака тя да заключи и двете брави. Ели пусна ключовете в чантата си и се отправи към стълбището.

— Бен ще дойде ли? — попита тя.

Той се усмихна.

— Обикновено с по двама мъже наведнъж ли излизаш?

Тя се обърна.

— Значи това е среща?

Стигнаха до колата, която беше взел под наем, нов джип. Отвори ѝ вратата и отговори:

— Нещо такова.

Преди тя да успее да поиска обяснения, той смени темата:

— Направих резервация за седем и половина, но ми се струпа доста работа и не успях да изтегля упътване как се стига до ресторанта. Ти знаеш ли пътя? Или да го търся в джипиеса?

— Знам пътя. Какво значи „нещо като среща“?

— Хайде да оставим деловите разговори за след вечерята.

Делови? Що за работа беше това? Значи не беше среща. Този извод я доведе до въпроса: Добре, какво искаше той? И след като беше нещо като среща по работа, защо не бе довел и Бен?

Може пък и да разбере — реши тя.

— Какво прави партньорът ти тази вечер?

— Работи. Постъпи много мило, като помогна на жена му. Адисън доста се тревожи.

Ели се усмихна.

— Да, знам. Вече получих три есемеса от нея.

— Не е зле. Три за колко време? За двайсет и четири часа?

— Не, три за един час — поправи го тя. — До единайсет часа снощи вече бяхме първи приятелки. Тя е много приятна. Малко невротична заради бебето, но мога да я разбира.

— Ще я харесаш, ако се запознаете на живо.

— Вече я харесвам. Разговарях с нея около час днес следобед.

Тя кръстоса крака и забеляза, че той се загледа в тях. Бяха спрели на знак стоп, но Макс сякаш не бързаше да потегли.

— Когато приключиш с огледа на краката ми, завий наляво.

Мъжът изобщо не се смути.

— Краката ти изглеждат страхотно — каза ѝ. — Гладен съм. Далече ли е ресторантът?

— Не — отвърна тя и се обърна към него. Макс имаше красив профил. Квадратна челюст, страхотни скули. Всичко в него излъчваше сила и я караше да се чувства в безопасност, но пък и само пистолетът и значката му можеха да свършат същата работа. Все пак Ели усещаше, че у него има много повече от това, което външността му показва, и нямаше търпение да разбере какво се крие зад тези пронизателни очи. — Как е в Хонолулу?

— Красиво. Там винаги е красиво, но градът е постоянно претъпкан. Защо не дойдеш да видиш лично?

— Не мога да карам сърф — подразни го тя.

— Това не е задължително изискване, за да те пуснат.

— Ти можеш ли?

— Да карам сърф ли? Не.

— Струва ми се забавно — отбеляза тя. — Бих искала да посетя Хонолулу някой ден. Климатът там много ми допада, особено през януари, по време на ледените бури и снегове тук. Каза, че живееш там от шест години?

— Точно така.

— А къде си израснал? Със сигурност не в Хавай.

— Нима? Защо смяташ така? — попита той и я погледна за момент.

— Прекалено си... — Понечи да каже „стегнат“, но размисли и вместо това добави: — ... строг. Готово, пристигнахме. Ресторантът е точно зад ъгъла. Паркингът е отзад.

Една кола потегли точно в този момент и Макс зае мястото ѝ. Отвори вратата на Ели и я изчака да обясни изказването си за него, но тя само се усмихна, слезе на тротоара и се отправи към входа на ресторанта. Той не можеше да не забележи лекото поклащане на ханша ѝ.

Настигна я.

— Строг, а?

— Не точно строг, просто в теб има нещо...

— Така ли? Ами ако ти кажа, че съм израснал в Лос Анджелис?

— Не, не мисля.

Той се засмя.

— Ти си луда. Знаеш ли го?

— Нима? В Лос Анджелис ли си израснал?

— Не, но...

— Разбира се, че не си. Хората там са много по-спокойни и непринудени.

— Ели, тези твои категорични определения...

Двамата влязоха в ресторанта и той промърмори:

— Мразя тълпите. — Хвана я под ръка и я заведе до мястото, където елегантно облечена жена стоеше с книгата с резервации.

— Масата ви ще бъде готова всеки момент, господин Даниълс — каза тя с любезна усмивка. — Ако искате, изчакайте на бара и аз ще ви повикам.

Макс зави към бара и видя, че и там е пълно с хора. Забеляза свободно столче на края на бара и тъкмо постави ръката си на гърба на Ели, за да я насочи натам, когато един едър мъж с жизнерадостно лице извика на младата жена през помещението. След като си проправи път до тях, той прегърна сърдечно Ели и я целуна по двете бузи.

Собственикът на ресторанта — Томи Греко, беше бивш боксьор и носът му бе чупен повече от веднъж. Говореше се, че на ринга бил безмилостен, но в живота беше мил човек, кротък и благ. Нищо не можеше да го изкара от нерви, освен може би добавянето на прекалено много чесън към любимите му пилешки шишчета.

Той пусна Ели от прегръдката си и ѝ прошепна:

— Приятелят ти носи пистолет.

— Също и значка — отвърна тя.

После отстъпи назад и представи двамата мъже един на друг.

— Чух за стрелбата — каза Томи на Макс. Сетне се обърна към Ели и добави: — Чух също, че ти си оперирала агента, който бил ранен.

— Томи, как научи, че аз съм го оперирала? — попита тя. Знаеше, че в новините бяха съобщили за инцидента, но името на лекаря, извършил операцията, не беше споменато никъде.

— Хайде, детенце, знаеш, че научавам всичко, което се случва в този град.

Заведе ги до една маса, отделена от останалите в тиха ниша.

— Тази вечер вие двамата получавате специалната маса — съобщи той. После повдигна вежди и добави: — Така ще се радвате на уединение.

Томи разгъна платнената салфетка и я разстла в скута ѝ.

— Приятно ми беше да се запознаем, агент Даниълс. Да се грижите добре за моето момиче, чувате ли? Тя каза ли ви как се запознахме?

— Не — отвърна Макс.

— Накарайте я да ви разкаже за играча на голф, който дойде с приятелите си преди време. Малко след откриването на ресторанта. — Внезапно Томи забеляза друг свой познат край входа и се отправи да го посрещне с разтворени обятия.

След като останаха отново сами, Ели бе твърдо решена да попита Макс защо я е поканил на вечеря, но дойде сервитьорът, за да запише поръчките им за питиета. Когато мъжът се отдалечи, тя се обърна отново към агента.

Но преди да успее да зададе въпроса си, той каза:

— Бут.

— Моля?

— Бут, Монтана. Там съм роден и израснал.

Тя плесна с длан по масата.

— Разбира се, сега всичко ми е ясно.

— А на мен — нищо — възрази той.

Как можеше да му обясни? Реши, че е невъзможно. Но сега го разбираше. У него имаше някаква необузdana енергия и тя я усещаше. Точно така. Той беше див и необуздан като пейзажите в Монтана.

Макс я гледаше, сякаш е загубила ума си, и Ели осъзна, че трябва да овладее въображението си.

— Почти съм сигурна, че не ме покани на вечеря, за да ти покажа един от добрите ресторанти в града. За какво искаше да говорим?

— Нека първо да вечеряме. Какво ще ми препоръчаш?

— Охо. Избягваш темата, което означава, че не е приятна.

Той обаче умееше не по-зле от нея да сменя темата.

— Защо Томи ти вика *детенце*?

— Той ме запозна с някои от приятелите на баща си, които се оказаха всичките над осемдесетгодишни, и за тях аз явно бях като дете. Томи първо ми викаше *детето лекар*, което между впрочем не ми харесваше. Казах му го и той спря. И ти не си го помисляй.

Макс се засмя.

— Няма. И отбележи, че изобщо не те възприемам като дете. Просто първия път, като те видях, почти не те огледах. Забелязах само шортите и косата, вързана на опашка. — *И краката*, добави мислено той, *дългите, свършени крака*. — Когато те гледам сега — продължи и очите му се приковаха в нейните, — виждам всичко друго, но не и дете.

Ели усети как кръвта нахлу в главата ѝ и сърцето ѝ отново затуптя бясно. Бързо взе менюто и се престори, че го разглежда. Погледна Макс крадешком след няколко секунди и видя, че той още се визира в нея, но сега на лицето му бе изписано загрижено изражение.

— Време е да ми обясниш защо сме тук — каза тя и остави менюто на масата.

— Права си — призна той и се наведе напред. — Това не е нещо, което обикновено правя, но...

Доловила колебанието му, Ели се разтревожи.

— Просто ми кажи — настоя тя.

— Това ще си остане между теб и мен, става ли?

— Добре, става.

— Не променяй разказа си.

— Кой разказ?

— За това, което си видяла при стрелбата — обясни той. — Не променяй нищо в него.

— Защо да го правя? — попита тя озадачено.

— С напредването на това разследване сигурно ще бъдеш разпитана отново — или от полицията, или от ФБР, най-вероятно от агент Хюс. Той може да те подтикне или дори да те накара да си спомниш подробности, за които не си се сетила досега. Не казвай нито на него, нито на когото и да било повече от това, което разказа на нас с Бен, а именно че не си видяла двойката достатъчно добре и не можеш да ги идентифицираш.

Макс беше много сериозен, а тонът му — толкова настойчив, че Ели се зачуди защо ѝ казва всичко това. Мислите ѝ се върнаха на

разговора, който бяха провели в апартамента ѝ.

— Не си ми разказал почти нищо за този случай и хората, които сте преследвали. Спомена, че се казвали Ландри, нали?

— Да.

— И каза, че от доста време опитвате да ги заловите.

— Когато Ландри дойдоха в Хонолулу и започнаха да действат там, двамата с Бен бяхме ангажирани със случая. Арестувахме ги и доказателствата срещу тях бяха железни. Разполагахме с трима свидетели, но както вече споменах, случаят така и не стигна до съда.

— Но не ми каза защо.

— Двама от свидетелите изчезнаха. Още ги издирваме, но без резултат.

— А третият?

— Блъснала го кола и умрял на място. Шофьорът на колата избягал.

Ели усети как по гърба ѝ плъзват тръпки.

Макс я остави да осмисли чутото, преди да продължи:

— Трябват ни очевидци, които да свидетелстват срещу тях, хора, които могат категорично да докажат връзката им с престъплението. Но ако такива очевидци се появят, ще трябва да гарантираме сигурността им. Ето защо, ако разполагаш с достатъчно информация, за да свидетелстваш, вероятно ще бъдеш включена в програмата за защита на свидетелите...

— Не, не бих приела такъв вариант — каза тя.

— Знам как животът ти се е преобърнал напълно заради Евън Патерсън. Наложило се е да напуснеш дома и семейството си и да живееш отделена от тях през всичките тези години. Ако се наложи да влезеш в програмата...

— Няма да се наложи, никога не бих приела. Макс, прекарах половината си живот в криене — прошепна тя. — Мисля, че съм стигнала до предела си. Напоследък се чувствам като вледенена. Сякаш не мога да взема решение къде искам да живея, а идеята да подпиша договор, дори и за една година, ме плаши до смърт.

— Изчакваш, за да разбереш къде се намира Патерсън, нали?

Ели реши, че е време да признае истината.

— Точно така. Дори и в настоящия момент той контролира живота ми. Не искам да бъде така. А сега ти казваш, че може да се

наложи да се скрия от тези Ландри. Не мога да се крия повече. Писнало ми е — заяви тя. — Абсолютно ми е писнало. Казах на вас с Бен, че не мога да идентифицирам никого от двамата. Това няма ли да гарантира сигурността ми?

Той кимна.

— Може би. Просто бъди внимателна... и не променяй показанията си.

— Добре — кимна тя. Гледа го замислено известно време, осъзнала каква загриженост бе проявил той в желанието си да я защити, после го попита: — Ти можеш ли да си навлечеш неприятности за това, че ми разказа как се е провалило другото следствие след изчезването на свидетелите?

— Не. Не ти разкривам никаква поверителна информация. Ако беше прекарала известно време, ровейки в интернет, можеше да научиш същото. Вестниците писаха за този случай.

— Мислиш ли, че двамата изчезнали свидетели са още живи?

— Не знам — поклати глава той. — Мисля, че може да са се изплашили, когато са чули за катастрофата с другия свидетел, и да са избягали, за да се скрият някъде.

Кой би могъл да ги съди? — помисли си тя. Пое си дълбоко дъх и отрони:

— Благодаря ти, че ми каза.

— Просто ми обещавай, че ще внимаваш много.

— Обещавам.

Той взе менюто си.

— Готова ли си с поръчката?

— Не съм много гладна.

Макс изчете менюто и когато отново погледна Ели, тя се взираше в празното пространство, потънала в мислите си, като машинално въртеше с ръка лъжицата си върху масата. Съжали, че не бе изпълнил плана си да ѝ разкаже за опасността след вечерята, но тя беше прекалено проникателна и го бе принудила да ѝ разкрие истината още в началото. *Чудесно се справи, Даниълс* — укори се той. Седеше срещу една красива, сексапилна жена, а тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за опасността, която я грозеше. Твърдо решен да оправи настроението ѝ, той рече:

— Каж ми нещо.

— Какво?

— По скалата от едно до десет как оценяваш срещата ни досега?

СЕДМА ГЛАВА

Веднага щом сервитьорът записа поръчката им и се отдалечи, Макс каза:

— Мисля, че всички мъже в ресторанта те зяпат.

Този коментар я изненада и тя се огледа.

— Преувеличаваш.

Но той не преувеличаваше. Ели изглеждаше зашеметяващо и дори той, при цялото си цинично отношение, изпитваше известно страхопочитание към нея. Ала след като прекара известно време в компанията ѝ, осъзна, че външността ѝ не е най-важното.

Ели заговори:

— Знаеш ли, когато излязох от интензивното и те видях, подпрял се на стената, си помислих, че изглеждаш толкова спокоен и отпуснат. Почти ти завидях.

— Наистина бях отпуснат.

Тя не възрази, но изражението ѝ показа, че не му вярва.

— Добре де, тревожих се за Гудман — призна той. — И бях ядосан.

— Заради стрелбата. — Бе по-скоро отбелязан факт, а не въпрос.

— Да, разбира се, заради стрелбата, но освен това бях бесен, че семейство Ландри успяха да се измъкнат. Трябваше да ги пипнем. — *И то с железни доказателства срещу тях*, помисли си.

— Каква е ролята на агент Хюс в това разследване? — За да поясни въпроса си, Ели добави: — Двамата с Бен говорихте за него, докато бяхте в апартамента ми.

— Хюс долетя от Омаха, за да поеме ръководството на операцията, щом научи, че са замесени Ландри. Той ги преследва от четири години.

— Ти не го харесваш особено, нали?

Той сви рамене.

— Просто действаме по различен начин.

Томи се приближи до масата им, допълни чашите им и подаде каната за студена вода на един сервитьор, който минаваше наблизно.

— Разказа ли на Макс за играчите на голф?

— Не съм.

— Хайде, историята си я бива. Тя скромничи — обърна се Томи към Макс. — Няма да ти разкаже цялата история, но аз ще го направя.

— Какво се случи?

И двамата мъже я погледнаха. *Явно няма измъкване*, осъзна тя.

— Оказа се, че съм малко избухлива, когато някой ме притиска да направя нещо, което не желая — започна тя. — Не се гордея с това.

— Не, ти успя да запазиш спокойствие — настоя Томи. — Онзи загубеняк, с когото беше на вечеря, се оказа избухлив. Егото му беше по-голямо от щата Невада. — Обясни на Макс: — А Ели само внимаваше той да не се почувства неловко.

— Говори по същество — прекъсна го тя.

— Добре, ето какво се случи — продължи Томи. — Имаше четирима мъже, всичките към петдесетгодишни, които седяха точно срещу масата на Ели и дърдоркото. Играчите на голф бяха доста шумни, но не се държаха грубо. Просто се веселяха и не пречеа на останалите ми клиенти. Бяха пийнали доста, преди да дойдат в ресторанта. Кой би ги обвинил? Целия ден беше адска жега, над трийсет градуса. — Обърна се към Ели: — Ще ми помогнеш ли с разказа?

Младата жена се засмя.

— Всички си поръчаха пържоли — обясни тя.

— Първокласно телешко. Което се топи в устата — допълни Томи. — Сервираме само най-доброто.

— Аз случайно погледнах към тях точно когато един от компанията им лапна парче от пържолата си.

— Половинкилограмов стек — прекъсна я Томи. — От любимите на клиентите ми.

— Мъжът натъпка в устата си толкова огромно парче, че не повярвах на очите си. Продължих да го гледам, за да се уверя, че ще успее да го сдъвче.

— Но той не го сдъвка — ухили се Томи.

— Явно не се е топяло в устата — отбеляза Макс.

— Наистина — потвърди Ели. — Той го преглътна и разбира се, се задави с него. Опита да се изправи, после се строполи на пода.

— Аз не видях нищо от това — поясни Томи. — Бях зает край входа, но чух как приятелите на мъжа викат за помощ и крещят, че приятелят им е получил сърдечен удар. Втурнах се да разбера какво става и го видях проснат на пода. Лицето му беше почервеняло. — Отново се обърна към Ели и я подкани: — Хайде, ти разкажи какво се случи след това. — Ентусиазмът му бе направо комичен.

— Моят приятел — доктор Дуайт Периш, каза: „Аз ще се погрижа“, и се втурна към мъжа, който се казваше Чък, както научихме по-късно.

— Чък Задавания — вметна Томи.

— Ти какво направи? — попита Макс Ели.

— Засякох времето в мига, когато Чък опита да преглътне парчето месо.

Той я прекъсна:

— Какво значи това, че си засякла времето?

— За да следя колко дълго е останал без кислород — обясни тя. — Разполагахме с достатъчно време, но винаги си отбелязвам точния час.

— Дърдоркото обяви, че е лекар — каза Томи, — коленичи до Чък и започна да натиска гърдите му и да му прави сърдечен масаж и изкуствено дишане. Той също повярва, че Чък е получил сърдечен удар. Държеше се, сякаш е на семинар за оказване на първа помощ, и говореше на тълпата, докато натискаше гърдите на Чък.

— И какво стана после? — попита Макс.

— Опитах да обясня на Дуайт, че мъжът се е задавил — отвърна Ели.

— Точно така — потвърди Томи. — Аз стоях до нея. Тя се държеше съвсем кротко, но многознайкото изобщо не я послуша, дори и след като тя му каза, че е видяла как Чък се задавя с месото. Доктор Дърдорко беше прекалено зает да прави демонстрации за тълпата, за да обърне внимание на думите ѝ. А от сърдечния масаж парчето месо не помръдна ни най-малко.

— Да — кимна Ели.

— Аз гледах и започнах да се притеснявам. Много е зле за бизнеса някой да умре в ресторанта ти.

Макс се съгласи:

— Да, мога да си представя.

— Тогава не знаех, че детенцето е лекар — добави Томи. — Та тя опитваше да убеди дърдоркото, че Чък няма проблем със сърцето...

— Никой ли не се обади на Спешна помощ?

— О, бяха се обадили, разбира се. Хайде, ти му разкажи какво стана — подкани я Томи.

— Аз следях времето — започна тя. — И любезно помолих Дуайт да се дръпне.

Макс повдигна едната си вежда. Нещо в начина, по който Ели изрече последното, му подсказа, че не казва цялата истина.

— Любезно, а?

— Мисля, че да.

— Преди да продължиш, ще ми кажеш ли каква беше специалността на Дуайт?

— Тъкмо беше завършил специализацията си.

— И тя беше?

— Психиатрия.

— А! — подсмихна се той.

— Това е важна и трудна специалност — каза Ели. — Но Дуайт има комплекс, че е свръхчовек, и бе твърдо решен да спаси мъжа. Ако имаше подръка дефибрилатор, сигурно щеше да опита да го използва. Казвам „опита“, защото не бих му позволила.

— Като слушам, никак не бих го харесал.

Томи кимна енергично.

— Добре, продължи — каза Макс, завладян от историята, но преди тя да заговори, той отново попита: — А ти не се ли притесни? Ами ако се окажеше, че парчето не може да излезе?

— Все още имаше достатъчно време, а и имах резервен план. Чист, остър нож и алкохол. Ако се наложеше, щях да отворя трахеята му. Нямах да го оставя да умре. Всичко, което двамата с Томи ти разказахме, се случи за по-малко от минута — добави тя. — Изглежда, сякаш са се случили куп неща, но всичко стана много бързо. Аз обясних, че мъжът се е задавил, но Дуайт продължи да спори, че греша и че става въпрос за сърдечен удар. Каза, че познава симптомите. Пак говореше повече на тълпата, отколкото на мен, и ми беше трудно да взема думата. Аз съм хирург в травматология — напомни тя на Макс.

— Ние сме обучени как да поемаме контрол над критична ситуация. Можем да бъдем агресивни, когато се наложи. Опитах да обясня на Дуайт... но той не ме чуваше, така че направих това, което трябваше да направя...

Томи довърши вместо нея:

— Изрита Дуайт настрани. Той се приземи на пода на няколко метра разстояние.

— Томи ми помогна да изправа Чък на крака, после извадих парчето месо от гърлото му, като през цялото време следях часовника. Получи се лесно. Все още разполагах с достатъчно време.

— Аз исках да замера Дуайт с парчето месо, но тя не ми позволи — оплака се Томи.

— А Чък? — попита Макс.

— Оправи се за нула време — отвърна Томи и се дръпна настрана, за да направи място на сервитьора, който донесе порциите им. — Вие, деца, си хапнете салатите, а аз ще отида да проверя как приготвят основните ви ястия.

Веднага щом Томи си тръгна, Макс я попита:

— Добрият стар Дуайт покани ли те някога отново на среща?

— Сякаш бих приела. — Тя поклати глава. — След като бях бъркала с пръсти в гърлото на Чък, отидох до тоалетната, за да си измия ръцете. Когато се върнах на масата, Дуайт вече си бе тръгнал.

— Какъв джентълмен.

Докато вечеряха, Макс задаваше въпроси за работата ѝ. Беше очевидно, че тя влага истинска страст в това да помага на хората, и той се наслаждаваше на грейналите ѝ очи, докато му разказваше за пациентите си.

— На моменти сигурно е много стресиращо — отбеляза той.

— Така е — съгласи се тя. — Ами при теб? Твоята работа сигурно е изпълнена със стрес.

— Понякога — потвърди той. После се усмихна и добави: — Има и престъпници, които едва ли не се залавят сами. В един от първите ми случаи като агент почти не ми се наложи да водя разследване.

— В какъв смисъл?

Макс остави вилцата си и се облегна назад.

— Беше обир в квартална банка, дело на един човек. Смятах, че крадецът не е имал опит. Когато влязъл в банката с нахлупена ниско шапка и пистолет, скрит в джоба си, открил, че салонът е пълен с клиенти. Бил толкова нервен, че решил да изчака хората да се разотидат, преди да се доближи до гишето и да заплаши касиера с оръжието си. Но не искал да изглежда подозрително, като се мотае из салона безцелно, така че отишъл до една маса, на която били оставени празни формуляри. На записите от камерите се виждаше как взема химикалка и започва да попълва един от формулярите. Явно е бил доста разсеян, защото, когато най-после се приближил до касиера и получил парите, не се сетил да си прибере попълнения формуляр.

— Какъв бе той? — попита Ели.

— Молба за постъпване на работа.

— Не може да бъде — възкликна младата жена невярващо.

— Може. Беше написал името си, адреса, всичко, от което се нуждаехме, за да отидем и да го арестуваме.

— Не мога да повярвам, че има толкова глупави хора.

Той кимна в съгласие.

— Един приятел от полицията в Хонолулу ми разказа за престъпление, по което работил, където един мъж влязъл в някакъв магазин, за да го обере. Взел парите от касата, после настоял продавачът да му даде и бутилка уиски. По навик продавачът поискал да види документ за самоличност, за да провери възрастта на купувача, и...

— Нападателят му показал личната си карта — довърши тя.

— Точно така.

— Разкажи ми още някоя история — помоли го тя, смеейки се.

— Знам поне сто, но ще ти разкажа само още една. Тя е любимата ми. Един мъж опитал да обере банка. Носел пазарска торбичка на главата, за да скрие лицето си. Хитрият му план бил да я нахлузи на главата си, после да нахлуе през вратата на банката. Изрязал дупки на торбичката, но очевидно не я изпробвал, защото, когато си я сложил, дупките се оказали на челото му. На записа се вижда как един човек нахлува в банката с торба на главата, размахва пистолет, върти се във всички посоки и казва на касиерите да му дадат всички пари. Само дето говори на едно цвете в саксия.

Макс наблюдаваше очаровано как искрят очите на Ели, докато тя се смееше. Сервитърът се появи със сметката и агентът разбра, че е време да си тръгват. Съжаляваше, че вечерта е приключила.

— Ели, щом Дуайт те е изоставил тук, ти как се прибра до дома си?

— Щях да си взема такси, но жената на Томи — Мари, вече ме чакаше отпред и ме закара до къщи. Тя не е тук тази вечер, иначе Томи щеше да я доведе при нас, за да ти я представи. Той много се гордее с нея. Женени са от почти трийсет години.

— Значи са направо уникални.

— Звучиш цинично.

— По отношение на брака наистина съм циник. Имам приятели, чийто брак, уж „докато смъртта ги раздели“, трая едва три години.

— Моите родители са женени от дълги години и не са някаква аномалия.

Той не каза нищо.

— Готова ли си да тръгваме?

Макс я изненада, като я хвана за ръка, докато вървяха през ресторанта. Чак когато бяха в колата и пътуваха към апартамента ѝ, тя се върна отново на темата за циничното му отношение към брака. Ели искаше да знае какво му се е случило, за да се чувства толкова огорчен.

— Да разбирам ли, че родителите ти са разведени?

— Не, не са. И те са женени от много отдавна.

— Но са нещастни заедно.

Той се засмя.

— Не, щастливи са си.

— Тогава обяснението трябва да си самият ти, освен...

— Освен какво?

— Колко бивши жени имаш?

— Николко — увери я той. — Не съм се женил.

— А имал ли си продължителни връзки?

Погледна я.

— Колко продължителни?

— Повече от три месеца.

Макс се замисли.

— Не. Харесвам жените, Ели, но тези, с които си лягам, знаят, че помежду ни няма да се получи нищо продължително.

Дали не си лягаше с различна жена всяка вечер? Не посмя да го попита.

— Ами ти? — попита я той. — Имаш ли връзка с някого?

— Не.

— Как така?

— Нямам време. — *Нито желание, и то от доста време... поне докато не се появи ти* — добави тя мислено.

— Това е извинение, не причина. Ами неангажиращи приятели... само за секс?

Въпросът я изненада.

— Не, не си падам по това. Имам приятели, които правят секс с други приятели, и са ми казвали, че така се освобождават от стреса и напрежението. Но на мен ми се струва прекалено студено и рационално.

През остатъка от пътуването двамата мълчаха, но Ели се чувстваше смутена от тази тишина. Продължаваше да мисли върху отговорите, които му бе дала. Не прави секс, няма приятели, нито случайни връзки. Боже, беше се представила като някаква фригидна досадница.

Макс паркира пред сградата ѝ и влезе вътре с нея. Настоя да провери апартамента ѝ, за да е сигурен, че е безопасен, и Ели оцени загрижеността му. Проверката приключи за нула време. Тя чакаше до вратата, а той огледа апартамента. Меката светлина на едничката лампа осветяваше дневната.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита го, когато той се върна при нея.

— Не, благодаря.

Стоеше на сантиметри от нея. Тя преглътна трудно и промълви:

— Трябва да ти кажа...

— Какво? — попита той, като постави дланите си върху вратата, от двете страни на Ели.

— Тази част от вечерта, която беше като среща, ми хареса много повече, отколкото сериозният разговор.

— Тази част от вечерта, която беше като среща, още не е завършила.

След което се наведе и я целуна. Тя усети сладостта на устните му. Беше нежна целувка, която постепенно се задълбочи, и Ели се

отпусна в обятията му. Докосването му ѝ подейства като електричество.

И това беше само началото.

Макс я обгърна и я придърпа към себе си, без да отделя устни от нейните.

Тя обви ръце около врата му и пръстите ѝ се заровиха в косата му. Беше се чудила какво ли щеше да е той да я целуне, но фантазиите ѝ бледнееха пред реалността. Той я караше да лети и усещането беше прекрасно. Целуна я още веднъж, и то толкова страстно, че тя закопня за много повече, а после се отдръпна от нея и я остави замаяна.

— Да остана ли, или да си тръгна? — попита я.

Тя целуна основата на врата му.

— Май ще опитам това с неангажиращия секс — прошепна, шокирана колко дрезгав бе станал гласът ѝ.

— Скъпа, ако остана, изобщо няма да бъде неангажиращо.

Повдигна брадичката ѝ с палеца си, за да я погледне в очите и да чуе думите ѝ, преди да започне да разкъсва своите и нейните дрехи.

Мобилният му телефон иззвъня секунда преди този на Ели да издаде звука за пристигнал есемес.

Макс си пое дълбоко дъх, после неохотно се дръпна настрани, за да отговори. Ели откри телефона си в чантата и прочете есемеса.

— Тръгвам веднага — каза той по телефона. Затвори и видя, че Ели вече отваря вратата. — Имало е стрелба в болницата.

В същото време тя заговори:

— Викат ме в хирургията.

ОСМА ГЛАВА

Ели смяташе, че трябва да отиде със своята кола до болницата, но Макс не се съгласи. Нямаше намерение да я изпуска от поглед, докато не разбере какво точно се е случило. Пренебрегна протестите ѝ, взе ключовете ѝ, заключи апартамента и я повлече към своята кола.

— Може да оперирам цяла нощ — изтъкна тя.

— Ще изчакам и ще те докарам дотук.

— Но това може да трае часове наред...

— Ще чакам.

Тя се отказа да спори. Напрегнатото му изражение показваше, че няма да отстъпи. Упъти го как да мине напъряко към шосето, после се обади на Уенди, сестрата от спешното, за да се информира какво я очаква.

— Тежка катастрофа на магистралата — съобщи Уенди. — Голям брой ранени пътуват насам. Доктор Уестфийлд иска да се явиш незабавно.

— Вече пътувам. Чух, че имало някаква стрелба.

— Да, имаше, точно до вратата на спешното отделение. Бандите стават все по-нагли. Стрелят където им падне. Скоро ще започнат да се гърмят и пред операционната. Да му мислят парамедиците. Казвам ти, Ели, в спешното се води война.

— До няколко минути пристигам.

Тя затвори телефона и се обърна към Макс, за да му повтори наученото от Уенди.

— Чак е изненадващо, че не се е случвало по-рано. Въпреки охраната на входа, количеството оръжие, конфискувано от бандите, докато техни членове са в болницата, е шокиращо. Само въпрос на време беше някой да успее да влезе незабелязано с оръжие.

— Болницата трябва да засили мерките за сигурност. Да ги утрои — заяви Макс. — Само така могат да овладеят положението.

Тя се съгласи.

— Кой ти се обади за стрелбата?

— Бен.

— Той е бил в болницата толкова късно?

— Тъкмо отивал да навести Шон, когато чул за изстрелите. Би трябвало вече да е стигнал в болницата. Необходимо е да разберем какво става и да се уверим, че Шон не е бил мишената.

Спешното отделение изглеждаше като сцена от филм за някакво бедствие. Цялото беше претъпкано с пациенти. Лекарите и сестри сновяха между пострадалите при катастрофата на магистралата. Сред тях имаше и неколцина членове на банди, някои завързани с белезници за носилките, докато чакаха да им дойде редът някой да се погрижи за нараняванията им. Около тях пазеха и полицаи.

Повечето от пострадалите в катастрофата бяха замаяни и тихи, но момчетата от бандите не бяха толкова кротки. Някои пищяха за дрога, други псуваха и заплашваха, защото не получаваха незабавна лекарска помощ. Беше шумно и хаотично.

Бен чакаше точно до вратата на спешното.

— Тук е лудница.

Беше прав. Трябваше да крещят, за да се чуват.

Ели осъзна, че стиска телефона си и няма къде да го прибере, защото нямаше джобове и не носеше чантата си. Без да помисли какво прави, подаде телефона си на Макс, у когото бяха и ключовете ѝ. Значи можеше да държи и телефона ѝ.

Двамата агенти останаха точно зад нея, когато тя се отправи към носилките с пострадалите.

— Как е Шон? — попита Макс незабавно.

— Добре е. Сега при него е един от нашите.

— Какво знаеш за стрелбата?

— Доколкото разбрах, един новак охранявал на входа. Влязъл някакъв мъж и когато якето му се разтворило, полицаят забелязал, че онзи има пистолет в джоба. Ченгето извадило оръжието си и казало на мъжа да хвърли пистолета, но онзи се нахвърлил върху него. Новакът нямал избор и стрелял, уцелил го в гърдите. Има достатъчно свидетели, които могат да потвърдят, че е станало при самозащита. Лекарите опитали да спасят ранения, но било прекалено късно. От полицията твърдят, че тук се води гангстерска война.

Ели го чу.

— Това е постоянно.

— Един от полицаите ми каза, че при някакъв изоставен склад тази вечер станала истинска касапница. Засада. Двама мъртви, шестима ранени. Повечето смятат, че стрелецът е дошъл тук, за да отмъсти, но двама, с които говорих, ми казаха, че той не прилича на момче от банда.

— Няма ли е някакъв документ за самоличност? — попита Макс.

— Не — отвърна Бен. — Май не би било зле да го проверим.

— Обикновено виждаме такава тълпа чак към полунощ — вметна Ели, докато отместваше една носилка настрани, за да минат.

Макс забеляза, че тя изобщо не чува подвикванията и комплиментите от лежащите по носилките. Един скинхед извика нещо неприлично и Макс едва се удържа да не го стисне за шията, но младата лекарка сякаш изобщо не го забеляза.

— Хей, Ели, чакай — извика Бен. — Подмина асансьорите.

— Ние ще се качим пеша — отвърна му Макс.

— Добре — кимна Бен, без да разбира защо някой ще се качва пеш три етажа, когато асансьорите бяха само на няколко крачки.

Макс тръгна пръв по стълбите и отвори вратата на четвъртия етаж. Ели му кимна за довиждане и изтича към шкафчето си, където си облече хирургическия гащеризон. Седемдесетгодишен мъж я чакаше на операционната маса. Колата му се бе оказала сплескана между бус и пикап и мъжът беше получил руптура на бъбрека. Щяха да са й необходими няколко часа, за да извърши частична нефректомия.

Ели видя отново Макс чак към един часа през нощта. Точно както й бе обещал, той чакаше в стаята на Шон. Беше се отпуснал на едно кресло и гледаше новинарски канал. Звукът бе толкова намален, че изобщо не се чуваше. И Бен беше в стаята — спеше дълбоко на креслото от другата страна на леглото. Пред вратата на Шон дежуреше друг агент.

Бен се събуди, когато Ели мина край него. Стресна се, скочи на крака, осъзна къде се намира и се дръпна назад, за да й направи място да стигне до Шон. Прозя се и прошепна:

— Лека нощ. — После тихо излезе от стаята.

Младата жена вече се бе преоблякла в дрехите, с които бе пристигнала в болницата. Тъй като така и така се намираше в стаята,

реши да провери как нараства раната на Шон. Сложи си ръкавици и внимателно издърпа пижамата му. Той продължи да спи. Когато тя се обърна, Макс я чакаше до вратата. Косата му беше разрошена и Ели си помисли, че той изглежда невероятно секси.

Възможно ли беше човек да е прекалено уморен за секс? Тя едва се крепеше на краката си, но все още ѝ се искаше да му се нахвърли. Добре че той не можеше да чете мисли.

Докато вървяха по коридора, той промърмори:

— Посред нощ е. Как е възможно да изглеждаш толкова добре?

Тя се бе погледнала за момент в огледалото, докато се преобличаше, и знаеше, че изглежда ужасно.

— Явно се нуждаеш от очила.

Той се усмихна.

— Напротив.

Двамата слязоха бавно по стълбите. Ели беше свикнала постоянно да търчи, но сега нямаше нищо против бавното ходене. Всъщност едва се сдържаше да не се облегне на Макс.

— Какво ще стане сега? — попита тя.

— Ще те закарам у вас.

— Имам предвид, със случая *Ландри*.

— Утре... или по-скоро днес, след като поспиш, ще трябва да отидеш в полицейското управление, където ще ти покажат някои снимки. Агент Хюс ще бъде там.

— А ти?

— Ние с Бен имаме да напишем няколко доклада и после ще се качим на самолета за Хонолулу.

Всички фантазии как разкъсва дрехите му и прави необуздан секс с него рязко се изпариха. Би била невероятна нощ, беше сигурна, но щеше да си остане само една нощ. Сексът за разпускане си имаше своята цена... особено за нея. Ели не беше от онези опитни и дръзки жени, които можеха да правят секс с някой мъж и после да го забравят още на следващата сутрин. Макс щеше да си заmine завинаги и тя нямаше да го види никога повече, така че щеше да бъде най-добре двамата да се сбогуват и всеки да си тръгне по пътя.

След като взе решението си, тя се успокои и се отпусна.

Телефонът на Макс иззвъня. Обаждаше се Бен.

— Мислех, че си се върнал в хотела — каза му Макс.

— В спешното съм — обясни Бен. — Тук имаме проблем. Един полицаи помоли за помощ заради едно хлапе и аз му предложих да извикам теб. Можеш ли да се отбиеш?

— Добре, става.

Когато двамата прекосиха спешното отделение, забелязаха колко по-тихо е в сравнение с по-рано. Коридорите бяха празни, не се налагаше да се придвижват на зигзаг между носилките.

Като завиха зад ъгъла, видяха Бен. Той стоеше пред една врата със скръстени ръце, така че да попречи на минаването. Млад полицаи, мъж на средна възраст и един санитар стояха пред него и спореха. Санитарят държеше връзка ключове и искаше Бен да се дръпне, за да отключат вратата. Макбрайд не отстъпваше.

— Дръпнете се от вратата, иначе ще стрелям по ключалката — настоя по-възрастният мъж и издърпа малък пистолет от джоба си. — Махнете се от пътя ми или...

Бен реагира със светкавична скорост. Преди мъжът да успее да мигне, агентът вече бе конфискувал оръжието му. Подаде го на полицаия.

Униформеният изгледа навъсено мъжа.

— Как успя да влезеш в болницата с оръжие, Горман? И какво правиш изобщо с него? Ти си социален работник... и то неособено добър. Трябва да си потърсиш друга работа.

— Имам разрешително за оръжие — похвали се Горман. — Работя в опасни квартали на града. Имам нужда от защита. Сега ми върни пистолета.

— Сигурността тук е пълен провал — каза тихо полицаият на Бен.

— Искам да видя разрешителното ти — настоя агентът.

— В жабката на колата ми е.

— Какво става? — попита Макс.

Бен кимна към социалния работник и обясни:

— Нещата излязоха от контрол.

— Така ли? Какъв е проблемът?

Ели знаеше всичко за Горман. Мъжът беше подъл и обичаше да си придава важност.

Горман започна да обяснява, но Макс вдигна ръка и кимна на полицаия:

— Ти ми разкажи.

— Горман опитваше да изведе едно момче от спешното, като го влачеше.

— Аз съм социален работник, имам право да... — започна Горман, но бързо млъкна, когато забеляза мрачното изражение на Даниълс.

Макс прочете името на полицаия и каза:

— Продължете, полицай Лейн.

— Момчето пищеше, докато Горман го влачеше. Санитарят — кимна към младия мъж с ключовете — държеше хлапето за другата ръка. Причиняваха му болка.

— Просто използвах необходимата сила — защити се Горман.

— Той ми каза да го хвана — оправда се санитарят.

— Както и да е — опита да надвика останалите полицаят, — момчето се изскубна от ръцете им. Изтича през една от зоните за преглед, където един лекар зашиваше раната на пациент, и грабна оттам скалпел. Заключи се в тази стая.

— На колко години е момчето?

— На девет или десет.

Боже!

— И ти си искал да го заплашваш с пистолет? — попита Макс тихо социалния работник.

Горман се сви уплашено заради гнева в очите на агента. Отстъпи крачка назад, но реши да се отърве от ситуацията, като премине в атака.

— Ще отведа това момче в изолатор. Ако ми попречите или се съпротивлявате...

Като се обърна към санитаря, Макс каза:

— Отключи вратата, но остани тук. Двамата не сме свършили.

Ръцете на санитаря трепереха, докато опита три ключа, преди да успее да отвори вратата. После бързо отстъпи встрани.

— Полицай Лейн, придружете тези двама мъже до чакалнята и ме изчакайте там — нареди Макс и се обърна към Ели. — Няма да се бавя.

Влезе в стаята и тихо затвори вратата след себе си.

Ели отиде при регистратурата, за да разбере кой отговаря за момчето. Дежурната сестра беше нейна позната. Казваше се Мери и беше приятна възрастна жена, която вечно пазеше диета.

— Какво можеш да ми кажеш за...

— За сладкото момче, което Горман тероризираше?

Ели кимна. Мери се приведе към нея, за да не я чуе никой друг.

— Не знам кой се е обадил на социалните. Момчето и брат му бяха от пострадалите в катастрофата. По-големият брат току-що излезе от операционната. Счупен крак. Малкият е получил няколко порезни рани, но нямаше нищо сериозно. Той каза, че леля им ще дойде да го вземе, но че тя не може да се появи по-рано от утре. Това е всичко, което ни каза. После Горман нахлу тук. Мислех да повикам охраната, но точно тогава полицаи Лейн застъпи на дежурство и ми помогна.

Бен дойде до Ели. Забеляза, че тя е разтревожена и постоянно хвърля погледи към вратата.

— Всичко е наред — увери я той. — Макс знае какво върши. Може да се справи лесно с деветгодишно дете със скалпел. Попадал е в много по-трудни ситуации.

Тази новина не я успокои.

— Но защо не влязохте ти или полицаи Лейн? Защо повика Макс?

— Защото той се справя по-добре от мен с подобни кризисни ситуации. Знае какво става в главата на момчето. Макс може да му помогне. И много скоро детето ще разбере, че може да му се довери. — Замълча за секунда, после продължи: — Имаше един случай преди година. Чичо, който използвал племенника си за боксова круша — и един ден на момчето му писнало. Взело пистолета на чичо си и се канеше да го убие. Двамата бяха заключени в стаята на детето. Помня, че стените бяха зелени и имаше плакати на разни супергерои.

— Какво се случи?

— Момчето държеше чичо си на мушка. Отне известно време да го убедим да пусне Макс в стаята. Той откри, че чичото е опитал да тормози детето сексуално и това предизвикало момчето да грабне оръжието. Макс разбрал, че малкият иска чичо му да страда, и му описал подробно какво ще се случи с чичото, когато попадне в затвора. Подробностите били ужасяващи, но това успокоило момчето и то дало на Макс оръжието. В този момент чичото започнал да крещи на детето, така че Макс отишъл и хладнокръвно го халосал. Когато аз вече му слагах белезниците, перверзникът се бе свестил и беше готов да си

каже и майчиното мляко. Явно разказът на Макс го беше стреснал яко. Негодникът му долен — добави той замислено.

— Ами ако момчето беше насочило пистолета към Макс? — попита Ели.

— Той е подготвен за това. Знае как да се справя в подобни ситуации.

Тя продължаваше да поглежда към затворената врата.

— Скалпелите са много остри. Ако детето му среже артерия или...

— Макс няма да позволи това да се случи.

Бен се оказа прав. Вратата се отвори и Макс излезе. Едната му ръка беше върху рамото на момчето, което изглеждаше като залепено за него, а в другата си ръка държеше скалпела. Детето бе прекалено дребно, за да е на девет или десет години, и изглеждаше изплашено. На Ели ѝ се прииска да открие Горман и да го удуши. Когато тя тръгна към тях, очите на момчето се разшириха от уплаха и то бързо се скри зад гърба на Макс.

Младият мъж погледна надолу и му каза:

— Няма проблем. Тя е с мен. Хайде да ѝ покажем ръцете ти, става ли. После ще ти намерим храна и легло. Тази вечер ще останеш тук.

Момчето се казваше Кайл и двете му ръце бяха с червени белези от силно стискане. Макс го сложи да седне на една от масите за преглед.

Когато Кайл забеляза, че Ели си слага ръкавици, бързо каза:

— Без инжекции.

— Без инжекции — съгласи се тя. — Само ще те прегледам.

И му помогна да съблече тениската си.

— Другият лекар каза, че предпазният колан в колата ми е спасил живота — прошепна Кайл. — Ето, виждаш ли? Синината от мястото, където ме е притиснал коланът. Бях на задната седалка.

Ели се интересуваше повече от лявото рамо и ръцете на момчето. Кожата му беше зачервена и възпалена от китката до лакътя и лявата китка беше изкълчена. Дясната му ръка не беше толкова зле.

— Къде са родителите ти, Кайл? — попита го тя.

— Мама умря, а баща си никога не съм го виждал — отвърна той.

— Имаш ли други близки?

— Само брат ми. Живея с него. Леля ми живее в Чикаго. Тя каза, че ще дойде да ме вземе утре.

Ели погледна Макс.

— Ще го приема в болницата.

— Какво означава това? — попита Кайл изплашено.

— Означава, че тази вечер ще останеш да спиш тук.

— При брат ми ли?

— Когато изведат брат ти от реанимацията, ще се погрижа да сте на един и същи етаж. Става ли? — попита Ели.

— Ами онзи мъж? Той каза, че ще ме прати в затвора.

— Аз ще се погрижа за него, както ти обещах — намеси се Макс.

— Съжалявам, че грабнах онзи нож. Мислех, че с него ще ги изплаша и ще ме оставят на мира.

Ели отиде при сестрите на отделението, за да уреди процедурата по приемане в болницата. Обади се в администрацията и обясни, че санитар, работещ в болницата, с отговорен за някои от нараняванията на момчето и че това може да доведе до съдебен процес срещу здравното заведение. Тъй като тя беше лекарят, който подписваше документите за приемане на момчето, щеше да определи и кога то да бъде изписано. Докато приключи с цялата бумажина, Кайл вече спеше.

— Изкълчването на китката е доста сериозно — обясни тя на Макс. — Изненадана съм, че Горман не му е извадил ръката от рамото. Ще трябва да сложим лед и на рамото му.

Тя изчака, докато двамата агенти отидоха в чакалнята, за да говорят с Горман и санитаря.

Чу как полицаей Лейн повишава глас и казва:

— Имате право да запазите мълчание... — Нататък не се чу, защото виковете на Горман заглушиха полицаия.

След минута Макс се върна при нея.

— Готова ли си?

Тя се обърна към сестрата:

— Благодаря, Мери.

— Не се тревожи. Познавам сестрите, които са нощна смяна на третия етаж. Те ще се погрижат за момчето — увери я Мери.

Ели кимна и последва Макс навън. Бен им пожела лека нощ и се отпрати към колата си.

— Как успя да накараш Кайл да се успокои? — попита тя.

— Не казах нищо. Просто го оставих той да говори. Бедното дете беше изплашено до смърт. Когато бе готово да ме изслуша, му обещах, че никой няма да го заключва никъде и че ще държа социалния работник настрана от него.

— То очевидно ти е повярвало. Добре се справи.

Двамата стигнаха до колата и Макс ѝ отвори вратата.

— Ще го провериш ли как е сутринта?

— Разбира се, и ще се погрижа някой да стои при него, докато пристигне леля му. Не се тревожи за това.

Ели седна, закопча предпазния си колан и затвори очи. Още преди да потеглят от паркинга, вече спеше. Ако Макс не я виждаше, нямаше да повярва, че е възможно. Дълбокото ѝ, равномерно дишане показваше, че е заспала непробудно. Докато шофираше, той си мислеше за нея. Тя беше жена, която е свикнала да държи нещата под контрол, и все пак се чувстваше спокойна с него. Нямаше да си позволи да заспи, ако не се чувстваше в безопасност.

Спомни си маршрута, който му бе показала на идване, и много бързо стигна пред дома ѝ. Паркира колата пред сградата, изгаси двигателя и разкопча своя и нейния колан.

— Хайде, скъпа. Трябва да си лягаш.

В мига, в който докосна ръката ѝ, тя рязко се събуди.

— Не е нужно да влизаш с мен.

— Напротив.

Той отвори вратата ѝ и я хвана за ръка.

Никой от двамата не каза и дума, докато не влязоха в апартамента ѝ. Макс го провери бързо, извади телефона ѝ от джоба си и ѝ го подаде. После се наведе и я целуна. Тя се отпусна върху него и това беше позволението, от което той се нуждаеше. Прегърна я и продължи да я целува. Тя отвърна на целувката му и го накара да изпита същия див копнеж по нея, който изпитваше и тя по него.

Какво лошо имаше в няколко целувки... прощални целувки... помисли си тя и ръцете ѝ се обвиха около врата му.

Макс се дръпна назад, погледна я в очите и я целуна отново, като от гърлото му се откъсна тихо плътно стенание. Не можеше да се насити на прекрасния вкус на устните ѝ — като захар и мента, на усещането от мекото ѝ горещо тяло, което се притискаше до неговото.

А най-много от всичко не можеше да се насити на начина, по който тя му откликваше.

Как можеше да ѝ устои? Целувката беше гореща, влажна, възбуждаща и когато той осъзна, че губи контрол и че не иска да спре, се насили да откъсне устни от нейните. Но не можеше да се насили да я пусне. Притискаше я силно, пое си дълбоко дъх няколко пъти, опитвайки да се овладее. Знаеше, че не трябва да започва всичко това. Трябваше да я пусне и да се отправи към вратата. Да, точно това трябваше да направи. Ели не беше момиче за една нощ. Не беше лесна плячка, както казваха някои от колегите му.

Пусни я и си тръгни. Повтаряше си мислено тази команда, но все още не можеше да помръдне. Как би могъл? Ели целуваше основата на шията му и от това кръвта му кипваше. Тя целуна врата му отстрани, а после продължи нагоре към ухото. Устните ѝ бяха меки и нежни, езикът ѝ го побъркваше.

Прегърна я още по-силно.

— Трябва да спрем — каза той, осъзнавайки, че думите му противоречат на действията, тъй като не можеше да се откъсне от нея.

— Знам — прошепна тя и го целуна отново.

— Аз трябва да се върна в Хонолулу, а не искам да...

Губеше мисълта си и можеше да си мисли само за това колко много му се иска да я целуне.

— Не искаш какво? — попита го. Пръстите ѝ се заровиха в косата му, а тя се надигна и го целуна по брадичката.

Наложи се той да обмисли въпроса ѝ за няколко секунди, преди да каже:

— Да те нараня. Да, точно така. Да правим секс тази нощ и утре да изчезна. Не мисля, че това ще ти хареса.

Истината беше, че вероятно нямаше да хареса и на него. Щеше да му бъде много трудно да изостави Ели и да си тръгне, може би щеше да е невъзможно. Не се питаше защо се чувства така, просто го знаеше дълбоко в сърцето си. Тя беше толкова различна от другите жени, които познаваше. Нямаше да може да я забрави.

— Ели, много лесно ще те вкарам в леглото... — започна той.

Лесно? Тя усети как гърбът ѝ се стяга. Колко егоистично! Няколко секунди минаха, преди да оцени честността му. Той казваше истината. Щеше да му бъде лесно, на нея щеше да ѝ бъде също толкова

лесно да го вкара в леглото. А не беше ли решила, че това е лоша идея?
Устните ѝ докоснаха нежно страната му, когато му каза:

— И после ще се озова изоставена и наранена?

— Да. — Гласът му потрепери. — Мисля, че да.

Ели се дръпна назад.

— Прав си — въздъхна тя. — Трябва ти по-опитна жена, някоя, която знае какво прави. — Боже, той беше ужасно арогантен, но и толкова секси. С огромно усилие на волята се овладя, за да не се хвърли отново в прегръдката му. Но вместо това, отвори вратата. — Приятен полет.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бен изненада Ели в ранния неделен следобед, като почука на вратата ѝ и ѝ каза, че трябва да я закара до полицията, за да прегледа някои снимки. Ако беше пристигнал петнайсет минути по-късно, щеше да я изпусне. Облечена с дънки, тениска и маратонки, Ели тъкмо прибираше телефона в чантата си, заедно с червилото, гребена, портфейла, чифт латексови ръкавици — беше се научила винаги да си носи по един — и малко шишенце с дезинфектант. Никога не излизаше от къщи без него.

Не попита къде е Макс, но Макбрайд сам ѝ съобщи информацията:

— Роб, тоест агент Хюс, искаше Макс да му помогне с разпитването на всички възможни свидетели. Един млад мъж е минавал направо през парка и твърди, че видял двамата Ландри.

— И може да ги идентифицира?

— Ще видим — отвърна Бен уклончиво.

— Значи той няма да е в управлението? — попита тя, когато се настани на седалката до агента.

— Кой? Макс ли? Не.

— Имах предвид агент Хюс — обясни тя. — Мислех, че той държи да присъства, когато ми показват снимките.

Бен поклати глава.

— Толкова му се иска да успееш да идентифицираш семейство Ландри, че му беше намекнато, че може неволно да те насочи към техните снимки, затова се взе решение Хюс да стои настрана.

Тя кимна.

— Няма проблем.

— Агент Уолбърг ще присъства — допълни Бен. — Той е от местния клон на Бюрото.

Мобилният телефон на Ели иззвъня. Тя погледна дисплея и каза:

— Извини ме. Обаждат се от болницата. — След кратък разговор прибра телефона в чантата си. — Току-що изписах Кайл. Леля му е

дошла да го вземе. Той ще остане при нея — събщи тя.

— Слава богу! Не ми се мислеше, че може да попадне на друг Горман.

— Той не е типичният социален работник. Повечето са компетентни и проявяват искрено съчувствие и разбиране — каза тя. — Да се надяваме, че наследникът на Горман ще бъде по-състрадателен.

След няколко пресечки Ели го помоли:

— Разкажи ми за тези Ландри.

— Те са едни шибани... — Бен не довърши изречението си, макар да бе готов с няколко пиперливи думи по техен адрес. — Отначало действаша в Омаха. Там живееха допреди пет години. — Разтри врата си и продължи: — Продават оръжия на всеки, готов да си плати. Непроследими оръжия. Започнаха с по-малки — пистолети от всякакви марки и модели, после преминаха на полуавтоматични, а сетне на...

Той излезе на магистралата и мина в средната лента.

— Сега на улиците има оръжия с куршуми, които могат да пробият стомана. Бронираните жилетки не могат да ги спрат.

— Знам. Виждала съм какви поражения могат да причинят. Ние ги наричаме *пумпали*.

— Кои вие?

— Хирурзите от болницата. Куршумите се въртят като пумпали в тялото, разкъсват артерии и органи. Миналата зима опитах да спася десетгодишно момче, пострадало от такъв куршум. Майка му ми обясни, че то просто пресичало улицата, когато стрелбата започнала.

— Оживя ли?

— Не. Издъхна, преди да извадим куршума. Никога няма да го забравя. Беше толкова красиво малко момче. Казваше се Джоел Уоткинс. — Тя извърна лице и се загледа през страничния прозорец. — Знам, че не тези Ландри са продали точно оръжието, с което е бил убит Джоел, но според мен те са също толкова отговорни за смъртта му. Всеки, който продава оръжия на улицата, е отговорен за всяка такава смърт.

Бен споделяше мнението ѝ.

— Има стотици други дилъри, но Ландри са... те ще попаднат на специално място в ада.

— Без съмнение.

— Преместиха се в Хонолулу преди две-три години, когато се заеха с по-големи и мощни оръжия.

— Трябва да са планирали много голяма сделка, за да дойдат чак дотук.

— Да — кимна той. — За лош късмет, мъжете, с които трябваше да се срещнат, бяха убити в парка. Щеше да бъде добре, ако бяхме успели да заловим поне един от тях.

Стигнаха до полицейското управление и Бен намери място за паркиране зад ъгъла.

Ели го последва през двойната врата и попита:

— Колко време мислиш, че ще ви трябва, за да ги заловите?

— Трудно е да се каже, но рано или късно ще се появят. Ако не тук, тогава в Хонолулу. Свикнали са да получават призовки.

— И ще видят с какви доказателства разполагате?

— Да. И с какви свидетели.

Тя усети как по гърба ѝ пробягаха тръпки. Беше предупредена за начина им на действие. Свидетелите изчезваха, а ако нямаше солидни доказателства срещу тях двамата Ландри щяха да се завърнат необезпокоявани към бизнеса си.

Агент Уолбърг ги чакаше в приемната и ги придружи до втория етаж, до една просторна дълга стая. Стените бяха боядисани в неутрално бежово и бюрата бяха почти едно върху друго. На всяко бюро имаше по един монитор и по един стол. Повечето бяха празни, но все пак бе неделя и все още беше рано. Ели предположи, че вечерта сигурно ще стане доста по-оживено, ако полицията приличаше на спешното отделение.

Тя подмина едър мъж с отпуснати рамене и външност на мексиканец, облечен с потник и дънки. Беше закопчан с белезници за стола си и седеше до детектива, който пишеше доклада си на компютъра. Ели забеляза жена и малко момче, които разтревожено наблюдаваха случващото се от една пейка в другия край на стаята, и предположи, че са роднини на арестувания. Мъжът стоеше с наведена глава и отговаряше троснато на въпросите на детектива.

Ели мина покрай мъжа и спря за момент. Забеляза нещо, върна се назад, за да го погледне по-добре, после продължи към дъното на стаята, където я чакаха Уолбърг и Макбрайд. Уолбърг любезно я

настани на един стол, а Бен постави две папки със снимки пред нея. Отвори едната и Ели видя, че са полицейски снимки в профил и анфас. След като получи указания от Уолбърг, тя се зае да изучава внимателно всяко лице, страница след страница.

През няколко минути вдигаше поглед да провери какво става с мъжа, който седеше при детектива. Изобщо не се поколеба какво да направи. Когато видя, че детективът отключва белезниците на мъжа, избута стола си назад, изправи се и каза:

— Извинете ме за минута.

Бен тръгна след нея, но тя вдигна ръка.

— Ей сега се връщам.

— Какви ги върши тя? — попита Уолбърг.

— Не знам — вдигна рамене Бен.

Ели нямаше представа как ще реагира мъжът, но се чувстваше длъжна да говори с него.

— Днес е щастливият ти ден, Карлос Гарсия — каза детективът точно когато лекарката ги доближи. — Пускам те, но следващия път няма да бъда толкова снизходителен.

Веднага щом Карлос се изправи, жена му и детето също станаха. Ели заобиколи бюрото, за да застане лице в лице с мъжа.

— Бих искала да ви кажа нещо насаме.

Карлос я погледна изплашено в първия момент, после се ядоса на желанието ѝ. Детективът се изправи и се намеси:

— За какво се отнася? Сигурно аз мога да ви помогна.

— Не — отвърна Ели, протегна ръка към Карлос и почти грабна неговата, за да се ръкуват.

— Коя сте вие? — попита той и после хвърли поглед към жена си. — Направил ли съм ви нещо?

— Не — увери го тя. — Ще ме последвате ли? Няма да ви отнема повече от минута.

Не изчака отговора му, а тръгна към ъгъла на стаята. Карлос я последва.

— Вижте, госпожо, не знам какво си мислите, че...

Тя го прекъсна:

— Казвам се доктор Съливан.

И това беше последното, което чу детективът, който бе разпитвал Карлос. Останалата част от разговора се проведе със съвсем тих глас и

той не дочу нищо. След няколко минути Карлос извика жена си, която също се включи в разговора. Тя кимаше, докато слушаше това, което Ели ѝ обясняваше, и изглеждаше все по-разтревожена.

— Какво прави тя? — попита Уолбърг отново.

Бен сви рамене. Видя как Ели се наведе през бюрото, взе лист хартия и написа нещо на него, преди да го подаде на Карлос.

После младата жена постави ръка върху рамото на събеседника си.

— Това няма да ви струва нищо, уверявам ви. Докторът ми е задължен. Само ми обещавайте, че ще отидете скоро. Аз ще се погрижа той да се заеме с вашия случай. Написала съм мобилния си телефон най-отдолу — добави тя, обърната към съпругата. — Ако има някакъв проблем, обадете ми се.

И Карлос, и жена му се ръкуваха с Ели. Лекарката се здрависа дори с малкото момче.

— Добре, това е всичко — чуха я да казва, а сетне се отправи обратно към Макбрайд и Уолбърг.

Без да обясни нищо, отново се зае с разглеждането на снимките.

— Ели?

Тя вдигна глава.

— Да?

— Познаваше ли този мъж?

— Не — отрече тя и обърна на следващата страница.

— А защо отиде да говориш с него? — учуди се Уолбърг.

— Налагаше се — отвърна му лаконично.

Нямаше намерение да му обяснява, че когато минаваше край Карлос, бе забелязала бенка на врата му, за която беше към деветдесет и пет процента вероятно да е меланом. Бенката трябваше да бъде проверена от специалист възможно най-скоро.

Жената на Карлос ѝ обясни, че и тя е забелязала бенката и че със сигурност не е от дълго време. Това беше добър знак. Ели се надяваше, че дори и да беше меланом, щеше да бъде хваната, преди да се е разпространила по цялото тяло. Надяваше се да е сбъркала в диагнозата си, но се съмняваше в това.

И двамата агенти не настояха за разяснение. Бен се настани на един стол и започна да отговаря на няколко току-що пристигнали есемеса, докато чакаше.

Ели обърна страницата и продължи да оглежда снимките на някои от най-ужасяващите и страховити мъже и жени, които бе виждала. И то при положение че беше оперирала такъв огромен брой членове на улични банди.

Телефонът ѝ звънна, че е получила есемес, и тя спря със снимките, за да отговори. Когато завърши, се обърна към Бен:

— Имаш поздравии от жена си.

Той грейна.

— Днес за какво се тревожи?

— За храненето си — отвърна тя. — И запомни, че ми е приятно да си общувам с нея, така че не я дразни, когато се прибереш вкъщи.

— Обещавам, няма.

Ели отново се съсредоточи върху снимките.

— Вижете кой е тук — съобщии Уолбърг. — Знаех си, че Хюс няма да издържи да стои настрана. А това трябва да е мъжът, който е бил в парка и твърди, че е видял двамата Ландри.

Ели вдигна поглед и видя двама мъже, които вървяха към нея. Този, който крачеше отпред, беше към четирийсет и две-три годишен, с преждевременно побеляла коса и смръщено лице с дълбоки бръчки, които подсказваха, че усмивките не са му присъщи. Той излъчваше авторитет, ето защо Ели предположи, че това е Хюс, агентът, за когото я бяха предупредили. С него вървеше един по-млад мъж, висок и слаб. Дългата му коса беше сресана напред, така че покриваше челото му и почти скриваше очите му. А точно зад тях беше Макс.

Сърцето ѝ прескочи един удар. По дяволите, мислеше си, че няма да го види след снощи. Трябваше ли отново да се справя с онова мъчително безпокойство?

Не, нищо подобно, реши тя. Нямахше да позволи той да ѝ влияе.

Чудесен план, но не можа да го изпълни. Глупавото ѝ сърце затуптя бясно още преди той да се доближи до нея. Не ѝ помогна това, че Макс бе облечен с дънки и сива тениска, която подчертаваше мускулестите му гърди и ръце.

Не се заглеждай — заповяда си тя. Поздрави новодошлите и веднага заби поглед в снимките. Би предпочела да гледа Макс, но и кой ли не би го предпочел. *Прави се, че го няма* — подсказа ѝ здравият разум. Това щеше да я предпази да не получи сърдечен удар. Сърдечен

удар? Вероятността това да се случи бе толкова абсурдна, че Ели се засмя неволно.

— На какво се усмихваш? — попита Бен.

— На тези очарователни снимки.

Агент Хюс заобиколи бюрото и застава пред нея.

— Не ни представиха — каза той. — Не ставайте — допълни бързо и протегна ръка.

Беше учтив, но изключително сериозен човек, реши Ели. Напрежението от работата бе изписано на лицето му, но той изглеждаше достатъчно приятен и съвсем не така властен, както бе намекнал Макс.

— Вече приключихте ли с тази папка? Огледахте ли внимателно всяка снимка? — попита Хюс.

— Тя току-що започна — обади се Бен.

— Най-добре не се меси — добави Макс раздражено. — Нека разгледа снимките на спокойствие.

— Представете ме на дамата — пожела младият мъж, който стоеше до Макс. — Аз съм Грег — каза и я огледа от главата до петите.

Тя понечи да изрече:

— Ели.

Но Макс беше по-бърз:

— Това е доктор Съливан.

— Каква е специалността ви? — попита Грег.

— Защо не седнеш на онова бюро там и не започнеш да преглеждаш снимките в другата папка — предложи му Макс. Застана точно зад Ели и небрежно постави длани върху раменете ѝ. — Или можеш да гледаш снимките на компютъра. Ти решаваеш.

— Ще правя като нея — каза Грег. — Всъщност защо да не седна до нея и да гледаме снимките заедно.

— Не става така — срязва го Даниълс. — Иди седни там.

— Ели, прегледа ли цялата папка? — попита Хюс. Преди тя да успее да отвърне, той предложи: — Може би трябва да я минеш още веднъж?

— Защо не седнеш при Грег — намеси се Бен — и не оставиш Ели да гледа, без да ѝ даваш зор.

Хюс вдигна ръка.

— Добре, добре. Просто исках тя да...

— Стига! — срязва го Макс.

— Да не искаш да ѝ кажеш на коя страница е снимката на Ландри? — попита Бен.

Хюс поклати глава и прекоси помещението, за да си налее кафе, но по едно време се обърна и вметна:

— Може би просто трябва да сложим шест-седем снимки на масата, както правим обикновено... може би...

— Не може сега да променяш правилата. Остави я да гледа.

Ели се почувства насред някакво мъжко състезание. Хюс се държеше толкова настървено, че тя се зарадва, че той ще се отдалечи поне за малко, но все пак започна да преглежда снимките отново от първата страница. Някъде към средата спря и потупа по една снимка с пръст.

— Този го помня. Миналата година го оперирах. С автоматичен нож му бяха срязали задната торакална артерия. Трудна операция беше.

— Когато е срязана артерия, не се ли получава силна кръвозагуба? — попита Бен.

— Не и когато хирургът запуши с пръст дупката.

— Ти ли го направи?

Тя кимна и продължи да оглежда лицата на фотографиите. Две страници по-нататък отново почука с пръст по една снимка.

— Два куршума в стомаха. Ужасно трудно възстановяване.

И продължи по същия начин. Още два пъти им посочи снимки и разказа за направени операции.

Макс се наведе през бюрото. Вгледа се в лицето ѝ, когато тя обърна на страницата със снимките на Калвин и Ерика Ландри, които Хюс бе пхнал сред останалите. На лицето ѝ не се изписа никакъв знак, че ги е разпознала.

Той отиде при Хюс и му съобщи лошата новина, че Ели не е могла да разпознае Ландри.

Агентът не можа да скрие разочарованието си.

— Накарай я да ги прегледа още веднъж — настоя той. — Може да е била разсеяна, когато...

— Тя разгледа всички снимки два пъти. Няма да може да свидетелства, така че не я включвай в списъка.

Ели не обръщаше внимание на повишените гласове. Получи два есемеса един след друг. Прочете първия и реши да не реагира, но вторият беше по-настоятелен. Д-р Уестфийлд искаше да сключи сделка с нея. Ако тя отиде да направи една колонорезекция вместо него, той щял да се съгласи днес да е последният ѝ ден в болницата. Предложението беше прекалено добро, за да му устои. Тъй като Уестфийлд не я очакваше в операционната преди пет часа и пациентът беше със стабилни показатели, тя изпрати есемес, че е съгласна да извърши операцията.

— Добре, Ели, приключихме с това — съобщи ѝ с неохота агент Хюс.

Тя се изправи, пусна телефона в чантата си, опита се да не обръща внимание на Макс и заяви:

— Приятен ден, господо.

Обърна се, готова да си тръгне, когато осъзна, че не е дошла със своята кола до полицейското управление.

— Някой трябва да ме закара до къщи.

Всички мъже в помещението побързаха да предложат услугите си. Грег беше най-гръмогласен и веднага скочи на крака.

— Аз ще те закарам, а може да спрем някъде да обядваме.

Макс го натисна да седне обратно на стола си.

— Тя няма да ходи никъде с теб.

Бен изглеждаше заинтригуван от поведението на партньора си, който очевидно бе решил, че не харесва Грег и му няма доверие, а това изглеждаше напълно необяснимо. После забеляза как Макс гледа Ели. И това му изясни всичко. По дяволите, днес загряваше бавно. Би трябвало да е забелязал сигналите много по-рано. Той се изправи, извади ключовете си от джоба и тръгна към младата жена, но Макс го спря.

— Аз ще отида — каза тихо той. После хвана Ели за ръката и буквално я издърпа навън от стаята и надолу по стълбите.

— Направо невероятно — прошепна тя достатъчно силно, за да я чуе.

— Кое?

— В единия момент си сериозен федерален агент, а в следващия се държиш като неандерталец.

Той ѝ се усмихна.

— Просто исках да те изкарам оттук, преди Хюс да натика снимките на семейство Ландри в лицето ти.

Щом се озоваха в колата му и потеглиха, тя заговори:

— Може би Грег ще успее да ги идентифицира.

— Да, възможно е. Той казва, че добре огледал Кал, преди онзи да си сложи слънчевите очила.

— Ти ще го уведомиш ли, че свидетелите срещу Ландри имат склонност да изчезват неочаквано?

— Хюс ще говори с него.

— В колко часа е полетът ти?

— Ще замина след ден-два. Зависи какво още трябва да свършим тук.

Беше ѝ неприятно, че ще трябва отново да се сбoguва с него. Обеща си този път да няма целувки, нито мъчителни копнежи.

— Забравих да кажа довиждане на Бен — отбеляза тя.

— Ще му предам. Виж, Ели...

— Да?

— Не съм забравил за Евън Патерсън. Ще го открия и веднага щом успея, ще ти се обадя.

— Може пак да е настанен в някоя психиатрична клиника — предположи тя.

— Ще проверя — обеща той.

Спря пред сградата ѝ.

— Няма да влизам вътре — обясни му тя, докато разкопчаваше предпазния си колан. Извади ключовете за колата си от чантата и слезе, преди той да изгаси двигателя. — Пази се — каза му на раздяла. Успя да се спре, преди да е добавила: *С тази рискована работа да преследваш лошите*. Колко тъпо щеше да прозвучи.

Той не ѝ каза довиждане. Поне тя не го чу, но всъщност буквално се гмурна в колата си и потегли бързо. Заповяда си да не гледа в огледалото за обратно виждане и след като зави зад ъгъла, въздъхна. Реши, че раздялата не е минала прекалено неловко. Но някъде в дъното на съзнанието ѝ се появи нежелана мисъл. По-добре да беше спала с него.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Грег Роупър беше като сбъдната мечта. Агент Хюс преливаше от щастие, че е открил толкова стабилен свидетел, който да даде показания срещу Ландри. Двайсет и шест годишният мъж се бе появил един ден след стрелбата и беше казал на Хюс, че е видял и Кал, и Ерика Ландри в парка.

Когато Хюс се срещна с Роупър в полицията, за да му дадат да разгледа албумите със снимки в неделя следобед, агентът реши, че Грег е доста вятърничав. Мнението му се затвърди, след като видя как мъжът се опита многократно да свали Ели Съливан, но веднага щом тя си тръгна, Роупър седна, започна да разглежда снимките и бързо посочи заподозрените.

Що се отнасяше до Хюс, Грег беше идеалният свидетел. Той никога не бе имал каквито и да е проблеми с полицията, никога не бе получавал дори глоба за превишена скорост и работеше на едно и също място от над четири години. За агента най-важното беше фактът, че Роупър нямаше никакви съмнения относно това какво е видял. Той обясни, че прекосявал парка и минал напъряко през един храсталак, за да стигне до колата си, когато видял Ерика Ландри. Тя седяла на пасажерското място до шофьора в голям мерцедес, който се движел бавно по улицата.

— Какво правеше тя? — попита Хюс.

— Свали сенника, за да се погледне в огледалото, и после подръпна косата си и тя се раздвижи цялата. Оказа се перука. Мисля, че се опитваше да я намести.

— А Кал Ландри?

— Тогава не зърнах лицето му, ала когато паркира колата в края на улицата и слезе, го видях. Стоеше и оглеждаше улицата, но се обърна точно когато слагаше очилата си. Бях достатъчно близо, за да видя белега на лицето му.

— Къде се намираше ти? И защо спря, вместо да продължиш?

— Стана ми любопитно. В първия момент си помислих, че жената се е подложила на химиотерапия или нещо такова и няма никаква коса, но докато тя си наместваше перуката, дългата ѝ червена коса се подаде отдолу и тя бързо я натика обратно. Имаше красива червена коса. Защо да я крие под перука? После видях мъжа, който бръкна в джоба си и погледна надолу към нещо, сякаш го проверяваше. Не забелязах какво, но това засили любопитството ми. Разбрах, че двамата са замислили нещо, и тъй като имах време, реших да ги проследя, за да видя какво ще направят. Те прекосиха един район на парка, където дърветата са доста нагъсто, и после изведнъж се обърнаха и тръгнаха много бързо в противоположната посока. Точно тогава съзрях агента от ФБР, който тичаше след тях.

— Видя ли как Ландри стреля по агент Гудман?

— И още как. Видях го как стреля с пистолета си по посока на агента и после как агентът падна, така че да, видях как го простреля.

Роупър твърдеше, че Ландри изобщо не са го забелязали.

— Въобще не погледнаха в моята посока, но и храстите ме прикриваха. Не мисля, че щяха да ме забележат — дори и да бяха погледнали.

Хюс го посъветва настоятелно да не споделя какво е видял нито със семейството, нито с приятелите си.

Семейство Ландри бяха обявени за издирване, но Роб Хюс очакваше те да се появят невъзмутимо в някое полицейско управление, придружени от адвокатите си. Щяха да заявят, че са чули, че федералните ги издирват. И след като обвиняха ФБР в тормоз, щяха да декларират пълно съдействие и да отговорят на всички зададени въпроси. Дори можеше да признаят, че са били в парка, но щяха да настояват, че са невинни, и неколцина свидетели щяха да подкрепят твърденията им.

Грег Роупър щеше да се окаже слабото място в техния план... ако Хюс успееше да го опази жив достатъчно дълго, за да свидетелства.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ели отиде право в болницата и до пет и половина вече бе приключила операцията. Тъкмо излизаше от сградата, когато я извикаха да се върне. Един автобус с тийнейджъри се връщал от футболен лагер в Сейнт Луис, когато бил засечен от някакъв камион и имало четирима ранени с опасност за живота. Ели направи още две операции и се прибра вкъщи чак след три през нощта. Мушна се в леглото и спа непробудно дванайсет часа.

Когато се събуди, се чувстваше неспокойна и не искаше да остава сама, което беше рядко срещано състояние за нея. Реши да отиде при второто си семейство. Обади се на чичо Оливър и леля Мили Уийтли — милите хора, които бяха поели грижите за нея от дванайсетгодишна възраст. Те я обичаха, грижеха се за нея и я пазеха и изведнъж тя усети, че ужасно ѝ липсват.

Не беше като да не ги е виждала скоро. Говореха по телефона поне два пъти седмично, понякога и по-често, и тя вечеряше у тях всяка втора неделя, в зависимост от графика на дежурствата ѝ. Но сега изпита желание да прекара известно време с тях, преди да замине извън града.

Леля Мили вдигна телефона.

— Може ли да остана да спя у вас? — попита Ели. Какво ѝ ставаше, звучеше направо жалко.

— Разбира се — отвърна ѝ Мили. — Стаята ти винаги е готова.

— Идвам след двацет минути.

Ели веднага се почувства по-добре. Дори само гласът на някого, когото обичаше, промени настроението ѝ. Един час по-късно тя седеше в кухнята на семейство Уийтли и пиеше чай. Чичо Оливър искаше да научи какви операции е правила напоследък и разбира се, настояваше да чуе всички подробности за стрелбата край болницата. Тя му разказа за операциите, но не спомена, че е видяла стрелеца. Ако той научеше, че тя е била в такава близост до изстрелите, щеше силно да се разстрои.

Когато чичо ѝ си легна, двете с Мили обсъдиха предстоящата сватба в Уинстън Фолс.

— Нервно ти е, че ще си ходиш вкъщи, нали? — попита я Мили.

— Да, за съжаление — призна Ели.

— Баща ти ще научи, ако онзи изверг се появи в града. — Възрастната жена очевидно говореше за Патерсън.

— Не е заради това. Просто ми е нервно заради... тях. Искам да се чувствам част от семейството... — Тя поклати глава. — Не мисля, че ще се получи.

— Всичко ще бъде наред. Просто не бързай — посъветва я Мили, пресегна се през масата и потупа ръката ѝ.

В отчаян опит да смени темата Ели изтърси:

— Запознах се с някого.

— О? — усмихна се Мили. — Крайно време беше.

Ели ѝ разказа за Макс и колко странно бе реагирала на срещата с него.

— Той изобщо не е за мен. Рязък и строг е, а на моменти е направо груб. Работата му изисква да ходи въоръжен и да преследва лошите. Животът му е пълна противоположност на моя. Категорично не е идеалният мъж... и все пак изпитах мигновено привличане... почти животинска реакция — призна тя. — Не можех да го контролирам.

— Точно така беше с чичо ти и мен. Незабавно привличане. Искаш ли да научиш една тайна? Сега сме стари. Той оплешивява. Аз съм качила десет кила и имам повече бръчки от шар пей, но привличането все още го има и е все така силно. Ако мислиш, че може да имаш чувства към този мъж, не се бори с тях.

— Има един проблем.

— Какъв?

— Той живее в Хонолулу.

Мили забарабани с пръсти по масата.

— Хонолулу, а?

Ели кимна.

— На другия край на света.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отначало Ели се чувстваше нервна заради завръщането си вкъщи. Сега това направо я ужасяваше.

Лежеше будна и се взираше в сенките на стената, които хвърляше уличната лампа до прозореца на стаята ѝ. Бяха говорили до късно с Мили, а сега не можеше да заспи.

Стаята ѝ беше точно каквато я бе оставила. Любимите ѝ книги си стояха подредени на рафта над бюрото. Леглото ѝ беше с познатия розов юрган. На бюрото все още стоеше цветната порцеланова лампа, която двете с Мили бяха открили на един битпазар. В гардероба имаше дрехи, които не бе носила от години, но които не можеше да изхвърли. Тази стая бе нейното убежище.

Отначало не беше така. Когато я доведоха у семейство Уийтли преди толкова много години, беше ужасена и несигурна какво бъдеще я очаква; но Оливър и Мили ѝ дадоха онова, от което тя се нуждаеше най-много — сигурност и любов, както и достатъчно време да свикне с промяната. Те отвориха дома и сърцата си за нея и тя никога нямаше да може да им се отблагодари за щедростта и добротата. Когато беше в къщата им, се чувстваше защитена.

Уинстън Фолс обаче си оставаше истинският ѝ дом. Не го посещаваше често през годините и затова обикновено нямаше търпение да се върне, за да види семейството си. Този път беше различно.

Бяха минали почти осемнайсет месеца от предишното ѝ посещение в Уинстън Фолс, което бе приключило катастрофално. Тя бе завела годеника си — Джон Ноубъл, за да го запознае с родителите си и сестра си Ава. Всички харесаха Джон много — особено Ава — и всичко като че ли вървеше добре... до втория ден, деня, в който Ели внезапно прекрати годеща си и си замина сама.

Родителите ѝ знаеха какво се беше случило — те бяха в дневната, когато Ели се качи на горния етаж и отвори вратата на стаята

на сестра си. Естествено, бяха ужасени и възмутени. Ава настояваше, че не искала да нарани никого, но бе прекалено късно за извинения.

Майка им не знаеше какво да прави в тази ситуация. След като крачи напред-назад из къщата няколко часа, тя реши никога да не обсъжда неприятната случка. Баща им не искаше да бъде заставен да заеме нечия страна, така че реши да остави сестрите да се оправят помежду си. Той проведе един дълъг разговор с Ава и за него историята приключи.

Ели се чувстваше съсипана и наранена, но когато се върна в града и се прибра в апартамента си, вече бе простила на родителите си за това, че не бяха изхвърлили Ава от къщата. След като се успокои, тя осъзна, че не може да очаква от тях да изберат едната си дъщеря за сметка на другата. Испита огромно съчувствие към тях, особено към баща си. Бедният човек бе понесъл толкова много заради нея. Веднъж му беше казала, че знае, че почти от раждането си все му е създавала проблеми, а той само се засмя и заяви:

— Ти, млада госпожице, правиш живота ми много по-интересен.

Тя не беше толкова сигурна. Знаеше, че не му е лесно с нея. На тригодишна възраст Ели вече четеше и можеше да решава прости математически задачи, а речникът ѝ беше по-богат, отколкото на повечето възрастни. На пет години я бяха обявили за дете чудо. Това накара баща ѝ да осъзнае отговорността си и да я предпази от прекомерна експлоатация. Тъй като беше професор във факултета по математика на местния университет, той успя да направи така, че Ели да не се чувства отегчена, като ѝ уреди индивидуални уроци с професори по история, социология, английска литература, анатомия и всеки друг предмет, който привличаше вниманието ѝ.

Родителите ѝ се стараеха животът ѝ да е възможно най-нормален, но това не беше лесно. Тя беше само на десет, когато постъпи в гимназията „Сейкрид Харт“. Социалният аспект на ученето в гимназия доста я затрудняваше, защото беше много по-малка от останалите ученици, но пък по-големите момчета я наглеждаха.

Баща ѝ смяташе, че е успял да ѝ осигури щастлив и що-годе нормален живот, докато не се появи Евън Патерсън. Патерсън обърна живота им с главата надолу и ги завлече в ада.

От мига, в който я видя на един летен лагер за напреднали ученици, седемнайсетгодишният Патерсън се вманиачи по Ели. Тя

обаче не забеляза интереса му, докато той не започна да обикаля пред дома ѝ. Малко по-късно започна да получава от него снимки и любовни писма. Когато ги показа на баща си, той се разтревожи, че толкова по-голямо момче от Ели проявява интерес към нея. Обади се на родителите на Евън, за да изрази опасенията си, но те му отговориха, че момчето е кротко и срамежливо и тъй като също е надарен ученик, както Ели, вероятно просто иска да покаже колко много се възхищава на академичните ѝ постижения. Въпреки техните хвалби за сина им, баща ѝ не се успокои и помоли двама нейни съученици да придружават Ели до училище и до дома ѝ.

Първият път, когато Патерсън установи личен контакт с Ели, беше по време на обедната почивка в училище. Тя беше излязла на двора, седеше на една пейка до фонтана и ядеше ябълка. Патерсън се появи изневиделица. Каза ѝ, че трябва да говори с нея, защото тя не отговаря на писмата му. Изглеждаше нервен и възбуден. Ели опита да прикрие страха си, докато му казваше, че трябва да спре да ѝ пише, но думите ѝ само го разгневиха още повече. Когато Евън сграбчи ръката ѝ, тя изпищя. Учителката, която наблюдаваше училищния двор, веднага опита да го спре, но Патерсън беше едър за възрастта си и много силен. Той събори учителката и опита да завлече Ели нанякъде.

Помощта дойде от най-неочаквания човек — Спайк Бенет, или градския хулиган, както го наричаха монахините. Той постоянно създаваше някакви проблеми и се гордееше с това. Не бяха го изключили от гимназията само защото баща му беше дарил голяма сума пари и защото монахините обичаха да се борят за загубени каузи. Те бяха твърдо решени да го променят, но засега не постигаха особен успех. Момчето ругаеше, постоянно си търсеше белята и обикновено се биеше просто за забавление. Но в онзи ден Спайк се превърна в герой за Ели. Той събори Патерсън на земята и освободи момичето. Евън го заудря, но Спайк извика на Ели да бяга надалеч.

Ели не го послуша. Хвърли се върху Патерсън и започна да го налага с юмруци. Дотичаха и други ученици и се наложи трима от големите ученици да удържат Евън, докато пристигнат полицаите. Спайк беше откаран в болницата, за да му направят няколко шева.

Тъй като Патерсън не беше причинявал никакви проблеми до този момент, съдията бе благосклонен. Той разпореди психиатрична оценка и задължителна терапия в продължение на шест месеца.

Бащата на Ели обаче не бе доволен от това решение. Той се обърна към властите и издейства ограничителна заповед. На следващата седмица учебният график на Ели се промени, тя напусна гимназията и започна да посещава часове в университета, за да не може Патерсън повече да я доближи. Оказа се, че кошмарът ѝ едва започваше.

Ограничителната заповед не свърши никаква работа. Патерсън продължи да следи Ели. Обожанието му се превърна в тормоз, а тормозът прерасна в заплахи. Въпреки всички предпазни мерки, които родителите ѝ предприеха, Ели все още бе уязвима и Патерсън намираще начини да се доближи до нея достатъчно, за да я нападне. Повдигаха му обвинения, но адвокатите му всеки път успяваха да издействат терапия вместо присъда. Като се изключеше ограничителната заповед, полицаите не можеха да сторят нищо друго, за да защитят Ели. Родителите ѝ правеха всичко възможно, за да я опазят, никога не я оставяха сама, когато не беше вкъщи. Но дори и това не помогна в ужасния ден, когато той най-после я отвлече и преби почти до смърт.

Най-накрая затвориха Евън Патерсън, но майка ѝ и баща ѝ научиха, че има голяма вероятност той да бъде преместен в частна психиатрична клиника — родителите му можеха да си го позволят — и да възвърне свободата си много по-рано от очакваното. Така че бащата и майката на Ели взеха най-трудното решение в живота си: да отделят дъщеря си, да я скрият от маниака. Един приятел от ФБР им помогна да открият семейство Уийтли, които живееха на хиляда и триста километра разстояние. Бащата на Ели бе доволен, защото и двамата Уийтли бяха учители. Бяха добри, сърдечни хора и се оказаха божи дар за момичето.

Когато изписаха Ели от болницата, майка ѝ я придружи до семейство Уийтли и остана там, докато дъщеря ѝ повъзстанови силите си и посвикне с новите си настойници. През следващите няколко години Ели можеше да се връща у дома само за кратки посещения, и то след като родителите ѝ се уверяха, че Патерсън не е на свобода. Въпреки че цената на самолетните билети се оказа тежко бреме за финансите на семейството, тя си струваше възможността да прекарат дори и малко време с дъщеря си. Нещата обаче се промениха радикално, когато Патерсън бе преместен в поредната психиатрична

клиника, в която получи правото да излиза през уикендите. Това означаваше, че Ели не може да се завръща у дома.

Баща ѝ не искаше тя да се чувства изолирана от семейството и в продължение на няколко години говореше по телефона с нея всеки ден. Също и майка ѝ. С Ава и Ани поддържаха връзка по имейла и с есемеси.

Накрая животът и образованието се намесиха властно. Ели избра за своя професия медицината, и то травматологията, което означаваше безкрайни часове работа в болницата. Вече не беше възможно да водят дълги разговори. Само набързо *здравей, обичам те, чао*. За Ели това бе достатъчно.

Тя обичаше семейството си и обикновено се радваше на всяка възможност да се види с тях, но този път завръщането у дома бе различно. След ужасната случка при предишното ѝ посещение, сега не знаеше какво я чака. Щяха ли да се надяват да бъде весела и развълнувана заради отпразнуването на най-щастливия ден в живота на сестра ѝ?

Ами Патерсън? Мисълта за него никога не я напускате напълно. Дали я търсеше? Дали щеше да се появи някой ден? След като той бе изчезнал, страховете на Ели се засилваха. Къде беше той? И какво ли планираше?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ели се обади на родителите си и им съобщи, че ще пристигне във вторник вечерта. Баща ѝ искаше да я посрещне на летището, но тя настоя да си наеме кола, за да не зависи от никого, когато ѝ се наложи да отиде някъде. Не им каза, че иска да разполага с възможност да се махне бързо, ако реши.

Тъй като успя да хване по-ранен полет, кацна няколко часа преди предвиденото и в ранния следобед вече пътуваше към Уинстън Фолс с наетата кола. Пътуването беше приятно. Две трети от пътя бе по магистрала с четири платна, което ускори придвижването ѝ. Останалата част от пътуването беше по павиран двулентов път, който се виеше през горист терен. На няколко места имаше остри завои и почти никакви знаци. От двете страни на пътя имаше гъсти шубраци и дървета, а на места — вече повяхващи, но все още ярки полски цветя.

Ели изрично бе поискала джипиес в колата, защото не познаваше добре маршрута. Въпреки че си бе идвала вкъщи много пъти, винаги я беше карал баща ѝ и тя не бе обръщала особено внимание на пътищата и завоите.

На моменти имаше чувството, че кара през гора. Клоните на някои дървета бяха надвесени над пътя и скриваха слънцето. Помисли си, че това ѝ изглежда странно и малко плашещо. Отвори прозореца, за да пусне свеж въздух, и веднага усети как горещата влага облъхна лицето ѝ. Усети тежкия мирис на пръст и я връхлетя лек пристъп на клаустрофобия. Тя разпозна страничния път, водещ към водопада, и се изкуши да завие към него, но бързо отхвърли тази идея. Доколкото си спомняше, природният феномен, който бе дал името на града, беше на около километър от пътя и трябваше да измине това разстояние пеша. Може би някой друг ден, помисли си.

Градът изникна пред погледа ѝ и първата табела, която Ели видя, беше тази, сочеща към болницата на Уинстън Фолс. Тръпките, които я побиха, я изненадаха. Споменът за болницата беше толкова жив. След като Патерсън бе приключил с нея и я беше изоставил, мислейки я за

мъртва, тя беше откарана в тази болница, където я стабилизираха, преди да я транспортират до най-близката травматология. Беше минало много време оттогава, но завръщането у дома бе събудило спомена. *Не мисли за това*, заповяда си тя.

Уинстън Фолс беше типичен южняшки град. Широките улици с дървета от двете страни излъчваха тихо очарование. Тя зави по главната улица, измина две пресечки, подмина гимназията си и зави по Бърч стрийт, където живееха родителите ѝ. Почти всички къщи в тази по-стара част на града имаха широки веранди отпред и обитателите им обичаха да седят там следобед с вестник и чаша сладък чай. Ели си спомни как седеше на боядисаните дъски на пода на голямата веранда, която обикаляше собствената им къща, и как играеше на „Не се сърди, човече“ със сестрите си.

На една пресечка разстояние се появи домът ѝ. Двуетажната къща наскоро беше боядисана в бледожълто, а входната врата и капациите на прозорците сега бяха черни. На верандата имаше черни плетени мебели и новите им червени възглавнички подхождаха на саксиите с мушкато на стъпалата на верандата.

Баща ѝ явно беше гледал през прозореца, защото веднага щом тя спря на алеята, отвори вратата, махна с ръка и извика:

— Паркирай зад гаража, Ели.

Павираното пространство зад гаража се използваше като баскетболно игрище, но родителите ѝ често го превръщаха в паркинг, когато имаха гости. В края на игрището имаше стъпала, които водеха към апартамента над гаража. И той изглеждаше пряко боядисан и Ели забеляза, че вече всички прозорци на горния етаж имат щори. Родителите ѝ определено бяха разкрасили къщата, отбеляза мислено тя.

Едва беше изгасила двигателя, когато баща ѝ излезе през задната врата и слезе по стъпалата. Разтвори широко ръце и тя се втурна към него. Колкото и голяма да станеше, никога нямаше да ѝ омръзнат мечешките прегръдки на баща ѝ. Когато той най-последно я пусна, постави длани върху раменете ѝ и я задържа на една ръка разстояние.

— Добре ли си? Имаше ли проблеми, докато пътуваше насам? — попита я разтревожено.

— Добре съм, тате — увери го тя.

Южняшките момичета винаги наричаха бащите си „тате“ и Ели не беше изключение, макар че от време на време се намесваше влиянието на Средния запад и тя му казваше „татко“.

Младата жена отвори багажника на колата и баща ѝ извади чантата ѝ.

— Лека е като перце. Сложила ли си изобщо нещо в нея?

Тя го последва в къщата и той остави чантата в задния коридор, преди двамата да влязат в голямата кухня.

— Къде е мама? — попита тя.

— Отиде да напазарува. Ще се върне скоро. Очаквахме те чак довечера.

Ели се зарадва, че е сама с баща си, за да може да поговори с него.

— Какво ще кажеш за чаша сладък студен чай? — предложи той и отвори хладилника.

— За съжаление, не обичам сладък чай — призна тя, смутена от това предателство към южняшката култура. — Ще си направя чай без захар.

— Не, не, майка ти е направила и от двата вида.

Ели извади чаши и ги напълни с лед, а баща ѝ наля чая. Тя отпи от своята чаша и направи гримаса. Двамата бързо си размениха чашите и се отправиха към дневната.

— Искаш ли да седнем на верандата? — попита тя.

— Не, не — отвърна баща ѝ прекалено бързо. — Нека седнем вътре, по-прохладно е.

Тя разбра мотивите му.

— Но ще можем да седнем навън, след като се стъмни, нали?

— Разбира се, ако искаш. Тогава ще е по-хладно.

— И ще бъде по-трудно някой минувач да ни види, нали? Поточно да ме види?

— Виж, Ели...

— Татко, не искам да се крия в къщата през цялото време, докато съм тук.

— Просто искам да бъдеш предпазлива. Майка ти се тревожи.

Той отиде до прозореца, който гледаше към предния двор и улицата, и остана там, вперил поглед навън. Беше минала повече от година и половина от последната ѝ среща с баща ѝ и във външността

му имаше осезаема разлика. Не изглеждаше добре. Тенът му беше сивкав, а бе и напълнял малко около корема.

— Чака ни трескава седмица преди сватбата... — заговори той.

— Да, знам.

— ... а не знаем къде се намира той.

— Евън Патерсън.

Баща ѝ се обърна към нея.

— Да, разбира се, че става дума за Патерсън. Щях да се чувствам по-спокоен, ако знаех къде се крие той.

— Не можем да му позволим да ръководи живота ни... да съсипе живота ни — поправи се тя. — Не трябва да има такава власт над нас.

Той не отговори. Напрежението и тревогата бяха изписани на лицето му. Баща ѝ беше достолепен мъж с гъста сребриста коса и красиви черти. Раменете му бяха широки и изправени и Ели знаеше, че той се старае да полага грижи за себе си, но стресът можеше да причини сериозни поражения, а баща ѝ живееше в стрес от години. И всичко заради Патерсън и болното му вманиачаване по нея.

Започваше да се чуди дали не е сбъркала с идването си.

За да смени темата с по-приятна, тя каза:

— Боядисали сте къщата след последното ми идване. Цветът ми харесва.

— Боядисахме я миналия месец — отвърна той с усмивка. — Майка ти е изпаднала в треска за чистене покрай сватбата. Ще те заведа да видиш апартамента над гаража. Най-после го разчистихме. Не трябваше много работа, за да се освежи. Двете стаи и банята бяха в добро състояние, подменихме само подовите настилки. В миниатюрната кухничка само сменихме печката и оправихме тръбите за мивката. Като се изключат тръбите и електрическите ремонти, двамата с майка ти свършихме почти всичко останало сами — заяви той гордо.

— Как решихте да се заемете с това точно сега?

— Ще дойдат много роднини за сватбата, а не всички ще искат да отседнат в мотел или в единствения хубав хотел в града.

— След сватбата може да решите да го давате под наем — предложи тя. — Сигурна съм, че ще се намерят студенти от университета, които много ще го харесат.

Баща ѝ поклати глава и седна на канапето срещу нея.

— Ремонтът на апартамента повдига цената на имота — обясни й. — Не искам никакви студенти да го съсипят набързо. Тази къща е единственото, което имаме, а това включва и апартамента, ако се наложи да я продадем.

Тя се засмя.

— О, тате, ти обичаш тази къща. Никога не би я продал.

— Не съм сигурен. Започвам да остарявам и всичките тези стълби...

— И мама обожава къщата — напомни му тя.

— Говоря по принцип, за в бъдеще.

Разговорът приключи, когато задната врата се отвори и майка й извика:

— Имам нужда от помощ за пренасянето на покупките.

Ели скочи и побягна към кухнята.

— Аз ще помогна.

Майка й бе толкова изненадана да я види, че едва не изтърва една торба с продукти на пода. Бързо се обърна да я остави на кухненския плот и после прегърна дъщеря си силно и продължително.

— Подранила си! — възкликна.

След като Ели внесе останалите покупки, майка й я накара да застане мирна пред нея, за да я огледа внимателно.

— Да не си пораснала? Кълна се, че изглеждаш по-висока. Сигурно просто си отслабнала. Ядеш ли изобщо? С онези ужасно дълги дежурства в болницата, навярно редовно пропускаш хранения. Гладна ли си, Ели? Тъкмо размразявам едно пилешко със зеленчуци, след малко ще бъде готово да го пхна във фурната. Искаш ли да пийнеш нещо? Мога да ти направя...

— Мамо, няма нужда и не се дръж с мен като с гостенка.

Майка й се усмихна.

— Просто съм много щастлива, че си тук.

Ели издърпа стол до кухненската маса, каза на майка си да седне, докато тя прибере покупките по местата им, и пожела да научи всички новини.

— Ава ще се отбие утре или вдругиден. Има да свърши още куп неща преди сватбата. Двамата с Джон току-що си купиха много сладка малка къща на три километра отук. Джон започна работа в поликлиниката на Уинстън Фолс — добави тя.

Ели прибра млякото в хладилника и сгъна изпразнените торби.

— Ще работи точно до болницата — продължи майка ѝ. — Ава ми обясни, че дерматолозите имат фиксирано работно време. Това е хубаво, нали? Че ще се прибира навреме за вечеря всеки ден?

Майка ѝ я гледаше въпросително. Очакваше някакъв отговор от нея или въобще някакво споменаване на Ава и Джон. Ели отказваше да говори за когото и да е от двамата и сега пак замълча.

— Ние с баща ти много се радваме, че Джон реши да се премести тук. Ще бъде хубаво те двамата да живеят наблизо.

— Кога пристига Ани? — попита Ели, без да обръща внимание на коментарите на майка си по адрес на Ава.

— Не може да тръгне от Сан Диего преди четвъртък, но ще остане тук цяла седмица.

Младата жена издърпа един стол и седна срещу майка си.

— Вие с татко трябва да отидете да я навестите в Сан Диего някой път. Ще си изкарате страхотна ваканция.

— За бога, не. Това би ни струвало цяло състояние.

— Притеснени ли сте финансово? — попита Ели.

Реши, че е задала глупав въпрос. Майка ѝ и баща ѝ винаги бяха притеснени финансово. Дори само разходите по това, че тя живееше на такова разстояние от тях, ги бяха изцедили. Самолетните билети бяха адски скъпи.

— Не, не сме. Просто сме пестеливи — обясни майка ѝ. — Простираме се в рамките на бюджета си.

— Къщата изглежда страхотно, а татко каза, че апартаментът е ремонтиран.

— Крайно време беше да разчистим тази къща и да оправим апартамента.

— Изглеждаш чудесно, мамо.

Комплиментът беше искрен. Майка ѝ бе красива жена. Фигурата ѝ все още беше като в деня на сватбата ѝ. От нея Ава и Ани бяха наследили костната структура, косата и очите. И трите сестри бяха слаби, с медноруса коса и сини очи.

— Заради новия грим. Прави те да изглеждаш отпочинала.

Ели се засмя.

— Това е нещо ново. Трябва да си купя от него.

— Слушай, знам, че не искаше да обсъждаме това по-рано, но реших, че трябва да говорим за Ава, да изясним всичко, преди да...

Ели я прекъсна. Не беше в настроение да слуша за сестра си.

— Искам да поговорим за татко.

— Какво за него?

— Кога последно е ходил на профилактичен преглед? Не ми изглежда добре, мамо.

— Внимавай да не те чуе. Ще го засегнеш.

— Мамо...

— Просто е уморен.

— Може би и на него му трябва малко от чудодейния грим — заяви Ели с осезаемо раздражение.

— Не ми говори с този тон, млада госпожице. Баща ти е добре. Ходи на лекар миналата седмица.

Майка ѝ го защитаваше и Ели не можеше да разбере защо. Та тя не критикуваше баща си. Просто се тревожеше за него.

Реши да изостави и тази тема. Списъкът на забранените теми нарастваше главоломно. Парите, здравето, Ава. Какво още?

Майка ѝ се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Много се радвам, че си вкъщи, извинявай, че ти се сопнах. Просто имам толкова неща за вършене.

— С какво мога да помогна?

— Баща ти иска да боядиса всички стаи, преди да пристигнат роднините. Той довърши нашата спалня и кабинета отсреща, а също и две от спалните на горния етаж. Остава му старата стая на Ани. Можеш да помогнеш за нея.

— С удоволствие — кимна младата жена.

Баща ѝ влезе в кухнята и постави длани върху раменете ѝ.

— Ели ще ти помогне с боядисването — осведоми го майка ѝ.

— Чудесно. Като се прибера от университета, ще атакуваме стаята на Ани заедно.

— Довечера можеш да спиш в твоята стая, Ели — каза майка ѝ.
— Но след боядисването не искам да спиш горе, докато не се измирише.

— Кой ще спи в апартамента над гаража?

— Може би леля Вивиан и леля Сесилия — предложи баща ѝ.

— Стъпалата са прекалено стръмни за Вивиан — обади се майка й.

— Ако спи в къщата, пак ще трябва да се изкачва по стълби — изтъкна Ели.

— Да, но тези не са толкова стръмни. Много по-широки са и по-малко на брой.

— Ако леля Сесилия не е отслабнала, тя също няма да може да се качва по стълбите. Освен това лелите ще искат да бъдат в къщата с теб и татко.

— И аз така мисля — съгласи се майка й. — Те обичат да са в центъра на събитията.

— Защо не отида аз в апартамента? А лелите да се настанят в къщата.

— Не съм сигурен. Там ще бъдеш сама — каза баща й.

— Татко, гаражът е на три метра от къщата — преувеличи тя. — Ако има проблем, ще викам. Ще ме чуете.

Баща й обмисли предложението за момент.

— Вероятно мога да сложа още едно резе... просто за всеки случай.

— Така ще се реши още един проблем, Уилям — каза майка й.

— Стига, Клер, няма нужда да повдигаш този въпрос, преди да сме имали време да поговорим с Ели на спокойствие.

— Сега не говорим ли? — попита ги тя.

— Имах предвид сериозен разговор — обясни баща й.

Това не й харесваше. Предния път, когато бяха водили сериозен разговор, й бяха съобщили, че не може да си дойде вкъщи за Коледа.

Обърна се към майка си.

— Какъв проблем ще се реши? — попита подозрително.

— След като ти го спомена, сега давай направо и й обясни — нареди баща й.

— Ава може да прекара тук нощта преди сватбата. Не иска Джон да я види. Каза, че това носи лош късмет.

Ели не се сдържа да прояви сарказъм.

— Тя с черна рокля ли ще бъде? Или с червена?

— Ще бъде с бяла рокля — отвърна майка й.

— Виж ти. Тогавя не се ли тревожи, че може да я удари гръм, когато влезе в църквата?

— Спри с това веднага — сръза я майка ѝ. — Каквото се е случило, е останало в миналото и ние трябва да намерим начин да продължим напред.

Ели не отговори. Баща ѝ седеше на кръглата маса между тях двете.

— Хайде, кажи ѝ и останалото. Като сме започнали, да стигнем до края.

— Ава все още настоява да ѝ бъдеш шаферка.

— Не — отвърна Ели категорично. — Не съм говорила с нея от последния път, когато бях тук, а това беше преди осемнайсет месеца. Защо, за бога, настоява да ѝ бъда шаферка? Мамо, доколкото си спомням, тя те беше накарала да ме питаш още преди месеци и аз ти казах да ѝ предадеш моето *не*. Не съм променила мнението си. Дойдох тук, защото вие с татко настояхте, и ще се постарая да присъствам на сватбата, но това е всичко. — Поклати глава и добави: — Не знам защо тя не се откаже най-после.

— Имаше ужасни слухове за това какво точно се е случило и Ава смята, че ако си ѝ шаферка, хората ще разберат, че всичко е било просто недоразумение.

— *Слухове?* Какви слухове... самата истина, мамо. Тя не може да пренапише историята.

— Тя смята, че ще бъде унижена, ако ти не...

— Затова ли настояхте да си дойда за сватбата? За да не се чувства Ава унижена?

— Разбира се, че не — отрече майка ѝ. — Просто хората говорят и...

— Няма да бъда шаферка. Дори не съм сигурна, че ще се насиля да присъствам.

— Не е нужно да се тревожиш, че нямаш шаферска рокля — продължи майка ѝ. — Всички ще бъдат облечени с дълги черни рокли и всяка от тях е различна. Каквато и да е черна рокля ще свърши работа.

— Мамо, моля те, чуй ме. Няма да бъда шаферка.

Баща ѝ прекъсна спора:

— Хайде, Ели. Да отидем до железарията да купим резе и после до бакалията, за да заредим апартамента ти.

— Вечерята ще е готова след час и половина. — Майка ѝ поклати глава с тъжно изражение. Ели очакваше да я види как попива очите си с кърпичка.

— Ще се видим по-късно, мамо. — Младата жена целуна майка си по бузата. После прошепна: — Няма да го направя от чувство за вина, мамо. Просто няма да променя решението си.

Майка ѝ прошепна в отговор:

— Ще видим.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макс и Бен имаха последна среща с Роб Хюс, за да прегледат подробностите по случая Ландри, преди двамата да си заминат за Хонолулу.

— Грег Роупър ги посочи без колебание — обясни Хюс на Макс. Звучеше превъзбудено. — Никой не му е помагал или подсказвал за снимките. Нали така, Бен?

— Точно така — съгласи се той.

— Значи разполагаме с истински свидетел — обяви Роб. — Още няма да го включвам в списъка. Това си остава само помежду ни, става ли?

Макс кимна. Хюс започваше да захитрява. Веднага щом съобщеше името на свидетеля на прокурора, голям брой хора щяха да имат достъп до тази информация.

— Може би трябва да му осигурим някаква защита — предложи Бен.

— След като бъде записан като свидетел, ще му осигуря — увери ги Роб.

— Ами Шон Гудман? Ландри не знаят дали е успял да ги види добре. Ще оставиш ли някого при него?

— Докато е в болницата, да — отвърна агентът. — Там влизат и излизат прекалено много хора и охраната не е особено надеждна. Вижте какво стана с гангстера онази вечер.

— Според полицията, той не отговарял на профила на гангстер — обади се Макс. — Идентифицирали ли са го вече?

Бен поклати глава.

— Не е носел документи и никой в болницата не си призна да го е познавал. Говорих с детективите тази сутрин. Проверяват всички записи от охранителните камери в болницата, за да видят дали някой го е докарал пред болницата, или е дошъл със своята кола.

Макс не бе готов да приеме, че стрелбата е свързана с вражда между две банди.

— Може би трябва да проверим това, преди да се отправим към летището.

— Кое да проверим? — попита Хюс.

— Дали той наистина е бил член на някоя банда.

— Бил е — прекъсна го Роб.

— Но ако не е бил — продължи Макс, сякаш никой не го бе прекъснал. — Тогава трябва да попитаме...

— Охо, той започна с любимото си „ами ако“ — вметна Бен.

— Да, започнах — не се смути Макс. — И питам: ами ако не е бил там, за да стреля по човек от съперническа банда? Ами ако мишената е бил Шон, а новакът полицай го е спрял, преди той да стигне до етажа на Гудман?

Макбрайд извади телефона от джоба си.

— Нека се обадя на детектива, с когото говорих. Да видим дали са открили нещо.

Разговорът беше кратък и когато Бен затвори телефона, се обърна към партньора си:

— Камерите са го заснели как слиза от колата си. Била е паркирана в дъното на задния паркинг на болницата. Номерът му е от Небраска. Когато го проверили, открили, че е регистриран на Джордж Когбърн.

Макс погледна Хюс.

— Името Когбърн ти е познато, нали?

Агентът кимна:

— Да, макар че не бях го чувал от доста време. Когато двамата Ландри пристигнаха в Омаха, имаше един Уилис Когбърн, който им вършеше мръсната работа от време на време.

Бен отиде до един компютър и след като въведе идентификационния си номер и паролата в базата данни, написа името на Когбърн. На екрана се появи снимка.

— Уилис току-що е излязъл от затвора — осведоми ги той. — Възможно е пак да се е върнал в играта.

— Колата обаче е била регистрирана на името на Джордж Когбърн — напомни му Хюс.

Бен пусна търсене и отвори информацията за шофьорската книжка на Джордж.

— Същият адрес. Освен това прилича на Уилис. Сигурно са братя или пък братовчеди.

Макс кимна.

— Въпросът сега е къде се намира Уилис. Ако и брат му работи за Ландри, значи той е бил в болницата, за да се погрижи за свидетелите. Може би Уилис не иска да се връща в затвора и затова е изпратил брат си да свърши работата вместо него.

Хюс не чу последните им думи, защото говореше по телефона. Още преди да приключи разговора си, им съобщи:

— Уилис се е явил при отговорника за пробацията миналия четвъртък. Следващото посещение е чак след месец. Предостатъчно време да свърши някоя странична работа.

Бен се обади:

— Добре, значи знаем, че Джордж Когбърн е отивал при Шон Гудман. Ако онзи полицай не е видял оръжието му...

Макс се намеси:

— Може Шон да не е бил единствената му цел. — Целият се напрегна при мисълта, която се оформи в главата му. — Изглежда, семейство Ландри този път няма да изчакат оневиняването си. Съвсем очевидно е, че отсега са погнали свидетелите.

— Единственият надежден свидетел, с когото разполагаме, е Грег Роупър и ако успеем да го скрием, те няма да го пипнат — увери ги Хюс.

— Ами Ели Съливан? — попита Макс. — Те са били на метри от нея на онази пътека за бягане. Може да са набелязали и нея.

— Тя няма да бъде в списъка със свидетелите — настоя Хюс. — Те дори не знаят коя е тя.

Макс започваше да се вбесява.

— Не знаят коя е тя? Сериозно ли говориш? Едно отиване до болницата — и вече са научили. Там всички още говорят за случилото се. Десет минути, Роб. Толкова им трябват, за да научат името ѝ. Джордж Когбърн е отишъл в болницата, за да премахне свидетел, а Уилис Когбърн може да е по петите на Ели. Проклет да съм, ако позволя това да се случи.

Хюс вдигна ръце.

— Виж, разбрах те. Ще изпратя някого да я предупреди и ще се погрижа болничната охрана да бъде приканена към повишено

внимание.

— Тя не е в болницата — осведоми го Макс. — Замина за родното си градче в Южна Каролина, за да навести семейството си.

— Това е добре — каза Хюс.

— Хич не е добре — възрази Бен. — Знаеш не по-зле от нас, че семейство Ландри няма да се спрат пред нищо, за да се спасят. Точно сега дори не знаем къде се намират, както не знаем и къде е Уилис Когбърн.

Макс заяви натъртено:

— Ели Съливан се нуждае от защита.

Хюс понечи да възрази:

— Но тя не е...

— Тя се нуждае от защита — настоя Макс. — Ти си агентът, който води разследването на този случай, но ако ти не наредиш да ѝ осигурят защита, аз ще го направя.

Роб отстъпи:

— Добре, ще се обадя на клона ни в Южна Каролина и ще видя какво мога да направя.

* * *

Два-три часа по-късно Бен и Макс пътуваха към летището, за да хванат самолета си за Хонолулу. Въпреки уверенията на Хюс, че Ели ще бъде охранявана, Макс усещаше как стомахът му се свива от все по-нарастващо притеснение.

Тъкмо щеше да премине през проверката за сигурност, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Току-що получих информация от Омаха, че Уилис Когбърн не се е вясвал скоро в апартамента си. Влезли са вътре, претърсили са го и са намерили в кофата за боклук листче, на което са били записани имената на Шон Гудман и Ели Съливан.

— Кажи ми, че вече си изпратил някого при нея — настоя Макс.

— Направих каквото можах, но не можем да изпратим никого в Уинстън Фолс в следващите няколко дни, може би дори до седмица. Всички в най-близкия офис са заети с други случаи и освен това не

всички щатни бройки са запълнени. Ще говоря с местните. Ще видя дали няма някой, който да я наглежда, докато тя не си замине.

— Те не са свършили никаква работа, когато семейството на Ели се е нуждаело от помощта им. Не вярвам да свършат нещо повече от това да изпратят някоя кола да минава край къщата два-три пъти дневно. Предполагам, че са съвсем малоброен екип.

Недоволството на Хюс беше очевидно и пределно ясно.

— Виж, ще намеря някого. Просто ще отнеме известно време. Доктор Съливан трябва да бъде предупредена. Ще ѝ се обадя и ще ѝ кажа да бъде нащрек, докато не изпратим някого да я охранява или докато не открием къде се намират останалите играчи.

Макс веднага се замисли за стреса, който Ели и семейството ѝ бяха преживели заради заплахите на Патерсън.

— Не ѝ се обаждай.

— Нямам избор. Тя трябва да бъде предупредена — повтори Хюс.

— Аз ще отида — изтърси Макс.

— Какво? — попита Хюс изненадано. — Не можеш да отидеш там. Трябва да се върнеш в Хонолулу, за да работиш по случая оттам.

— Ще си взема отпуск — отвърна Макс. — Само за една седмица, докато Ели не се върне у дома. Бен ще държи нещата под контрол. Той може да се консултира с мен по телефона. Ще се уговоря сам с офиса на ФБР в Хонолулу.

Той приключи разговора, преди Хюс да каже и дума повече.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя не се зарадва, като го видя. Всъщност сърцето ѝ едва не спря, когато Макс паркира на алеята. Ели боядисваше старата стая на Ани на втория етаж и случайно погледна през прозореца точно когато агентът слизаше от колата.

Беше толкова слисана, че изтърва четката си. За щастие тя падна върху найлона, с който бяха застлали дървения под.

Какво правеше той тук? Дали не се беше случило нещо? Разбира се, че нещо се бе случило, реши тя и сама отговори на въпроса си. Иначе Макс нямаше да се появи тук.

Може би е открил къде се крие Евън Патерсън и искаше да ѝ каже. Не, в такъв случай той просто щеше да вдигне телефона и да ѝ се обади.

О, боже, баща ѝ си беше вкъщи. Той вероятно седеше на верандата отпред и четеше новините на лаптопа си. И бездруго беше толкова стресиран. Появата на федерален агент щеше да го довърши.

Облечена в стари къси панталонки, блуза без ръкави и джапанки, Ели се втурна надолу по стълбите, прелетя през дневната и изтича навън. Подмина баща си, без да каже и дума, и спря рязко на крачка от Макс.

Беше ѝ трудно да си поеме дъх, но не защото се бе уморила от тичането. Той беше причината. Когато я видя, на лицето му се появи широка усмивка. От онази трапчинка на бузата му на глупавите жени сигурно им се подкосяваха краката. Тя си напомни, че не е глупава жена.

Той изглеждаше адски секси. По дяволите!

Поздравът ѝ не беше никак учтив:

— Какво правиш тук?

Макс гледаше зад гърба ѝ.

— Това баща ти ли е? Има вид, сякаш ще припадне. А...

— Какво „а“? — попита тя намръщено.

— Забелязал е оръжието ми.

— Супер — прошепна тя. — Просто супер.

— Какво значи това?

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш — каза младата жена на висок глас, така че баща ѝ да я чуе. После се надигна и целуна Макс по бузата.

Той не можа да устои. Придърпа я в прегръдката си, каза ѝ, че има боя по косата, и я целуна по устните. Беше бърза целувка, но удивително страстна.

— Това би трябвало да върне малко цвета на лицето ти.

Тя обвини ръце около врата му и прошепна в ухото му:

— Не съм казала на родителите си за стрелбата в парка... или за Шон Гудман... нали разбра...

— Ясно.

Рамо до рамо, двамата изкачиха стъпалата на верандата, където стоеше баща ѝ, и Ели ги представи един на друг:

— Татко, това е приятелят ми Макс Даниълс.

— Уилям Съливан — протегна ръка баща ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

Прям както винаги, Уилям каза:

— Забелязах, че носите оръжие.

— Да, сър, така е.

— И значка — добави нервно Ели. — Той има и значка. Макс е агент от ФБР.

Видимо намръщен, баща ѝ попита как двамата са се запознали. Беше очевидно, че е изпълнен с подозрения.

— В болницата — бързо отговори Ели, преди Макс да успее да каже и дума. — Запознахме се в болницата. Приятелят му се нуждаеше от лечение. — И добави небрежно: — Рутинна операция.

Тя не спираше да кима, въпреки че опитваше да се успокои. Това не беше светата инквизиция. Защо беше толкова нервна? Знаеше защо. Държеше се като побъркана, защото Макс се бе появил така неочаквано.

Младият мъж забеляза тревогата в очите на баща ѝ, така че небрежно хвана ръката на Ели и я придърпа към себе си.

— Ели направи операцията — заяви той гордо.

Тя кимна отново. Започваше да се чувства като кукла на конците.

— Точно така. А после с Макс започнахме да се виждаме.

Чувстваше се ужасно, че лъже баща си, но оправда действията си с това, че мотивите ѝ са добри. Ако му кажеше истината, той щеше да се задълбае във всички потенциални сценарии, които можеха да ѝ се случат.

Баща ѝ видимо се отпусна.

— Много се радвам да се запозная с един от приятелите на Ели. Защо не влезем вътре и да пийнем по нещо студено? Сигурно сте ожаднели. — Направи им знак да влязат пред него.

Майката на Ели се появи откъм кухнята, като бършеше ръцете си в престилката.

— Уилям, вечерята ще бъде готова след... — Спря на средата на изречението, когато видя непознатия, и реакцията ѝ беше почти същата като на съпруга ѝ при вида на оръжието.

— Клер, това е Макс Даниълс — каза Уилям. — Приятел на Ели.

— Приятел?

— Да, мамо — обади се Ели. — Приятел.

— О! — Тя потупа нервно прическата си. Погледът ѝ се стрелкаше от дъщеря ѝ към младия мъж и обратно.

Макс се усмихна и пое ръката ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Боже, какъв красавец! — Клер се засмя след този коментар. — Ще останете за вечеря, нали?

— С удоволствие.

Лицето на майка ѝ грейна. *Какво ѝ става?* — зачуди се Ели.

— Хайде да седнем в стаята с камината, тя е до кухнята — предложи баща ѝ.

Защо, за да го изпечете на шиш ли? — помисли си Ели. Оказа се права. Въпросите заваляха един след друг.

Не знаеше дали Макс харесва подсладен чай, но той прие предложената му чаша. Младата жена стоеше до кухненския остров и докато го гледаше, беше сполетяна от най-удивителното прозрение: Макс можеше да се държи очарователно. А майка ѝ? Тя бе толкова развълнувана, че се беше изчервила. Дали се държеше така, защото дъщеря ѝ най-после си е намерила друг мъж? Тази възможност я вбесяваше. Или майка ѝ се държеше странно, защото Макс беше толкова мил... поне с нея.

— Ели, защo не отидеш да се преоблечеш преди вечерята — предложи майка й.

— Почти свърших с боядисването на стаята. Останала ми е само дограмата. — *И една стена*, добави мислено. — В колко часа ще вечеряме?

— След един час.

— Аз ще помогна за боядисването.

Ели нямаше нищо против. Гореше от нетърпение да остане насаме с него, за да разбере защo бе изминал целия този път, за да дойде при нея.

— Не, ти си гост — възрази баща й.

— Той обича да боядисва — бързо вметна Ели.

— Колко време ще останеш? — попита баща й.

— Не много — отвърна Ели вместо него.

— Уилям, Макс е придружителят на Ели. Ще остане поне до след сватбата. Нали, Макс?

— Моят какво? — попита младата жена.

— Твоят придружител, скъпа.

— Не, не е...

— Ще си тръгна заедно с Ели — съобщи Макс и й хвърли поглед, подсказващ й да не опитва да спори.

— Ще пътувате заедно на връщане?

— Точно така.

Ели клатеше отрицателно глава, но никой не обърна внимание на протестите й.

— Дъщеря ни не може да е в по-голяма безопасност, след като си има агент от ФБР, който да я придружава — каза Уилям и се обърна към Макс. — Настани ли се вече в някой от хотелите в града?

— Не, сър, пристигнах направо тук.

— Добре — заяви баща й. — Ще отседнеш в апартамента над гаража. Не е толкова зле, колкото звучи. Всъщност е много удобен, нали, Клер?

— Да, така е.

— Аз съм отседнала в апартамента — обади се Ели.

— Да, скъпа, така е — съгласи се майка й.

— Там има две спални — напомни баща й.

— А вие и двамата сте възрастни — добави майка й.

Ели остана като онемяла. Беше толкова нетипично за баща ѝ да реагира по този начин. Вярно, тя вече бе възрастна, но до този момент баща ѝ никога не се беше отнасял с нея по този начин. Отношението на майка ѝ беше още по-шокиращо. Тя винаги се впрягаше, истинска южняшка дама, която вечно се тревожеше какво ще кажат хората. Очевидно в момента не даваше и пет пари за хорското мнение.

— Признавам, че ще спя по-спокойно, като знам, че има кой да те наглежда — каза Уилям. — Ели споменала ли ти е за Евън Патерсън?

Макс кимна:

— Да, сър. Знам всичко за него.

Баща ѝ въздъхна с облекчение.

— Дъщеря ми все таи нещата вътре в себе си. Не бях сигурен дали ти е разказала за миналото си, но съм доволен, че го е направила. Сега разбираш защо съм доволен, че ще отседнеш у нас.

— Татко, Макс не е казал, че е съгласен да...

— С удоволствие ще отседна в дома ви.

— Добре — кимна Уилям. — Ще може ли след вечеря да поговорим относно Патерсън за малко?

— Разбира се — отвърна Макс.

— Много искам да науча повече за вас двамата — каза майка ѝ. — От колко време се виждате и как...

— По-късно, мамо — прекъсна я Ели. — След вечеря ще можеш да зададеш всичките си въпроси. Четките ще изсъхнат. Хайде, Макс. Предложи да боядисваш. Да вървим.

Той я последва по стълбите. Ели мърмореше нещо, но Макс не чуваше какво точно казва. От тона ѝ отгатна, че не е щастлива. Много лошо, помисли си той. Беше дошъл чак дотук, за да я пази, и точно това смяташе да направи.

Обаче щеше да му се наложи да впрегне самоконтрола си, за да се концентрира върху тази задача. Първата мисъл, която му хрумна, когато пристигна пред къщата ѝ и я видя да слиза по стълбите към него, беше, че тя е невредима. И това го изпълни с облекчение. Втората мисъл беше съвсем в друга посока. Запита се дали краката ѝ са станали по-дълги от предния път, когато я бе видял. А щом тя се доближи до него, главата му се изпълни с фантазии.

Ели го поведе към стаята на Ани. Макс се закова на място, като видя цвета на стените.

Тя изчака той да затвори вратата след себе си и после заговори:

— Положението е лошо, нали? Разбира се, че е лошо. Иначе нямаше да дойдеш тук. Щеше да се обадиш, ако новините бяха добри, нали? Значи е лошо. Каж ми, Макс. Какво е станало?

Той чу, че баща ѝ се качва по стълбите. Сега не беше подходящ момент да ѝ обяснява. Ели щеше да се разстрои, а като видя как реагира баща ѝ на пистолета, му стана ясно, че никак няма да се зарадва на новините.

— Мече или четка? — попита Макс.

Тя примигна.

— Моля?

Той повтори въпроса си точно когато баща ѝ отвори вратата и влезе вътре с думите:

— Аз ще взема мечето, а вие двамата довършете дограмата. Колко ти е останало, Ели?

— Два прозореца.

Дограмата беше бяла, а стените — в искрящ нюанс на лавандулово. Макс се зае с единия прозорец, а Ели — с другия. Тя постоянно хвърляше погледи към него и се чудеше как да накара баща си да се махне, но той явно нямаше намерение да ходи никъде. Беше развеселен и настроен за приказки — несъмнено заради появата на въоръжения ѝ приятел.

Тя отново изпита вина. Нейното присъствие в къщата го натоварваше допълнително. Не трябваше да се поддава на молбите на майка си да дойде за сватбата. За баща ѝ щеше да бъде много по-лесно, ако не се беше появила.

— Трябва да видиш водопадите, докато си тук. До тях се стига само пеш, но не е дълго ходене, а гледката си заслужава, нали, Ели? — попита той, докато си наливаше боя във ваничката.

— Така е — отвърна тя. — Но не знам дали Макс ще има време...

— Разбира се, че ще има — настоя баща ѝ. — Макс, нали каза, че ще бъдеш тук, докато Ели си тръгне?

— Точно така — потвърди агентът.

Ели го изгледа навъсено. Той ѝ намигна.

— Вие двамата откога сте заедно? — попита баща ѝ.

Твърдо решена да пресече желанието им да задават лични въпроси още в зародиш, тя отговори:

— От известно време. Макс, казах ли ти, че баща ми е доктор на математическите науки? Сега е декан на факултета в университета. Споменах ли ти това?

— Ели, Макс не иска да слуша за моите постижения. Но съм сигурен, че ще му бъде интересно да научи за твоите.

— Определено — потвърди Даниълс. — Каква беше тя като дете?

— Трудна — усмихна се баща ѝ.

— Не се изненадвам — отбеляза Макс.

— Хей... — опита да протестира Ели.

— Тя беше истинско предизвикателство за нас — добави баща ѝ.

— Не спираше да ни удивява.

— Как?

Уилям спря за момент и задържа мечето над ваничката, докато се чудеше коя история да разкаже.

— Тя беше на седем или осем години, а в университета имахме един гостуващ професор...

— О, татко, не разказвай историята за лекцията.

— Ели, тя е една от любимите ми — възрази той.

Знаеше, че няма смисъл да спори. Когато баща ѝ си наумеше нещо, никой не можеше да го разубеди.

— Бях много по-голяма — каза тихо тя.

Баща ѝ не обърна внимание на уточнението.

— Беше професор по математика от Англия. Казваше се доктор Найджъл Гудрик и бе много интересен човек. Никога не би изнесъл лекция в толкова малък университет, но беше на посещение на свой роднина, който живееше в града, и затова се съгласи. Гудрик обръщаше голямо внимание на разни незначителни подробности и беше доста арогантен. Нали така, Ели?

— На мен ми се струваше зъл — каза тя. — И миришеше странно, на нафталин.

— Ели беше за няколко часа при мен в университета онзи следобед и случайно точно това беше избраното от доктор Гудрик време за лекцията му за великия немски математик Карл Фридрих

Гаус. Очаквахме доста от студентите по математика да дойдат, така че лекцията бе преместена в най-голямата зала. Професорът беше долу на подиума, а ние с Ели седяхме до пътеката на около петнайсет-двайсет реда от него. Младежите, студентите... се отегчиха. Признавам, че професор Гудрик се оказа доста скучен.

— Направо приспа слушателите си — уточни Ели. Боядисваше перваза на прозореца и се дръпна крачка назад, за да огледа работата си.

— Все пак никой не си тръгна от залата. Студентите щяха да получат допълнителни точки заради посещението на лекцията, но за да докажат присъствието си, трябваше да се подпишат след края ѝ, вместо в началото. Иначе мнозина щяха да си излязат. Повечето престанаха да го слушат в момента, щом започна да говори за живота на Гаус и приноса му към математиката.

— Сигурно и аз бих постъпил така — призна Макс. — Опасявам се, че никога не съм чувал за Гаус.

— Ако не се занимаваш с математика, не е много вероятно да си го чувал — каза Уилям. — В залата цареше гробна тишина, но това беше, защото повечето в аудиторията спяха — и затова постъпката на Ели толкова се наби на очи.

— И каква беше тя? — попита Макс.

— Доктор Гудрик тъкмо бе разказал една от легендите за Гаус. Говори се, че като дете Гаус бил много зрял за възрастта си и вечно си навличал проблеми в училище. Един ден учителят искал да го накаже и му казал да събере всички числа от едно до сто. Разбира се, учителят смятал, че това ще отнеме на младия Фридрих доста време, но Гаус решил задачата за секунди и учителят бил изключително удивен. Доктор Гудрик разказа историята и после попита дали някой от присъстващите студенти може да му каже отговора, който Гаус е получил, или как е стигнал до него. Всички мълчаха. След няколко секунди Ели се изправи и огледа залата.

— Очаквах някой от големите да вдигне ръка.

— Но никой не го направи — продължи баща ѝ, — така че дъщеря ми вдигна ръка. Помня, че Гудрик се подсмихна високомерно, докато мърмеше студентите, че никой не се е опитал дори да отгатне, и ги обвини, че не са внимавали — което, като се замислиш, си беше

критика към неговите умения на лектор — когато най-после забеляза Ели и я посочи. „Детето иска да пита нещо?“ — запита той.

Макс се усмихна. Вече се досещаше какво ще последва.

— Ели се притесни, защото сега всички я гледаха, но каза: „Не, сър. Аз знам отговора. Пет хиляди и петдесет“. Гудрик видя, че седя до нея, реши, че аз съм ѝ подсказал отговора, и ѝ предложи да излезе и да покаже на публиката как е стигнала до това заключение.

Ели се обърна и прекъсна баща си:

— Готова съм с прозореца. Да довърша ли твоя? — попита тя Макс.

— И тя направи ли го? — запита Макс, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

— И още как. Излезе на подиума, взе маркера от ръката му и показа как решението може да се разбие на петдесет двойки от еднакви суми от сто и едно. А петдесет по сто и едно е пет хиляди и петдесет. Гудрик изглеждаше слисан, но все пак я поздрави за правилното решение. После я попита дали може да реши друга задача. Осъзнах, че опитва да ѝ натрие носа с втората задача, но тя се справи и с нея.

Ели махна с четката си.

— Татко, Макс, някой от вас чува ли ме изобщо?

— Аз те чувам — отвърна агентът.

Баща ѝ продължи:

— След тези две задачи прекъснах препитването и я заведох вкъщи.

— Той ме накара да обещавам, че няма да разказвам на мама какво се е случило — каза тя.

— Защо? — попита Макс.

— Двамата с Клер се бяхме разбрали, че ще помогнем на дъщеря си да води възможно най-нормален живот — обясни Уилям. — Излизането ѝ на подиума и привличането на вниманието към нейните способности на такава ранна възраст... двамата с майка ѝ не желяехме това и...

— И какво?

Уилям го погледна смутено.

— И знаех, че жена ми ще ми вгорчи живота, ако научи за станалото. — Засмя се и добави: — Кълна се, това беше единственият случай, когато ѝ позволих подобна проява. Ели винаги е обичала

математиката. Изчиташе всички книги, които носех вкъщи, и двамата решавахме задачи заедно от време на време вечер, докато близначките си пишеха домашните или се къпеха.

За щастие баща ѝ устоя на желанието си да разкаже още истории за детството ѝ и Ели беше благодарна за това. Тя довърши боядисването и когато баща ѝ заведе Макс до гаража, за да му покаже апартамента, младата жена си взе душ и се преоблече в чисти дънки и тениска.

Майка ѝ не одобри вида ѝ.

— Трябваше да си сложиш пола. Имаме гост.

— Мамо, той е просто приятел.

— Отиди да подредиш масата в трапезарията.

— Имаме огромна кръгла маса в кухнята. Макс ще се чувства чудесно и тук. Освен това ти вече си я подредила.

— Просто си помислих, че трябва да бъдем малко по-официални. Когато Ава и Джон идват на вечеря, тя винаги настоява да вечеряме в трапезарията.

Има си хас, помисли си Ели. Ава си падаше по показността.

— Не е нужно да го впечатляваме.

— Добре тогава. Просто добави прибори за него на кухненската маса.

— Благодаря, мамо. — И я целуна по бузата.

— След като си в толкова добро настроение... — започна майка ѝ.

Ели извади една чиния от шкафа.

— Отговорът ми все още е *не*.

Занесе приборите и ленената салфетка на масата и подреди мястото на Макс. Никога не би си помислила, че ще прави това.

— Дори не знаеш какво се канех да те попитам — каза майка ѝ, докато вадеше зеленчуци от хладилника.

Ели ги взе от ръцете ѝ и ги занесе на плота до мивката. Майка ѝ ѝ подаде дъската за рязане.

— Щях да кажа, че след като си в добро настроение, можеш да промениш...

— Няма да бъда шаферка.

— Виж какво, Елиноор Катлийн... — ядоса се майка ѝ. — Губиш си времето.

— Ще разбиеш сърцето на сестра си.

Ели поклати бавно глава.

— Няма да успееш, като опитваш да провокираш чувството ми за вина. Отговорът е *не*.

— *Не* какво? — попита баща ѝ, който влезе през задната врата с Макс.

— Дъщеря ти се инати — отвърна майка ѝ.

Макс носеше домати от градината, която Уилям гордо му бе показал. Остави ги в мивката и пусна водата, за да се измият. До него Ели режеше зеленчуци. Майка ѝ я видя колко бързо действа с ножа и веднага я предупреди:

— Внимавай с този нож. Много е остър.

Ели не вдигна глава.

— Добре.

— Не бързай толкова, за бога. Ще си отрежеш някой пръст. Я най-добре дай ножа на мен. Аз ще ги нарежа.

— Добре, ще режа по-бавно — обеща младата жена.

Баща ѝ бе отишъл в съседната стая и стоеше прав, с ръце в джобовете, и гледаше новините по телевизията, а майка ѝ се отправи към трапезарията, за да донесе една от красивите си купи за салата. Макс се наведе към Ели.

— Майка ти знае, че си хирург, нали?

Тя се засмя.

— Да, знае.

— Значи би трябвало да е наясно, че умееш да използваш остри ножове.

— И мама, и татко знаят какво работя, но никой от тях не е видял как съм стигнала дотам. Когато напуснах дома си, бях още дете. Не ме видяха как изминавам пътя от студент по медицина, после стажант, сетне специализант и накрая пълноправен хирург. Не са слушали разказите ми какво се е случвало, докато съм се обучавала.

Уилям влезе в кухнята.

— Макс?

— Да, сър.

— Изглежда, има още известно време, докато вечерята бъде готова. Можеш ли да дойдеш с мен в задния двор, за да поговорим?

Ох-ох! Ели не се зарадва да чуе това.

— За какво ще говорите? — попита тя.

— За Патерсън — отвърна баща ѝ. — Ако Макс се интересува, мога да го информирам какво съм научил от приятелите си във ФБР.

— Разбира се — кимна агентът. — Веднага идвам. — Обърна се към Ели и прошепна: — Не излизай от къщата.

Младата жена стоеше до мивката и се взираше по посока на двора. Не можеше да види двамата мъже, но дочуваше приглушените звуци от гласовете им. Беше сигурна, че Макс задава купища въпроси.

Той знаеше почти всичко за нея, а тя не знаеше абсолютно нищо за него. Е, не точно. Знаеше, че сега живее в Хонолулу, но е израснал в Монтана. И толкова. Сестри? Братя? Нямаше никаква представа. Реши, че ѝ трябва план, за да се справи с неизбежните въпроси по време на вечерята. Веднага след това щеше да остане насаме с него и да настоява да получи отговори.

Вечерята щеше да е истинско предизвикателство.

— Къде си израснал, Макс? — попита баща ѝ, докато Клер сервираше салатите.

— В Бут, Монтана.

— Родителите ти още ли живеят там?

— Не — отвърна Макс. — Когато бях първи курс в колежа, се преместиха в Минеаполис, Минесота.

— Все още ли живеят в Минеаполис?

— Да, сър.

— Там става доста студено през зимата и пада много сняг — обади се майка ѝ.

— Не мисля, че е кой знае колко по-различно от Монтана. И там има големи студове — каза Уилям. — Баща ти какво работи, Макс?

— Адвокат е. Работеше за Министерството на вътрешните работи в продължение на двацет и пет години, после се пенсионира, а сега работи като детски защитник за щата Минесота.

— Достойно за възхищение — отбеляза Уилям. — Предполагам, че това е трудна работа. Имаш ли братя или сестри? — зададе следващия си въпрос той, без да прави и най-малка пауза.

Ели слушаше разпита със смесени чувства. Искаше да научи повече за Макс, но беше ужасена докъде може да доведе този разговор.

— Татко, спри с въпросите, моля те — каза тя. — Макс не е на интервю за работа.

— Просто си приказваме приятелски — възрази баща ѝ.

Ели забеляза, че Макс не изглежда ни най-малко смутен от въпросите. Тя, от друга страна, усещаше как стомахът ѝ се е свил и едва успяваше да преглътне салатата си. Изобщо не трябваше да лъже баща си. Трябваше да му каже истината веднага след като го представи на Макс. Но не го бе направила. Беше решила да си замълчи, защото баща ѝ не изглеждаше добре и тя не искаше да му причинява още тревоги. Как би могла да го обременя с тях?

— А майка ти? Тя работи ли нещо? — попита баща ѝ.

— Учителка е по музика.

— Имаш ли братя или сестри?

— Татко, стига. Остави Макс да яде.

— Нямам сестри — отвърна младият мъж. — Имам шестима братя. Саймън е най-големият, после съм аз, сетне Бишъп, Себастиан, Бродли, Тайлър и Адам.

— На родителите ти никак не им е било лесно с толкова момчета — каза Клер.

— Саймън Даниълс — изрече баща ѝ. — Същото име като на футболиста, по когото Ели толкова си пада. Винаги е бил номер едно в отбора на мечтите ѝ.

— Когато изобщо имам избор — обясни Ели.

Макс ѝ отправи една усмивка.

— Знаеш за Саймън Даниълс?

— Разбира се, че знам. Той е най-добрият куотърбек в лигата. Статистиката му за миналата година беше невероятна: четири хиляди и триста ярда пасове, шейсет и осем процента завършени, най-нисък процент на отнети топки в лигата. Ти не се ли интересуваш от футбол?

— Разбира се, че се интересувам — отвърна той.

— Макс, искаш ли още месо? — попита майка ѝ.

— Не, благодаря.

— Брат ти какво работи? — запита Уилям, като пое платото, което Клер му подаде.

— Футболист е.

Пълно мълчание последва това изказване. То не трая дълго. Ели изпусна вилицата си.

— Да не би да ми казваш, че брат ти е онзи Саймън Даниълс, който много скоро ще влезе в Залата на славата?

— Да, точно това ти казвам.

Майката на Ели изглеждаше озадачена.

— Но той е афроамериканец, а ти... не си.

— Родителите на Саймън ме осиновиха — обясни той. Сетне се усмихна и добави: — После продължиха и осиновиха и останалите. Бях на осем, когато процедурата по осиновяването приключи окончателно.

— Какво се е случило с биологичните ти родители? — попита Уилям.

— Катастрофа.

— Татко, край на въпросите — настоя Ели.

Знаеше, че лицето ѝ е зачервено. Усещаше, че страните ѝ са пламнали. Макс направо я бе застрелял с небрежното си потвърждение, че Саймън, идеалният куотърбек, е негов брат. Тя беше напълно ошашавена от тази новина, но се стараяше да не го показва.

— Ели, забелязах, че и ти беше изненадана от новината, че Саймън е брат на Макс. Не знаеше ли? — попита баща ѝ.

— Тъж... не — заекна тя. — Макс никога не го е споменавал. — Мислите ѝ препускаха, за да намери приемливо обяснение. — Но мога да разбера защо — додаде.

— Ще ми обясниш ли? — настоя баща ѝ, намръщен.

— Той е искал да го харесвам заради самия него... а не заради прочутия му брат — поясни тя, надявайки се, че думите ѝ ще прозвучат логично.

Баща ѝ кимна и това вдъхна на Ели надеждата, че е повярвал на поредната ѝ лъжа.

— Има още много неща за Макс, които не знам — каза тя. Това беше меко казано. — Все още се опознаваме един друг.

После избути стола си назад, стана и грабна чинията на Макс. Докато вървеше към мивката, се сети да попита:

— Свърши ли, Макс?

Прибра и останалите чинии, докато баща ѝ разказваше някаква смешна история за един от професорите в университета. След това се върнаха на темата за сватбата.

— Роднините ще започнат да пристигат след два дни, затова двамата с Уилям работихме трескаво да освежим къщата — съобщи майка ѝ.

— Не трескаво, Клер.

— Има ли още стаи за боядисване? — попита Макс.

— Не, лавандуловата беше последната — обясни Уилям.

— Кой избра цвета?

Ели тъкмо изплакваше купата от салатата, преди да я сложи в съдомиялната.

— Не ти ли харесва?

— Не съм казал това. Просто се чудех кой го е избрал.

Родителите ѝ се спогледаха, без да отговорят. Въпросът му сякаш ги изненада.

— Никой не го е избирал — обясни майка ѝ. — Купихме тези цветове, които бяха на разпродажба, нали, скъпи?

— Точно така. Конкретно този цвят са го спрели от производство и затова беше намален.

Макс можеше да разбере защо. Боята направо фосфоресцираше.

— Взехме го почти без пари — съобщи Уилям гордо.

— Искаш ли кафе, Макс? — попита Клер.

— Не, благодаря.

Ели вече бе изплакнала и поставила в миялната повечето чинии. Майка ѝ занесе една кана до плота и дъщеря ѝ буквално я изтръгна от ръцете ѝ, преди да я измие.

— Ели — започна майка ѝ, — защо вие с Макс не се оттеглите вече в стаите си? Беше дълъг ден, а знам, че двамата ще искате да си поприказвате насаме. А и след като се напиш добре, може би ще преосмислиш позицията си за сватбата.

— Уверявам те, че това няма да стане — отвърна тя и преди майка ѝ да започне разговора отново, попита: — Сигурна ли си, че не искаш да довърша чиниите? — Без да изчака отговора ѝ, стисна ръката на Макс и се отправи към задната врата.

Макс я накара да изчака, докато благодари на майка ѝ за вечерята, след което я последва навън.

— Харесвам родителите ти.

Тя не погледна през рамо, докато прекосяваше с бърза крачка двора към стъпалата зад гаража.

— Ъхъ — съгласи се Ели. — Сигурно искаш да ми зададеш стотици въпроси за тях, нали?

— Не — отвърна той. — Добре де, може би два-три.

— Е?

Тя забърза по стъпалата и изчака Макс да отключи. Той се пресегна покрай нея, обгръщайки я в ръцете си, докато пъхаше ключовете. Ако помръднеш, устните ѝ щяха да докоснат топлата му кожа. Младият мъж бутна вратата, за да я отвори, и се дръпна леко, за да влезе тя.

Ели отиде до средата на дневната, обърна се и скръсти ръце на гърдите си, докато чакаше той да заключи вратата и да я удостои напълно с вниманието си. Щом той се обърна с лице към нея, тя нареди:

— Хайде! Започвай да говориш. Защо си тук?

Той се облегна на вратата, ухилен.

— Мислех, че е мой ред да задавам въпроси.

Ели въздъхна отчаяно.

— Добре. Имаш право на два. После започваш да обясняваш. Хайде. Питай!

— Какво е придружител?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха на третия рунд от спора си.

Макс си взе душ, облече чиста тениска и дънки, грабна дистанционното на телевизора и сега седеше на неудобното канапе, вдигнал босите си крака на табуретката, опитвайки да изгледа вечерните новини на телевизора, който не надвишаваше по размери кутия за хляб. Търпеливо изчакваше Ели да се успокои и да прояви здрав разум. Съмняваше се, че това ще се случи скоро.

Дистанционното постоянно се разпадаше в ръката му. Беше залепено с тиксо, но очевидно то бе доста старо. Мислено си поръча да купи едно универсално дистанционно на следващия ден или поне ролка тиксо. Беше направо първобитно да няма прилично дистанционно.

— Слушаш ли ме? — попита тя.

— Да — излъга той.

Боже, колко добре изглеждаше Ели. Видя я как закрачи отново напред-назад, не спирайки да говори. И тя си беше взела душ и сега бе облечена в нощница на розови и бели райета, която едва стигаше до коленете ѝ, и дълъг халат от същия плат, стегнат на кръста. Халатът ѝ беше прекалено голям и краят му се влачеше по пода, но в очите му тя изглеждаше по-секси, отколкото ако беше в някое оскъдно комбинезонче. Изглеждаше страхотно, както и да бе облечена, дори и в широкия хирургически гащеризон, в който я бе видял за пръв път.

Без да подозира къде витаят мислите му, Ели продължи тирадата си. Тя имаше пълно основание да бъде разстроена. Не беше казала нито дума, докато той ѝ съобщаваше причината за идването си в Уинстън Фолс и намерението му да бъде нейна сянка, докато двамата не се върнеха в дома ѝ, но когато завърши обясненията си, тя реагира остро. Все пак не му се нахвърли. Просто беше възмутена и той предпочиташе тази реакция. По-лесно можеше да се справи с гневен изблик, отколкото с ужас или плач.

— Няма да казваш нищо на баща ми или майка ми. — Бе толкова ядосана, че гласът ѝ трепереше. Поне не пицеше и Макс беше благодарен за това.

— Напротив, ще им кажа — заяви спокойно той за шести или седми път. — Те трябва да са предупредени за опасността.

— Дори не си сигурен, че Ландри са наели някого, за да убие Шон или мен.

— Сигурен съм. Ели, вече говорихме за това. Ще остана с теб, докато не се прибереш невредима у дома.

— А после?

— Ако Уилис Когбърн не е заловен или убит, друг агент ще поеме охраната ти.

— Убит?

— Ако той опита да те нарани, със сигурност ще го убия. — Гневът изригна в него при мисълта, че някой може да я нарани.

— Трябва да го заловиш, не да го убиваш — каза тихо тя. — После можете да сключите сделка с него: да получи по-лека присъда, ако свидетелства срещу семейство Ландри.

— Ти си лекар, не адвокат — възрази той.

— Но това е логично, не мислиш ли? Попитай някой адвокат. Той ще се съгласи с мен. Уилис Когбърн трябва да остане жив, за да даде показания срещу Ландри.

— Аз съм адвокат — осведоми я той. — И ти казвам, че наемните убийци обикновено не свидетелстват срещу поръчителите си. И ако се наложи да го убия, ще го направя.

С ръце на кръста, тя го погледна сърдито.

— Кога пък стана адвокат?

Разговорът ставаше направо абсурден. Тя се държеше, сякаш той си бе измислил току-що, че е следвал право.

— Когато се дипломирах във „Вандербилт“.

— Къде?

Той се усмихна.

— Факултетът по право на университета „Вандербилт“ в Нашвил.

— А после си отишъл във ФБР?

— Да.

— Значи и ти си умник.

Той сви рамене. Уморена от краченето, Ели отиде в миниатюрната кухничка. Взе си диетична кола от хладилника, извади една и за Макс и се върна в дневната. Седна до него, подаде му напитката и вдигна краката си на табуретката до неговите.

— Видя изражението на баща ми, когато ти слезе от колата и той забеляза оръжието на кръста ти. На мига стана изплашено. — Остави неотворената кутийка на масата, облегна се назад и добави: — Покрай мен се е научил да очаква най-лошото.

Макс я прегърна през рамо и я придърпа към себе си.

— Ели, знаеш, че съм прав. Баща ти трябва да е наясно, длъжен съм да го информирам за опасността. Просто няма друг начин.

— През достатъчно изпитания е преминал заради мен.

— *Заради теб?* Ти не си направила нищо нередно. Не си отговорна за манията на Евън Патерсън по теб.

— В главата си знам, че е така, но в сърцето си чувствам, сякаш аз съм виновна по някакъв начин. Знам, че звучи откачено, но не мога да го променя.

— На колко години беше, когато историята с Патерсън започна?

— Току-що беше минал единайсетиет ми рожден ден. — *Изживях една пълна година в ада*, помисли си тя, но не го изрече.

— Мисли рационално. Ти си била малко момиче. Не си направила или казала нищо, с което да го насърчиш.

— Не само аз бях засегната от странното му поведение. В някои дни, особено когато баща ми не си беше вкъщи, Патерсън се разхождаше напред-назад по нашата улица и се взираше в къщата ни, когато минаваше. Правеше го часове наред — каза тя. — Ани беше ужасена. Настояваше да оставим всички лампи в стаята й светнати по цяла нощ и я чувах как плаче под завивките. Затова е решила да стане адвокат. Накрая ще си намери работа, свързана с криминалното право. Ава отиде в другата крайност. Оплакваше се гръмогласно. Сърдеше се постоянно — сърдеше се на мен.

— Хайде. Знаеш, че изобщо не си била виновна.

— Това не променя начина, по който се чувства семейството ми. Бедният ми татко малко по малко се срива от напрежението, че никой не знае къде се намира Патерсън, а сега ти искаш да му кажа, че един наемен убиец е по петите ми.

Тя се изправи, грабна кутийката с кола и я върна в хладилника. В дъното на кухнята имаше врата, която водеше право в гаража. Ели се увери, че е заключена, после провери и другата врата, за да е абсолютно сигурна, че и двете брави са заключени, след което се отправи към спалнята.

Дори не се беше замислила кой къде ще спи, нито че Макс ще бъде в легло съвсем наблизо до нея, докато не отвори вратата на стаята, където бе спала предната нощ. В нея имаше огромно легло, което родителите ѝ бяха купили от магазин за намалени стоки. В по-малката спалня имаше двойно легло, което пък бяха получили от леля ѝ Елинон — жената, на която бе кръстена. Леглото бе стояло в стаята за гости на леля ѝ, но когато старата дама се бе преместила в по-малко жилище, беше подарила леглото на родителите на Ели.

Замисли се, че вероятно тя трябва да спи на него, защото Макс беше много по-едър от нея.

Или можеше двамата да спят в голямото легло. Тази мисъл накара сърцето ѝ да затупти лудешки. *Не, това не може да стане*, каза си. Искаше той да си тръгне, не да остане... нали?

И това ако не беше вътрешен конфликт. Когато се прибраха в дома ѝ след вечерята, той я целува до безпаметност, а щом после си тръгна, тя съжали, че не бе спала с него. А сега? Макс беше само на няколко крачки от нея и точно в този момент тя не можеше да се сети за нито една причина да не се хвърли в обятията му.

Апартаментът изведнъж ѝ се стори тесен. Климатикът се беше изключил и температурата се покачваше. Фантазиите как обвиня ръце около стегнатото тяло на Макс също не ѝ помагаша да се разхлади. Само една нощ. Какво толкова можеше да стане?

Ели отиде в банята и изми зъбите си още веднъж, просто за да си даде време да се вразуми. Да, желаше го. Добре, нямаше нищо лошо в това да си го признае и да, преживяването би било удивително и наелектризиращо, но също така щеше да бъде и кратко физическо освобождение. Огромно помитащо освобождение, уточни тя.

Фантазиите я бомбардираха, но тя ги блокира в съзнанието си. Не можеше да позволи на хормоните или на животинските си инстинкти да поемат контрола. Освен това Макс щеше да бъде тук и сутринта, така че тя нямаше да може да се престори, че за кратко е загубила здравия си разум.

Взира се продължително в отражението си в огледалото и поклати глава. Искаше нещо повече от неангажиращ секс. Искаше любов. Почувства се глупаво, като го призна, макар че бе вярно. Беше работила толкова дълго и толкова усилено в името на кариерата си, че тя я бе обсебила напълно, без да ѝ остави сили и време за фантазии или прищевки. Но дълбоко в нея това винаги бе съществувало. Тя беше романтичка по сърце. Нямаше нищо практично или разумно в това.

Добре, беше взела решение. Нямаше да скочи в леглото с някой мъж — който и да е той — без да има емоционална връзка с него преди това.

Докато отваряше вратата, изведнъж ѝ хрумна, че всичките ѝ колебания може да са били напразни. Макс не бе показал по никакъв начин, че има желание да си легне с нея. Все пак помежду им имаше осезаемо сексуално напрежение. Щом тя можеше да го долови, той също можеше.

Когато Ели влезе в дневната, Макс седеше на канапето и се беше навел напред, над разпилените върху табуретката парчета от дистанционното. Старото тиксо не беше удържало, а пластмасовият капак бе счупен на няколко места.

— Някой трябва да го е запокитил в някоя стена, и то няколко пъти — отбеляза той. — Тук да се намира тиксо?

— Ще проверя — каза тя и стегна колана на халата си. Докато вървеше към кухнята, усети, че краят му се влачи по пода, и ѝ се прииска да го свали, защото в апартамента ставаше все по-задушно.

Намери ролка тиксо в едно от кухненските чекмеджета и два дебели ластика.

Макс бързо сглоби дистанционното и го стегна с ластичите, а после се облегна назад и започна да превключва каналите. Ели седна до него.

— Защо всички мъже толкова обичат дистанционните? — поклати глава тя.

— Защо всички жени толкова обичат онова нещо за косата? — не ѝ остана дължен той.

— Онова нещо за косата? — засмя се тя.

Той сви рамене.

— Нали се сещаш. Лака, който си пръскат на косата. Ти не — добави, — но много жени го използват.

— Какво имаш предвид, като казваш, че аз не го използвам?

Макс праметна ръка през раменете ѝ и пръстите му се плъзнаха по косата ѝ.

— Мека е, а не твърда, и пръстите ми не залепват.

— С какви жени си излизал?

Не ѝ отговори. Обаче разтриваше тила ѝ и усещането бе много приятно.

— Косата ти е толкова мека. И мирише хубаво. На ягоди.

— Откъде знаеш?

Той се усмихна.

— Имам добра памет.

Леле! Тя също. Помнеше усещането за устните му върху нейните, докосването на езика му до нейния, вкуса му, начина, по който я прегръщаше, мъжествения му аромат... да, и тя имаше добра памет.

Прокашля се.

— Тук е доста горещо.

— Така е — кимна той и отново се загледа в телевизора. — Засили ли климатика?

— Трябва да ти обясня как работи термостатът. Той се намира точно до вратата на спалнята ти. Получавах по-голямото легло, защото си...

Уф! Само я погледна и тя си загуби мисълта. В очите му имаше някакъв мек блясък, който я пленяваше. И ставаше все по-привлекателен и по-привлекателен.

— Защото съм какво?

Тя нямаше никаква представа.

— Какво?

Макс се ухили.

— Каза, че получавам по-голямата спалня...

— Защото си по-едър от мен. Леглото обаче е със стандартна дължина, така че краката ти може и да висят малко.

— А термостатът?

— Какво за него? — Наистина трябваше да спре да го зяпа, за да успее да се концентрира.

— Какво трябва да знам за него?

Ели се насили да погледне към телевизора, докато му обясняваше:

— Има само две позиции, независимо накъде го въртиш. Горещо, както сега — само че ще стане още по-горещо — или студено, но не просто студено, а арктически студ. Ти избери.

— Изборът е между това да се изпотя и да замръзна?

— Да.

— Да замръзна.

Тя потупа коляното му.

— Тогава ще се надяваме на това.

Той се засмя.

— Изобщо ли не може да се контролира?

— Съжалявам, не.

Беше открила предната нощ колко безполезен е климатикът. Бе редувала цялата нощ топлинен удар и измръзване. Преживяването бе ужасно неприятно. Възнамеряваше да спомене на баща си за този проблем сутринта, но бе забравила за него допреди малко, а температурата бързо се покачваше.

Тя разхлаби халата около врата си и опита да си повее.

— Имаш ли нещо против да изгледаме „Спортен спектър“? Обобщението на новините от деня ще започне всеки момент.

Той ѝ подаде дистанционното и попита:

— На колко години е климатикът?

— Чисто нов е.

— Тогава защо...

Ели откри канала, който търсеше, изключи звука на предаването, отиващо към края си, и се обърна към Макс.

— Татко го е купил на разпродажба — обясни му. — Той не купува нищо, освен ако не е сериозно намалено.

— Няма значение, че го е купил на половин цена, щом не работи...

— На половин цена не е достатъчно за баща ми. С осемдесет процента отстъпка може би, но не и с петдесет.

Той поклати глава.

— Все едно, трябва да го върне.

— Да, трябва — съгласи се тя. — Но няма. Ще извика човек да го поправи някой ден. Утре ще му спомена за проблема. Искаш ли една

бира? Не можем да гледаме спортно предаване без бира.

— Скъпа, ти си сбъдната мечта. Красива жена, която си пада по спортните предавания и пие бира.

— Не съм чак такава рядкост.

Върна неотворената му кутийка кола в хладилника, извади две бутилки бира и бурканче с микс от ядки и се върна на канапето. Подаде на Макс едната бутилка, отвори другата, чукна я леко в неговата и отпи.

Постави ядките на масичката и седна до него.

— Тук става все по-горещо. — Ели допря студената бутилка до шията си. Няколко пъти се намества на канапето и накрая се облегна на Макс. — Бих се преместила, за да не ти преча, но тук има една буца, която е адски неудобна. Мисля, че пружината е изскочила.

— Харесва ми да се притискаш към мен.

— Не ти ли топля? — После притисна бутилката си до бузата му. — Така добре ли е?

— Ти ми действаш добре. Предаването започва.

Това бе едно от любимите ѝ предавания и тази вечер темата беше за приближаващия футболен сезон. Името на Саймън беше споменато поне десетина пъти. Макс отговаряше на някакви есемеси, но Ели забеляза усмивката му, когато някой от коментаторите започваше да хвали брат му, ала не реагира по никакъв начин на критиките.

Към средата на предаването тя свали халата си. Не ѝ пукаше дали е прилично или не. Изгаряше от жегата.

— Можем да отворим прозорците на спалните, за да се получи течение. Те са единствените прозорци, които се отварят.

— Какво е времето навън?

Тя намери мобилния си телефон, провери температурите и изстена.

— Трийсет и два градуса и висока влажност. Май ще трябва да спим в къщата тази вечер. Жегата е по-непоносима от мирисата на боя.

— Не мисля — каза той. — Не е толкова зле.

— Мога да го изтърпя, ако и ти можеш — съгласи се тя. — И е само за една нощ. Утре си тръгваме.

Макс кимна:

— Добре. Канех се да повдигна въпроса, ако ти не го беше направила. Не можем да останем тук. Ако стане пожар, ще бъдем в

капан, а ако тръгнем надолу по външните стъпала, ще се превърнем в лесна мишена. Ще трябва да намерим по-добро място, някое, което не е толкова открито.

— Тук не сме в капан — възрази тя. — Можем да слезем по стълбите, които водят вътре в гаража, или дори да излезем през някой от задните прозорци. В гаража има въже, а ако се наложи, може и да скочим, не е толкова високо... — Спря, осъзнала, че няма нужда да спори. — Не си ме разбрал. Искам да си тръгна от Уинстън Фолс и да се прибера в Сейнт Луис. Ако остана тук, ще изложя семейството си на опасност.

Ели впери поглед в телевизора, но не следеше какво говорят в предаването. Отчаянието отново се надигаше в нея, защото нямаше никакъв контрол над това, което се случваше. Остави бирата си и отиде да провери термостата. Дори не беше го докоснала, когато усети повей студен въздух откъм коридора.

— Вече си имаме климатик — съобщи му тя.

— Радвам се да го чуя. — Той изключи телевизора и се изправи. — Сериозно ли искаш да се прибереш в Сейнт Луис?

Приближаваше се към нея и тя усети как отново ѝ секва дъхът.

— Да, напълно сериозно.

— Как ще се почувства баща ти, ако си тръгнеш?

Ели обмисля въпроса няколко секунди и после каза:

— Ще бъде облекчен и това ще го накара да се почувства виновен.

— Кога смяташ да говориш с него?

— Веднага щом стана сутринта. — Облегна се на стената и той спря пред нея.

— А майка ти?

— О, боже, ще превърти. Няма да повярва, когато ѝ кажа, че заминавам. Ще бъде грозна сцена — добави тя.

Беше ѝ трудно да преглъща, като усещаше вперения му поглед. Искаше ѝ се той да я прегърне. Желаше го. Опита да прогони тези мисли, но не успя. Трябваше ли той да има толкова възбуждащ и хипнотизиращ ефект върху нея?

— Няма нужда да казвам защо си тръгваме — продължи Ели. — Става ли? Няма да обясняваш на баща ми за Уилис Когбърн.

— Не, скъпа, ще му кажа. Длъжен съм да го предупредя за евентуалната опасност.

— Но мен няма да ме има...

— Няма значение.

Тя го сръга в гърдите.

— Точно затова няма да спя с теб. Защото ще се чувстваш длъжен да кажеш.

Макс отметна косата ѝ зад рамото и прокара пръсти по бузата ѝ. Кожата ѝ беше копринено мека и не се виждаше никакво несъвършенство.

— Не помня да съм те питал...

— Значи не искаш...

Той се наведе напред.

— Не съм казал такова нещо.

Тя се усмихна сладко.

— Мога да те вкарам в леглото за по-малко от десет минути.

Макс обожаваше усмивката ѝ. Очите ѝ грееха толкова дяволито. Боже, колко я желаше. Наведе се още по-близо до нея, така че устните му бяха само на сантиметри от нейните, и прошепна:

— Пет минути, скъпа. Само толкова ще ми трябват, за да те вкарам в леглото.

Ели усети как решителността ѝ се стапя. Наклони глава и затвори очи. Устните му докоснаха нежно нейните.

— Това не е добра идея. — Гласът ѝ беше толкова тих, че едва се чуваше.

— Знам — отвърна той и покри устата ѝ с нежни целувки.

— Тук си по работа и не трябва да позволяваме нищо да ти попречи — прошепна без дъх тя.

— Права си. — Устните му се преместиха върху ухото ѝ.

— Трябва да спрем — въздъхна тя.

— Ъхъ. — Сега хапеше нежно ухото ѝ.

Наложи се да впрегне цялата си воля, за да се отдръпне, но все пак го бутна леко и отстъпи назад.

— Лека нощ — каза Ели и влезе в стаята си. Да затвори вратата се оказа най-трудното нещо, което бе правила в живота си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стаята ѝ беше гореща като ада. Огледа я цялата, дори под леглото и зад него, за да провери за вентилационни шахти, но не откри никакви. Кого беше наел баща ѝ, за да инсталира отоплителната и охладителната система в тези стаи? — запита се тя. Който и да беше, очевидно му бе предложил неустоима цена.

Ели отвори вратата и усети прилив на студен въздух. Забеляза, че вратата на Макс също е отворена, и се запита дали единствените решетки на климатика са тези в миниатюрното коридорче.

Тихо се върна обратно в леглото и след секунди спеше дълбоко. След час се събуди замръзнала. Чаршафът и тънкото одеяло не можеха да я предпазят от арктическият студ, който нахлуваше в стаята. Мили боже, дори виждаше дъха си. Поради някаква причина това ѝ се стори смешно и зарови лице във възглавницата, за да не се разсмее на глас. Какъв точно техник бе намерил баща ѝ, за да монтира климатика? Все още не можеше да проумее.

Стана от леглото и си спомни, че е оставила мобилния си телефон в дневната. Откри го на облегалката на канапето, включи го да се зарежда върху кухненския плот и разтреперена, се отправи към леглото.

Когато зави зад ъгъла, се закова на място. Макс стоеше облегнат на рамката на вратата си и я гледаше. Косата му беше разрошена, а погледът му я пронизваше.

Беше невъзможно да не впери очи в него. Той бе невероятно мъжествен. Съвършен екземпляр, помисли си Ели, пое дълбоко дъх и забрави да издиша. Никой мъж не я беше възбуждал като Макс. Беше гол до кръста, само бе нахлузил дънките си. Дори не ги беше закопчал, подсказвайки, че е спал гол. Като си го представи така, цялата потръпна.

Нов повей на леден въздух облъхна лицето ѝ. Тя разтри ръцете си, за да се стопли, и прошепна:

— Аз ли те събудих?

Той се отмести лениво от вратата, протегна ръце и нежно я придърпа към себе си. Тя можеше да отстъпи назад, ако искаше, но изобщо не ѝ хрумваше да го направи, толкова силно беше желанието да го докосне.

Гърдите му излъчваха топлина и тя притисна глава към рамото му и обви ръце около врата му. Дори ароматът на тялото му я възбуждаше. А докосването му я стопляше цялата. Силните му ръце погалиха гърба ѝ, после се спуснаха надолу и здраво стиснаха кръста ѝ. Брадичката му докосваше косата ѝ. Ели отметна глава назад и го погледна в очите, видя страстта в тях и разбра, че и той я желае толкова силно, колкото тя него.

Пръстите ѝ се заровиха в косите му, а той наведе глава и я целуна. Без да бърза. Целувката беше бавна и чувствена.

Без да я изпуска от ръцете си, без да отделя устни от нейните, Макс я издърпа в стаята си и спря чак до леглото. Устните ѝ бяха горещи и влажни, отвърщаха диво на неговите, а милувките на пръстите ѝ по врата му го караха да копнее за много повече. Тя не му попречи, когато той издърпа нощницата ѝ през главата, а пръстите ѝ се спуснаха, за да избутат дънките му надолу. След секунди и двамата бяха голи и се строполиха върху леглото. Той се претърколи върху нея.

Макс издиша дрезгаво и продължително. Искаше да се наслади на момента. Усещаше как бие сърцето ѝ, отмести един кичур коса от врата ѝ и я целуна.

Тя се раздвижи нетърпеливо, когато той бавно зацелува тялото ѝ. Целуна пъпа ѝ, после белега на десния хълбок, спусна се още по-надолу, наслади се на вкуса ѝ, докато тя започна да се извива от желание. Сетне отново се върна нагоре, целуна я отново — изгаряща целувка, без никакви задръжки.

Ели го избута да легне по гръб и започна да го гали и целува. Помилва раменете му, ръцете, заплениха я силата и горещината, които усещаше под върховете на пръстите си. Целуна всеки сантиметър от гърдите му, наслади се на допира на твърдите му косъмчета до гърдите си. Погали твърдия му корем с езика си, а ръцете ѝ се спуснаха надолу и се възхитиха на възбудата му. Той си пое рязко дъх и потрепери. Издърпа я нагоре и я целуна отново, после се претърколи настрани.

Тя опита да го придърпа пак към себе си.

— Искам да те предпазя — прошепна той с надебелял от желание глас.

След секунди се отпусна върху нея, треперещ от нетърпение, покри с устните си нейните и я облада. Тя извика и повдигна ханша си, започна да се движи под него, а той опита да забави темпото. Беше като изтънчено мъчение да се опитва да стои неподвижно. Тя галеше раменете му, побъркваше го с необуздания начин, по който откликваше на тялото му. Той се раздвижи, отначало бавно, а после силно, изгарящо.

За пръв път в живота си Макс загуби контрол. Не можеше да се забави. Тя не му позволяваше. Той опитваше отчаяно да ѝ даде толкова много удоволствие, колкото му даваше тя. Ноктите ѝ се забиха в раменете му и тя се стегна около него и достигна до върха.

Ели прошепна името му, после го извика, пометена от усещания, които не беше изпитвала никога преди.

Неговият връх дойде скоро, също толкова помитащ и мощен. Почувства се изцеден, омаломощен, лишен и от последната капчица сила. Отпусна се върху нея с високо дрезгаво стенание.

Трябваха им няколко минути, за да се освестят. Когато най-последно успяха да си поемат дъх, Макс се надигна на лакти и я погледна. Страстта още грееше в очите ѝ и страните ѝ бяха пламнали. Беше толкова красива, че той отново изпита страхопочитание към нея.

Наведе се и я целуна.

— Добре ли си?

Тя въздъхна.

— О, да — прошепна. — Чудесно.

Той се засмя.

— Така ли?

— Да — повтори тя.

Макс се претърколи и легна по гръб. Телата им бяха станали хлъзгави от потта, но студеният въздух от климатика охлади кожата им.

— Ей сега се връщам — каза ѝ и стана от леглото. Погледна през рамо към златистото ѝ тяло и се засмя. Ели бе заспала.

Тя беше права. Беше чудесно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ели не приличаше на никоя друга жена, която Макс бе познавал. Жените, с които си лягаше, обикновено искаха дълги разговори след секса, някои очакваха комплименти или поне гушкане. Ели, от друга страна, искаше да спи.

След един час той отново я люби. Събуди я, като прокараваше пръсти в падината между гърдите и пъпа ѝ, наблюдавайки лицето ѝ. Тя не отвори очи, но си пое рязко дъх. Усмехнат, се наведе и я целуна.

— Този път аз определям темпото — прошепна ѝ дрезгаво. Подръпна леко със зъби ухото ѝ, за да привлече вниманието ѝ. Искаше да я научи как да се отпуска и наслаждава на бавния секс, дори и това да го убиеше, както почти стана. Ако тя не откликваше толкова жадно на милувките му, той можеше и да удължи любенето им още малко, но никой от двамата не успя да овладее отприщаната вълна на удоволствието. Тя свърши легнала върху него и след като треперенето ѝ утихна, Ели отпусна глава върху рамото му и след по-малко от минута спеше дълбоко в прегръдката му.

Събудиха се в сауна. Ели спеше настрана, с глава върху рамото му и преметнала единия си крак върху неговия. Отвори очи, докато Макс се опитваше леко да отмести крака ѝ, за да стане. Веднага се събуди напълно. Претърколи се настрани и опита да стане от леглото. Той я хвана през кръста и я придърпа за една дълга целувка. Смущението, което я бе връхлетяло, когато се беше събудила до него, изчезна и тя страстно отвърна на целувката му. После Ели стана и влезе в банята да си вземе душ.

Макс отиде в кухнята и изпи чаша портокалов сок, докато опитваше да разгадае как да намали градусите на климатика, но стрелката на термостата отказваше да помръдне.

Баща ѝ очевидно бе ограбен, колкото и малко да беше платил за климатика. Макс се запита как ли ще реагира Уилям, когато получи следващата си сметка за електричество. Ако проблемът беше в

кабелите, тогава имаше опасност от пожар. Реши, преди двамата с Ели да потеглят за летището, да поговори с баща ѝ по този въпрос.

Студеният полъх се включи отново, докато Макс беше под душа, а Ели отиде в малката спалня, за да се приготви. Сложи си малко грим и гланц за устни и дори си облече пола, за да зарадва майка си. Беше къса, бледосиня и почти неомачкана. Снежнбялата ѝ блузка беше вталена, но не прекалено.

Тъй като не беше спала в леглото си, не смени чаршафите, само приглади кувертюрата и отиде в стаята на Макс, за да свали чаршафите, но той вече го бе направил. Това не я изненада. Беше забелязала колко внимателен и дисциплиниран е той, когато е на работа, а това неминуемо се прехвърляше и върху навиците в личния му живот. Несесерът му за бръснене беше подреден, ризите му — грижливо сгънати в чантата. Макс контролираше средата си, доколкото бе възможно. Тя прие, че травмата от загубата на родителите му на толкова ранна възраст се бе отразила в голяма степен на поведението му. Вероятно и затова бе толкова добър в работата си.

Взря се за момент в леглото, представяйки си какво бяха правили в него. Буквално се изчерви, като си спомни колко ентусиазирано беше реагирала. Макс навярно я мислеше за сексуална тигрица и с него тя наистина се държеше като такава.

Въздъхна и се върна в дневната. Реши да смени чаршафите след разговора с баща си.

Изпи една диетична кола за закуска и подпряна на кухненския плот, проверяваше телефона си, когато Макс влезе в кухнята. Той наместваше пистолета си в кобура. Ели видя как закопча кобура и чу щракването.

Изведнъж отново се почувства смутена.

— Още не съм сменила самолетния си билет — започна тя.

— Нека първо говорим с баща ти, а после да се тревожим за пътуването.

— Благодаря, че се съгласи на този вариант.

— По-лесно ще бъдеш охранявана, ако си в болницата по цял ден и вкъщи през останалото време. Ще разполагаме с повече хора.

— Няма да се връщам в болницата за постоянно — уточни тя. После добави: — Само ако не им достигат хора и ме извикат за няколко часа, докато...

— Докато не откриеш къде се намира Патерсън?

Тя поклати отрицателно глава:

— Не, докато не реша къде искам да живея и работя.

Ели чу, че някой я вика по име. Беше сигурна, че е баща ѝ, и тръгна към вратата, за да отвори. Отключи и в този момент Макс постави дланта си върху нейната и каза:

— Ти не отваряш врати. Аз го правя. И аз излизам първи. Ясно?

Тя се обърна и се озова притисната към вратата. Ръцете му бяха от двете ѝ страни.

— Снощи... — започна той.

Беше намръщен. О, не, щеше да ѝ каже, че е било грешка? Или по-лошо, да се извини за случилото се? Помисли си, че ще го ритне, ако го направи.

— Няма нищо — каза тя, опитвайки да го освободи от предполагаемото му чувство за вина. — Беше хубаво.

После забеляза развеселения му поглед и осъзна, че той не се чувства виновен за нищо. Макс я целуна. Беше кратко, като целувка за поздрав, и определено не ѝ стигна.

— Хубаво? Скъпа, беше много повече от хубаво.

— Да — въздъхна тя.

Дори само като стоеше толкова близо до него, ѝ прималяваше. Беше очаквала, че след като са се любили през по-голямата част от нощта, вече няма да реагира толкова лудешки на присъствието му. Това не се бе случило. Все още се разтапяше при вида му.

Ако не беше нетърпелива да приключи с неприятния разговор с родителите си и да потегли за Сейнт Луис, щеше да целуне Макс така, както ѝ се искаше, но сега нямаше намерение да започва нещо, което не можеше да довърши.

Баща ѝ отново извика името ѝ. Тя си пое дълбоко дъх и каза:

— Добре, да действаме. — И се дръпна настрана, за да пусне Макс да излезе пръв, след което го последва.

Той се превръщаше в мишена. Който и да искаше да я застреля, трябваше да мине първо през него.

— Добра съм във ваденето на куршуми — прошепна тя. Не знаеше защо почувства необходимост да му съобщи тази несъществена информация. Казваше му го, за да не се тревожи той ли?

Възможността да бъде ранен беше прекалено ужасна — дори и хипотетично.

— Знам — отвърна той. — Един от другите хирурзи в отделението обяснил на Шон, че си стигнала до стотния брой, преди да направиш три години в болницата.

— Не държа да ме помнят точно с този рекорд — сръга го между плешките тя. — Мисли му, ако позволиш да те ранят.

— Няма — обеща той, докато се оглеждаше.

Задният двор на къщата беше квадратен, много голям и идеално оформен, заобиколен от всички страни от дървета и храсти, които напълно скриваха гледката към съседните дворове. Зад дърветата имаше ограда, която също не се виждаше. На Когбърн щеше да му е трудно да намери добра позиция за стрелба, помисли си Макс. Дори и някой от съседите да не забележеше, че някакъв непознат минава през двора му, оградата и храстите щяха да го затруднят. Не, имаше по-добри места, където да изчака жертвата си. Прекалено много по-добри места всъщност.

Баща ѝ задържа вратата отворена, за да влязат в кухнята.

— Направих гофрети — съобщи той. — Майка ти тъкмо се зае с бърканите яйца, а беконът вече е на масата и ще изстине. Не чухте ли, че викам?

— Татко, двамата с Макс искаме да говорим с теб и мама. Важно е — каза Ели.

— Колкото и да е важно, може да почака, докато закусим.

— Но това е...

— Елинор, чу баща си. Никакви сериозни разговори преди закуска — обяви майка ѝ.

— Това някакво ново правило ли е?

— Това е типично южняшко правило.

— Добре, ясно — примири се Ели. — Ала веднага след закуска трябва да поговорим.

Никой от родителите ѝ не реагира.

— Мамо?

— Добре, скъпа. Но сега хапнете.

Ели искаше само препечена филийка или протеиново блокче, но не можеше да обиди баща си, така че хапна по малко от всичко приготвено. Макс яде като мъж, който е гладувал цяла седмица.

— Да ти кажа ли тайната на моите гофрети? Газирана вода — обяви баща ѝ гордо. — Затова са толкова леки и пухкави.

— Татко е майстор на гофретите — усмихна се Ели.

— И на домашно изпечения хляб — добави той. — Много е успокояващо. Но това е всичко, което готвя. Гофрети и хляб.

— Добре ли спа, Макс? — попита Клер.

Въпросът му напомни за климатика и той каза на Уилям, че трябва да се обади в магазина, откъдето го е купил, и да поиска да му го сменят.

— Взех го от финална разпродажба — обясни Уилям. — Но ще се обадя на техник още днес. Знам кого да повикам. Междувременно ще ми помогнеш ли да го разкача от кабелите?

Макс последва баща ѝ навън.

— Не забравяй да му кажеш за термостата — извика Ели.

Той вдигна ръка, за да ѝ покаже, че я е чул, точно преди да затвори вратата.

След като остана насаме с дъщеря си, Клер седна на масата до нея.

— Виждам, че още пиеш мляко — отбеляза с усмивка тя, когато Ели допи чашата си.

После започна да говори за задачите покрай сватбата и докато описваше сватбената торта, избухна в сълзи.

Ели беше удивена и разтревожена. Не беше виждала майка си да плаче от години, всъщност от деня, когато трябваше да я остави сама в дома на семейство Уийтли.

— Мамо, спри — настоя младата жена, взе салфетка от кутията на рафта и я подаде на майка си. — Моля те, спри да плачеш!

— Знам колко ти е трудно — започна майка ѝ. Изтри сълзите си и продължи: — Иска ми се нещата да бяха различни. Сърцето ми се къса, като виждам, че двете с Ава не си говорите. Обичам всичките си дъщери, но ще ти призная, че Ава винаги е била изпитание за баща ти и мен. Толкова е упорита и това, което ти причини, беше жестоко и долно.

Ели онемя. Знаеше, че майка ѝ я обича и че не фаворизира някоя от дъщерите си за сметка на другите, но никога досега не я бе чувала да говори с толкова силни думи за случилото се между сестрите.

— Ава знае моето и на баща ти отношение към случилото се. След като ти си тръгна толкова внезапно — и кой би могъл да те вини — почти се скарахме с нея. Ти беше съсипана и съкрушена от това предателство.

Не, не беше точно така, призна си Ели. Не беше нито съсипана, нито съкрушена. Беше бясна и се чувстваше унижена, но сърцето ѝ не бе разбито.

— Ава каза, че не е било нарочно, че между тях двамата се получило незабавно привличане. Случва се.

Да, случва се, съгласи се мислено Ели, като си спомни първоначалната си реакция спрямо Макс. Определено имаше незабавно привличане помежду им, което дори се засилваше.

— В такъв случай е трябвало да дойде при мен и да ми каже, вместо да скача в леглото с него — каза тя.

— Да, трябвало е — кимна майка ѝ. — Знам, че не желаш да чуваш извинения, и те разбирам, но, Елино, трябва да намерим начин да се справим с това и да го загърбим. Ава ще се омъжи за Джон следващата събота, независимо как се чувстваме ти или аз. Тя го обича и той също я обича. Моля те, опитай да го приемеш.

— Добре, мамо, ще опитам. А сега, моля те, спри да плачеш — помоли тя и подаде на майка си още една салфетка.

— Искаш ли да чуеш за пригответленията за градинското парти?

— Какво градинско парти?

— Не получи ли поканата?

Ели поклати глава.

— Възможно е и да съм я получила. Беше се натрупала доста поща. Платих сметките, но нямах време да прегледам останалите пликове.

— Ани организира градинско парти тук тази събота вечер в чест на Ава. Ще бъде прекрасно. Ани направи цялата организация от разстояние, представи си. Разбира се, Ава настоя да одобри всички подробности. Ще има около осемдесет човека, а може би и повече.

Ели продължи да слуша майка си, която ѝ обясняваше какви проблеми са имали при планирането на партито и колко нервна и взискателна е била Ава, за да се получи всичко така, както тя иска.

— Нали не плащате вие за тази сватба, мамо?

— Не, не — отвърна бързо майка й. — Ава и Джон си плащат всичко.

Ели не вярваше това да е цялата истина, но реши да не спори.

— Ава свърши повечето работа, но... Просто е доста стресиращо. Ще бъда много благодарна, когато всичко свърши.

Макс влезе заедно с баща й, но се закова на място, като видя, че Клер попива очите си със салфетка.

— Каза ли й? — попита той.

Ели поклати глава:

— Моментът не беше подходящ.

— Какво да ми кажеш? — попита майка й, разтревожена отново.

Младата жена се подготви за предстоящата битка.

— Случи се нещо и се налага да заминем. Не мислех, че е необходимо Макс да ви го съобщава, защото ние все едно няма да бъдем тук, но той настоя и каза, че е важно да знаете, и аз... — Осъзна, че говори почти несвързано, и се насили да спре.

— Какво се е случило? — попита баща й.

— Макс, защо не им обясниш ти?

Макс си издърпа един стол точно до Ели, седна и бързо им разказа за случая *Ландри* и стрелбата по Шон Гудман. Остатъкът от разказа му отне само петнайсет минути, но после на Ели й трябваше цял час, за да успокои родителите си.

— Те действат на сигурно — обясни Макс. — Винаги успяват да разберат кои са потенциалните свидетели. А Ели и Шон са ги видели.

— Нали и двамата са били дегизирани — запротестира Уилям.

— Да, татко, били са. Аз изобщо не можах да ги идентифицирам.

— Какво ще правим, Уилям? Не искам да изпускам Ели от погледа си. Искам тя да остане заключена в къщата, докато не заловят онзи мъж, но знам, че това няма как да стане.

— Ще измислим нещо.

Ще измислят нещо?

— Татко, освен ако не желаеш един нежелан гост на сватбата, ние с Макс трябва да заминем.

— Какъв нежелан гост? — не разбра майка й.

Макс разбра. Постава ръката си на облегалката на стола на Ели и леко дръпна косата й. Нежеланият гост беше наемният убиец. Това не беше смешно.

— Вече съм била обвинявана, че съм съсипала няколко партита на Ава, и не мисля, че тя ще се зарадва, ако някой се появи и започне да стреля в църквата по време на сватбената ѝ церемония.

— Мили боже, не говори така — обади се баща ѝ.

— Ако остана тук, ще изложа всички на опасност. Наистина бих искала да постоя още малко. Не съм виждала Ани от над три години. Всички лели и чичовци ще дойдат тук, а повечето не съм ги виждала от дете.

— Това е прекалено опасно за теб — заяви майка ѝ. — Но толкова ми се искаше да присъстваш на градинското парти. Ани ще бъде разочарована. Цялото семейство ще се събере, а това не се е случвало от години, нали, Уилям.

— Мамо, моля ви, не казвайте на Ани или Ава истинската причина за заминаването ми. Измислете някакво извинение.

— Дъщеря ми ще бъде ли в безопасност, ако се върне в апартамента си? — попита баща ѝ Макс. — Тук някой непознат ще се набива на очи, но в големия град никой няма да му обърне внимание. — Лицето му започваше да се зачервява от гняв, защото той започваше да осмисля цялата ситуация.

— Там ще има повече агенти и полицаи, които да я охраняват.

— Ами ти, Макс? Ти ще предпазиш ли дъщеря ми?

— Да, сър. Няма да позволя на никого да я нарани. — Щеше да умре, но да спази обещанието си.

— Значи не си нейният приятел, така ли, Макс? — попита майка ѝ. — Ти си тук като нейна охрана?

Той не се поколеба:

— Аз съм и двете.

— Знам, че държиш на Ели. Виждам го в очите ти — отбеляза баща ѝ. — Това ще ти попречи ли да си вършиш работата?

— Не — отговори младият мъж с категоричен тон.

— Споменах ли, че градинското парти ще бъде в нашия заден двор? — попита майка ѝ.

Ели видя колко разстроена е тя.

— Да, спомена го.

— До събота във всички ъгли ще има големи саксии със зеленина и огромно количество цветя по краищата на двора. Озеленителите пристигат утре, за да го оформят. Ще има цъфнали цветя във всички

възможни цветове. О, а в дъното на двора ще има снежнобяла шатра с маси, покрити с бели ленени покривки, и облечени в бяло столове за тези, които не искат да стоят прави. Ще има и музика, цигулка. Ще направя много снимки, за да ти ги изпратя, Ели, за да не се чувстваш изолирана от празненството. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Това изобщо не беше по нейна вина, но Ели все пак се почувства виновна и отговорна, че родителите ѝ са разстроени.

— Много съжалявам — прошепна тя.

Като видя разочарованието на лицето на съпругата си, Уилям се обърна към Макс:

— Не може ли вие двамата да останете поне за партито в събота? Можем да го направим безопасно. Ако Ели стои в къщата или в шатрата по време на партито и ако наемем някого да се погрижи за сигурността, няма ли да е възможно?

Родителите ѝ изглеждаха обнадеждени и нетърпеливи. Ели знаеше колко е важно за майка ѝ тя да остане и не искаше да я разочарова, но трябваше да бъде реалистка. Не искаше други хора да пострадат заради нея.

— Може да е опасно за вас и гостите, ако остана — предупреди ги тя.

— Знам, че може да осигурим безопасността на партито — настоя баща ѝ. — Дори ако се наложи да наемем охрана. Имате снимката на онзи мъж, така че ще знаем за кого да се оглеждаме...

— Ландри може да е наел другиго — обади се Макс.

Клер не се отказваше от надеждата си.

— Но както каза Уилям, тук всички се познаваме. Някой непознат веднага ще се набие на очи.

— Дори ако е облечен като техник или доставчик? Ще го погледнете ли внимателно? — попита Макс.

— Аз познавам лично техника, на когото ще се обадя, за да поправи климатика — каза Уилям. — Няма да пусна никакви други хора за ремонти в близост до къщата, докато партито не приключи.

— Никой не знае, че си вкъщи, Ели — допълни майка ѝ. — Защото самите ние не бяхме сигурни дали ще успееш да си вземеш отпуск. Казах на роднините, че ще опиташ да дойдеш, но че си много натоварена в работата и не е сигурно дали ще се освободиш. Ще пазим

присъствието ти в тайна до самото парти. Ще предупредим Ава и Ани да не говорят за теб с никого.

Родителите ѝ вече имаха план и погледнаха Макс в очакване на одобрение. Когато той не се съгласи незабавно, Клер го попита:

— Какво мислиш?

Телефонът на Макс завибрира, което бе сигнал, че е получил есемес. Той избута стола си назад и се изправи.

— Нека поговоря с някои хора и ще видим какво можем да направим.

Майката на Ели сплете пръсти, а баща ѝ се усмихна.

— Добре, добре.

Младият мъж вдигна ръка.

— Не ви обещавам нищо. Ако не осигуря нужните хора, двамата с Ели ще си тръгнем. Ще трябва да го приемете. Става ли?

— Да, разбира се — каза баща ѝ, докато майка ѝ кимаше.

— Наистина мисля, че трябва да остана за партито... — обади се Ели.

Погледът, с който Макс я стрелна, ѝ подсказа да не продължава. Ако тя си мислеше, че може да демонстрира малко независимост и способност да прави каквото си реши, явно бе сбъркала момента.

Младата жена се изправи, решила, че ако ще спори с Макс, това трябва да стане насаме, в друга стая, а не пред родителите ѝ, но агентът на ФБР явно не се интересуваше кой ще го чуе.

— Скъпа, това решение не зависи от теб. Аз ще преценя. И ако аз тръгна, ти също тръгваш.

Той се извини и се отправи към дневната, за да прочете есемеса, който бе получил, и да му отговори.

Майка ѝ отиде да потърси салфетките си от ирландски лен. Беше ги прибрала на тавана, докато циклят и лакират подовете на стаите. Ели реши да почисти кухнята. Тъкмо включи съдомиялната, когато по телефона ѝ се обади жената на Карлос Гарсия — Дженифър. Жената говореше колебливо и изплашено.

— Запознахме се в полицейското управление, съпругът ми... Карлос имаше една бенка на врата и...

— Спомням си, Дженифър. Какво става?

— Казахте ми да се обадя, ако има проблем.

— Точно така. Какъв е проблемът?

— Дойдохме в клиниката до болницата, но жената на регистратурата ми казва, че нямаме застраховка.

— Лекарят в кабинета си ли е сега?

— Да, чух го да говори с един пациент.

— Добре, чудесно. Можеш ли да ми дадеш телефонния номер на регистратурата?

След секунди Ели бе записала номера.

— Изчакайте няколко минути, обещавам ти, че лекарят ще прегледа Карлос днес.

— Благодаря, доктор Съливан.

— Няма защо, Дженифър, и ми се обади пак, ако имате някакви други проблеми.

След това Ели позвъни на номера, който бе записала. Макс влезе в кухнята точно когато тя се разправяше с жената на регистратурата, която се бе представила като Мишел.

— Обажда се доктор Съливан. Знаехте, че Карлос Гарсия има записан час за доктор Шулц днес. Аз лично го записах, преди да замина от града.

— Да, но не ни казахте, че той няма застраховка. — Мишел говореше високомерно.

— Доктор Шулц обеща да направи операцията безплатно — обясни Ели. — Навярно е забравил.

— Той не прави безплатни операции.

Тонът на Ели стана леден.

— Свържете ме с него, а ако е прекалено зает да ми отговори, кажете му, че ще се свържа с доктор Уестфийлд и нека Шулц му обясни за малката операция, която направи на приятелката си преди три месеца. А, чакайте. Приятелката сте вие, нали, Мишел? Дали да не ме свържете и със съпругата на Шулц? Можем да проведем един конферентен разговор.

— Сега ще ви свържа, сега ще ви свържа.

Шулц се обади след минута. Звучеше много притеснен.

— Днес съм затрупан от пациенти. Нямам време за благотворителност. Дори не познавам този човек. Не ми ли каза, че си го срещнала в полицията?

— Да, срещнах Карлос в полицията и тогава забелязах бенката. Ти ми обеща, че ще направиш операцията.

— Нямам време...

— Добре, приключвам разговора. Ще се обърна към борда на директорите на болницата и се кълна, че до края на седмицата ще загубиш всички привилегии, които имаш. Ще го сторя веднага щом се върна в града.

— Не мислех, че ще се връщаш.

— Тогава ще заведа и оплакване в комисията на щата — продължи тя. — И разбира се, ще се обадя на жена ти, да си побъбря с нея...

— Чакай малко, знам, че ти обещах...

— Според изискванията на болницата си длъжен да извършваш определен брой безплатни операции и знам със сигурност, че досега не си направил нито една. Със сигурност ще спомена на Уестфийлд и това. Когато приключа с теб...

— Добре, добре, убеди ме. Ще приема пациента ти веднага щом затворя телефона.

— Слушай — предупреди го тя. — Ще се държиш с него и семейството му, сякаш са мои най-близки приятели. Само да съм чула, че си се издънил...

Макс чу целия разговор. Спомни си, че Бен му беше разказал как Ели говорила с някакъв мъж в полицията, но отказала да обясни за какво се е отнасяло. Сега разбра какво е направила тя за непознатия.

Ели затвори телефона.

— Смотаняк! — После забеляза, че Макс я наблюдава усмихнат. — Какво?

Той не отговори. Отиде до нея, повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Това за какво беше? — попита го тя.

— Просто така — отвърна той и седна до нея. — Имам новини от Бен.

— Какви?

— Кал и Ерика Ландри току-що са се появили в офиса на ФБР заедно с адвокатите си.

— И къде по-точно?

— В Хонолулу.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ели се побъркваше, отчаяно искаше да излезе от къщата поне за малко. Макс се бе затворил в кабинета на Уилям и провеждаше разговори по мобилния си телефон, така че тя се стараяше да си намира работа, за да не го смуцава. Натъкна се на баща си, който търсеше из кухнята ключовете си за колата.

— Къде отиваш? — попита го тя.

— В Липтън. Единственият термостат, който става за новия климатик, се намира в „Железарията на Уейд“ там.

— Няма ли го в „Железарията на Уейд“ тук?

— Свършили са го, затова ще отида до Липтън. Няма да ми вземат пари за новия термостат, след като предишният е бил дефектен, но ако вие с Макс искате да имате климатик днес, трябва да отида дотам и да се върна със светкавична скорост.

— Ще отидем ние с Макс — предложи тя.

Той поклати глава:

— Не мисля, че е добра идея ти да излизаш. Освен това Макс свърши достатъчно. Ако той не беше говорил със собственика на магазина за електроуреди, нямаше да получа нов климатик в замяна на дефектния. Мисля, че доста ги стресна, за да ги убеди. И с осемдесет процента намаление счупеният климатик пак си е счупен, нали? Не е законно да се продава нещо, което не работи.

— Той така ли каза?

— Не, аз го казах.

Ели беше доволна от Макс. Не знаеше, че е направил това, докато беше навън с баща ѝ.

— Би било от голяма помощ, ако някой може да отиде до Липтън вместо мен — призна Уилям. Замисли се за момент, после добави: — Всъщност термостатът няма да ми трябва преди четири следобед. Така ще имаме време да го инсталираме.

— Но нали каза, че трябва да отидеш и да се върнеш светкавично.

— Защото ще доставят климатика, а трябва да се подпиша и за нещата, които сестра ти е поръчала за градинското парти. Някой трябва да стои тук и да обяснява къде да поставят всяко нещо, а майка ти ще ходи на фризьор, маникюр и бог знае още какво. Днес пристигат сандъчетата със зеленина, утре още саксии, а цветята — в събота сутринта.

— Не могат ли Ава или Ани да ти помогнат, докато ние с Макс отидем за термостата?

— Ава не може да остави магазина си... ъъ... тоест бутика си. Мрази, когато го наричам магазин. А Ани ще пристигне чак късно следобед. Освен това не е необходимо някой да ми помага. Просто трябва да се подпиша и да посоча къде да сложат саксиите и сандъчетата. — Той се усмихна и добави: — Ава ми начерта схема. А докато чакам, ще свърша някаква друга работа.

— Добре, сега ще извикам Макс и ще тръгнем веднага.

— Елинор, не бързай. Макс се съгласи да останеш тук, ако успее да осигури допълнителна охрана, забрави ли? Сигурна ли си, че той ще позволи да останеш в Уинстън Фолс?

— Сега ще отида да го питам.

Тя прекоси коридора и отвори вратата на кабинета на баща си. Макс седеше на бюрото и говореше по телефона. Младата жена остана до вратата в очакване той да я забележи. Когато ѝ махна с ръка, влезе в стаята и се облегна на бюрото с лице към него.

— Добре тогава, благодаря. Наистина оценявам съдействието ви — каза той и приключи разговора. Погледна Ели. — Осигурих двама агенти до събота. И двамата идват от централата във Вашингтон. Ще пристигнат тук утре.

— Кой са те?

— Агенти Кларк и Хърши.

— Хърши не се ли казват шоколадовите десертчета?

Той се усмихна и я предупреди:

— Внимавай да не те чуе.

— Значи можем да останем тук?

— Докато мине дворното парти.

— Градинското парти — поправи го тя.

Той забеляза, че Ели се намръщи леко.

— Какво има?

— Притеснявам се какво ще стане, когато тук неочаквано се появят двама агенти. Няма ли да е трудно да обясним присъствието им? Всички ще се чудят кои са.

— Те знаят как да се сливат с тълпата — увери я Макс. — Но аз ще ги посрещна и предварително ще изготвим план за действие.

Притеснението ѝ като че ли отслабна, но Макс усети, че тя продължава да мисли за евентуалните проблеми. Той кимна с глава към бюрото.

— Виждаш ли новата книга?

— Коя?

— Дебелата. Това е новият учебник по математика на баща ти. Няма търпение ти да решиш задачите.

Тя отпусна рамене.

— Мразя математиката — прошепна.

Той се засмя.

— Знам.

— Откъде знаеш? — учуди се Ели.

Макс я дръпна да седне в скута му.

— Видях гримасата ти, когато той разказваше историята за професора по математика. Защо не си му казала?

— Той толкова обичаше двамата да се занимаваме с математика, че не исках да наранявам чувствата му.

Обви ръка около кръста ѝ. Тя я избута и се изправи.

— Баща ми е в съседната стая — прошепна Ели. — Каж ми какво научи от Бен.

— Бен ще проведе разпита на Кал Ландри. Когато свърши с него, ще се заеме с жена му — Ерика.

— Кой от двамата е по-слабият?

— Никой. И двамата са твърди като стомана.

— Казали ли са къде са били? Признали ли са, че са били в парка?

— Не. Настоявали, че се намирали на яхтата си и обикаляли от остров на остров. Имат неколцина свидетели, които да го потвърдят.

— Те знаят ли за свидетеля? Грег...

— Грег Роупър — напомни ѝ той. — Не, още не. Засега си мълчим за него.

— Ели, ще можете ли да отидете? — Баща ѝ надникна в стаята.

— Къде да отидем? — попита Макс.

Тя бързо му обясни, че е предложила да вземат новия термостат.

— Времето е чудесно днес, наистина ми се иска да изляза някъде.

Макс не възрази, но я предупреди, че трябва да изпълнява точно инструкциите му.

След няколко минути вече бяха готови да тръгнат. Пътном Ели взе бутилка вода от хладилника, хвърли чантата си на пода в джипа на Макс и сложи мобилния си телефон в поставката за чаши.

Баща ѝ почука на прозореца ѝ и когато тя го свали, той каза:

— Нали помниш как се стига до шосе 26? Ако подминете изхода за Мейс Хил, значи сте го изпуснали. Може да минете по 223 и после да завиете обратно по 168. Така ще се озовете от северната страна на Липтън. Не би трябвало да ви отнеме повече от час да стигнете дотам. Отбийте се в „Гъската“ да обядвате — добави. — Готвят страхотно.

Макс потегли по улицата, зави наляво и попита:

— Разбра ли нещо?

— От обясненията как се стига до Липтън ли?

— Да, от тях.

— Не. А ти?

— Нямаше да те питам, ако бях...

— Знам къде се намира шосе 26 — заяви тя бодро. — Дотам мога да те упътя.

Макс включи джипиеса, откри Липтън и потеглиха. Денят беше прекрасен, но температурите се покачваха. Ели искаше да отвори прозореца си, но знаеше, че от плажния въздух ще се почувства още по-зле.

Провери прогнозата за времето на телефона си.

— Наближава трийсет градуса — каза тя. — Струва ми се погорещо.

След като пътуваха половин час, джипиесът сигнализира, че трябва да отбият по следващия изход от магистралата и че Липтън е само на двайсет километра. Макс зави по отбивката и попита:

— Защо баща ти го изкара толкова сложно?

— Може да не знае за този изход.

Караха още три-четири километра по двупосочен път и джипиесът ги насочи да завият наляво на следващото кръстовище.

След петнайсет минути колата подскачаше по черен път, край който не се виждаше жива душа. Джипиесът съобщи, че преизчислява маршрута, и Макс го изгледа, сякаш гореше от желание да изпразни пълнителя на пистолета си в него.

— Може би трябваше да се вслушаме в упътванията на татко — каза Ели. Можеше да се закълне, че челюстта на Макс се напрегна още повече, докато обърна джипа и подкара в посоката, от която бяха дошли.

След още няколко километра и завой се озоваха на път, осеян със знаци за ремонт, но не се виждаше никакво строително съоръжение, нито работници.

— Някой следи ли ни? — попита тя със сериозно изражение.

Не бяха видели и едничка кола или човек през последния половин час. Макс опита да обърне джипа, без да попадне в някоя от многобройните дупки по пътя.

— Не е смешно — каза той. — Намираме се насред нищото.

Взе бутилката ѝ с вода, отпи и ѝ я върна. Най-после успя да обърне джипа и се върнаха до един що-годе приличен двулентов път. След още половин час откриха шосе 168. На Ели ѝ идеше да се размее, но не посмя, така че се вози мълчаливо през остатъка от пътуването.

След като най-после подминаха табелата на Липтън, Макс изруга тихо:

— Проклетият джипиес.

Ели не се сдържа и избухна в смях.

Той намали скоростта, когато навлязоха в града, който се оказа малък и странен. Имаше главна улица, дълга две пресечки, с магазини от двете страни. Пред повечето от тях бяха паркирани коли. В единия край на улицата се намираше железарията, а в другия — ресторантът „Гъската“. Макс забеляза, че над вратата на първия магазин, който подминаха, имаше табела „Шериф“.

Той спря колата пред железарията и двамата влязоха вътре. Посрещна ги мирис на кожа, дървени стърготини, боя и машинно масло. Старият дървен под изскърца под краката им. Един продавач с кожена престилка стоеше зад щанда и обслужваше двама млади мъже. Когато Макс и Ели влязоха, и тримата се обърнаха към вратата и повдигнаха вежди при вида на непознатите.

Ели предположи, че са забелязали оръжието на кръста на Макс. А Макс знаеше, че тримата зяпат Ели.

След като приключи с двамата си клиенти, продавачът се обърна към тях.

— Знам за какво сте дошли — каза той и извади термостата изпод тезгяха. Пусна го в хартиена торба и го подаде на младата жена.

Когато излязоха навън, Макс заключи термостата в колата и двамата се отправиха към ресторанта.

Гъска като от анимационно филмче беше изрисувана на големия прозорец на заведението. Представляваше тясно помещение, с каса до вратата и червени сепарета с винилови седалки по протежение на стените. Повечето места бяха заети от обядващи. Макс забеляза празно сепаре в дъното и двамата се отправиха към него, но Ели изведнъж се закова на място.

— Не мога да повярвам — възкликна тя.

Макс я погледна. Тя стоеше неподвижно и гледаше с широко отворени очи. Когато се обърна да види кой е привлякъл вниманието ѝ, забеляза висок неугледен мъж, който вървеше към тях. Носеше бейзбол на шапка с надпис „Шериф“ над козирката.

Ели изтича към него и се хвърли в обятията му.

Макс я последва по петите. Искеше да я издърпа от ръцете на шерифа, но реши да подходи дипломатично.

— Пусни го! — нареди ѝ рязко.

Тя не му обърна внимание.

— О, боже! Знаех си, че някой ден ще представляваш закона. Толкова се радвам да те видя.

Широка усмивка се разля по лицето на мъжа.

— Ели Съливан. Къде се губиш?

Тя най-после го пусна и го представи на Макс.

— Това е Спайк Бенет... Шериф Спайк Бенет — поправи се.

— Определено си пораснала и си се разхубавила — каза Спайк.

Двамата стояха на пътеката, а една сервитьорка търпеливо ги чакаше да се дръпнат, за да мине. Ели се настани в сепарето, а Макс седна до нея, срещу шерифа.

Ако Спайк не носеше шерифска значка, Даниълс би го взел за пуснат предсрочно от затвора. И двете му ръце бяха покрити с татуировки и край лактите му имаше няколко белега. Друг, по-голям

белег се спускаше от косата до дясната му вежда. С него Бенет изглеждаше опасен.

Очевидно беше, че много се радва на Ели.

— Вие двамата откъде се познавате? — попита Макс.

— Бяхме съученици — отвърна Спайк. — Омъжена ли си, Ели?

Тя поклати отрицателно глава. Макс изпита силно желание да я прегърне през раменете и да я дръпне към себе си. Искаше да маркира територията си ли? Боже, държеше се като дивак.

— Ами ти? Женен ли си? — запита тя.

— Да. От две години — отвърна той. — Запознахме се в колежа — добави. — Ще я харесаш.

— Сигурна съм в това. — Обърна се към Макс и обясни тихо: — Спайк ме спаси от Патерсън. Така се сдоби с белега на челото си.

— Разкажи ми как стана — помоли го агентът.

— Беше отдавна — вметна Ели.

— Да, отдавна беше — съгласи се Бенет, — но си спомням всяка минута, сякаш бе вчера. Беше по време на обедната почивка и се криех зад големия дъб край параклиса. Помниш ли онзи дъб, Ели?

Тя кимна.

— Кени Плат се качи на него и падна. Счупи си ръката.

— Защо се криеше? — попита Макс, заинтригуван.

Спайк се ухили.

— Опитвах се да си запаля с един кибрит цигара, която бях откраднал от чичо си. Имах план. Щом успеех да я запаля, щях да мина покрай прозореца на директора, като пафкам с цигарата. Очаквах заради пушенето да ме изключат от училището, независимо колко пари им е дарил баща ми. Обаче кибритът беше влажен и така и не успях да запаля цигарата.

— Спайк трябваше да поддържа репутацията си на лошо момче — обясни Ели.

— Да, а това не беше лесно — призна шерифът. — Така че аз бях зад дървото, когато те чух да пициш. Изтичах зад ъгъла да разбера какво става и видях как Патерсън се опитва да те завлече нанякъде. — Обърна се към Макс: — Онзи беше як като бик и висок поне метър и осемдесет. Докато стигна до него, вече бе върху Ели и я удряше с юмруци. Тя беше свита на топка, на една страна, така че раменете и

краката ѝ получаваха повечето удари. Сестра Мери Франсис опита да го издърпа, но той я събори и...

— Ударил е сестра Мери Франсис? — попита Ели, отвратена.

— Не помниш ли?

Тя поклати глава.

— Само помня как ти скочи върху него.

— Точно така. Успях да го съборя настрани, за да те освободя, и ти извиках да бягаш, но ти отказа.

— Мислех, че мога да ти помогна.

— Това беше лудост — продължи Спайк. — Дори и с мокри дрехи, ти надали си тежала повече от двайсет и две кила — преувеличи той. — Всичко се случи толкова бързо. Успях да му нанеса няколко удара с юмрук, но Патерсън ги отблъскваше, както куче се отръсква от водата, така че реших да го удуша. Започнах да стискам шията му с всички сили, но и това не го спря. И до ден-днешен помня очите му. Никога няма да ги забравя. Не бяха луди — подчерта той. — Бяха... зли.

— Той с какво те поряза? — попита Макс.

Спайк докосна белега на челото си.

— С джобно ножче. Носеше го на ключодържателя си.

— Ти стана моят герой в онзи ден — наблегна Ели.

Бенет почервения от смущение.

— Никакъв герой не бях. Просто стигнах до него, преди някой друг да успее. Наложих се трима ученици от последния клас да го издърпат от мен и да го държат здраво, докато пристигне полицията.

— Откараха и двама ни в болницата — вметна Ели. — Сестра Мери Франсис тръгна с твоята линейка.

Той кимна.

— Монахините ми викаха градския хулиган и ако не бяха даренията, които баща ми правеше на училището, щяха да ме изхвърлят, но след онзи ден едва не ме провъзгласиха за светец. — Засмя се и добави: — Репутацията ми на лошо момче беше съсипана.

Шерифът отново стана сериозен и поклати глава.

— Виждал съм досието на Патерсън и не мога да разбера как така не е свършил в затвора. Всяко от нападенията му би било достатъчно, за да го приберат на топло, но явно е имал много изобретателни адвокати, които са успявали да убедят съда, че се

нуждае от лечение, а не от затвор. — Спайк погледна Ели с искрено съчувствие. — Наистина съжалявам за това, което се случи с теб. Баща ти е направил необходимото с ограничителните заповеди, но знам, че Патерсън не е спрял. След като те отвлече и едва не те уби, чухме, че състоянието ти е критично и че са те превозили с хеликоптер до Харисбърг. Баща ми обеща да ме заведе да те видя веднага щом дойдеш в съзнание, но ти изчезна. Никой не знаеше къде си.

Сервитьорката ги прекъсна, за да им раздаде менютата, но разговорът за Патерсън бе убил апетита на Ели. Тя си поръча салата. Макс огледа какво се предлага и си избра специалитета на заведението, който — според описанието в менюто — беше най-големият сандвич с говеждо на скара в целия щат. Младата жена реши, че не е нужно да се тревожи заради опасната професия на Макс. Холестеролът щеше да го убие преди куршумите.

— Говореше се, че си се преместила при някакви роднини в Лос Анджелис и че си станала актриса — продължи Спайк. — Но години по-късно чух, че си станала адвокат в Маями. Дори неотдавна имаше слухове, че работиш на космическата совалка в Хюстън.

Сервитьорката се усмихна на Бенет и постави три студени чая на масата. Той ѝ кимна и отпи от чашата си.

— Баща ти постъпи умно, като те скри от онзи маниак.

— Знаеш ли къде се намира Патерсън? — попита Макс.

Спайк поклати глава.

— Имам някои подозрения, но нищо конкретно. Пуснали са го от последната клиника преди около шест месеца и после е изчезнал. Родителите му се кълнат, че не знаят къде се намира.

— Питал си ги?

— Да, питах ги. Искях да знам дали да очаквам неприятности. Тревожех се да не тръгне да преследва някое друго момиче или да нарани някого.

— Родителите му още ли живеят в Уинстън Фолс? — попита Ели.

— Да. В същата къща.

Тя усети как я побиват тръпки и се облегна на Макс.

— На четири пресечки настрани и после три пресечки надолу от нашата къща — обясни му. — Ето на какво разстояние е. Издирват ли

го за нещо? Трябвало ли е да се явява пред някого на определени периоди от време?

Спайк поклати глава.

— Не го издирват за нищо и никой не го търси — поне не и официално. Когато са го изписали, са му препоръчали да продължи терапията си. Само толкова. — Въздъхна и добави: — Всички мислят, че е луд.

— По отношение на Ели той се е държал като психопат — отбеляза Макс.

— Прав си. Бил е в същото училище, но не й е обръщал никакво внимание, преди да отидат на онзи лагер. Там я е забелязал и веднага я пожелал. Фактът, че тя е била едва на единайсет години, не му е направил впечатление. Не е можел да се откаже от нея. И със сигурност не е приел, че тя го отхвърля. Вярвам, че ако я види днес, пак би я нападнал.

Макс подаде на Бенет една от визитките си.

— Ако чуеш нещо за него, моля те, обади ми се. Независимо дали е ден, или нощ.

— Ако ти обещаеш да направиш същото — кимна Спайк и даде на агента една от своите визитки. — Наблюдавам къщата на Патерсън винаги, когато минавам наблизко. Тя е голяма викторианска къща и мога да се закълна, че един следобед видях пердетата да помръдват на един прозорец на третия етаж. Бях видял родителите на Патерсън да излизат няколко минути преди това, така че не може те да са били на третия етаж. Няколко деца минаваха край къщата, а аз случайно бях спрял на знак стоп в съседство. Никой в къщата не може да ме е видял.

— Мислиш, че е възможно да се крие на тавана?

— Може би — каза шерифът. — Не забравяйте, че родителите на Патерсън настояват, че не са виждали Евън, а баща му дори ме заплаши, че ще подаде оплакване за тормоз, ако продължа да им досаждам. Все пак си направих експеримент. Няколко пъти през изминалия месец, след началото на учебната година, направих така, че да наблюдавам къщата точно около три часа следобед. Покрай къщата на Патерсън минават ученици всеки ден. Видях пердетата да помръдват още веднъж. Но само още веднъж. Така че — да, възможно е той да се крие там горе.

— Да живее в къщата от шест месеца и да не е излизал навън нито веднъж, никой да не го е видял? — скептично произнесе Ели. — Не ми звучи много вероятно.

— Има още един проблем, за който мисля, че трябва да знаеш — каза Макс и в следващите десет минути разказа на Бенет за семейство Ландри и за стрелбата, на която Ели бе станала свидетел. — Мисля, че Уилис Когбърн е изпратен да я премахне — завърши той. — Но трябва да приема, че е възможно Ландри да са изпратили и някого другого. Все пак... те обичат да работят с Когбърн.

— Той е бил в затвора, така че го има в системата. Ще видя снимката му, когато се върна в офиса.

— Какъв е номерът на мобилния ти? — попита Макс. — Ще ти изпратя снимката на телефона още сега.

След по-малко от минута шерифът гледаше лицето на Когбърн.

— Добре — кимна той. — С какво мога да помогна?

— Бих искал да отведа Ели от града още днес, но има едно парти...

— Родителите ми много настояха да остана за градинското парти на Ава — обясни Ели. — Ако Макс успее да осигури охрана.

— Аз мога да помогна за това. — Спайк се обърна към нея: — Дали пък няма да извадиш късмет този път?

Опитвайки да мисли позитивно, Ели каза:

— Всеки си има своите добри и лоши моменти... — Замълча, когато забеляза еднаквите изражения на лицата им: и двамата не вярваха в чудеса. — Не знам — завърши и сви рамене.

— Хайде да обсъдим стратегията по-късно — предложи Макс, като забеляза пребледнялото ѝ лице. Знаеше, че ѝ е трудно, но тя се справяше храбро със ситуацията.

— Добра идея — каза тя. Не искаше да говори повече за Ландри или Патерсън и попита Спайк какво се е случило със съучениците, които си спомняше. Когато храната им пристигна, апетитът ѝ бе започнал да се възвръща.

— Ами ти, Ели? С какво се занимаваш сега? — попита Спайк.

— Търся си работа — отвърна тя.

— Би ли искала да се върнеш тук?

Тя поклати глава:

— Не мисля, че бих могла.

— Дори и ако Патерсън живее някъде другаде?

— Дори и тогава. Всичките ми спомени са свързани с него. Просто не смятам, че ще мога да се справя. Ами ти? — попита го. — Как се ориентира към правоохранителна работа?

— След като ти помогнах, открих, че някак ми харесва да правя добро, и след колежа реших, че това е, с което искам да се занимавам, и че точно тук искам да живея.

Спайк зададе още няколко лични въпроса за живота ѝ извън Уинстън Фолс, но Макс не ѝ позволи да отговори. Той постъпи много хитро. Умело извърташе въпросите или сменяше темата. Ели осъзна какво се случва чак когато агентът постави ръката си върху коляното ѝ.

Когато се озоваха отново в колата му и потеглиха за Уинстън Фолс, тя заговори:

— Забелязах, че не ми позволи да кажа на Спайк къде живея или какво правя. Аз наистина му вярвам.

— Хубаво, но на колко да се обзаложим, че като се прибере вкъщи, той ще разправи на жена си как сте се срещнали случайно. А тя може да разкаже на някоя съседка и...

— Ясно — прекъсна го тя. — Все едно, нямаше да говоря с подробности.

— На баща ти му е коствало огромни усилия и пари, за да те скрие, докато станеш достатъчно голяма, за да се грижиш сама за себе си. Никой от хората тук не знае къде живееш, нали?

— Никой — потвърди тя. — Дори и роднините не знаят много за мен, само че съм била изпратена в друго училище, след като са ме изписали от болницата. Обаче те не задават въпроси и това е добре. Поне така ми каза майка ми.

— И никой от тях не знае, че си хирург?

— Мисля, че не. Леля ми Вивиан мисли, че съм вечният студент. Сестра ѝ смята, че още съм в гимназията, защото съм бавноразвиваща се.

Той се засмя.

— Ти не правиш нищо бавно.

— Това критика ли е?

— Не — отвърна и я погледна за миг. Изглеждаше намусена, което го развесели. — Просто не знаеш как да се отпуснеш.

— Не съм имала време за това.

— Но сега, след като вече не си на работа в „Сейнт Винсът“, разполагаш с цялото време на света.

— Споменах ли, че дължа около двеста хиляди долара?

— Все пак можеш да си дадеш малко почивка.

Тя не възрази.

Когато пристигнаха, баща ѝ беше в задния двор заедно с техника. За времето, през което бяха отсъствали, огромното пространство бе превърнато в строителна площадка. Празни саксии и сандъчета за цветя бяха подредени по верандата и на стратегически места из двора. В средата на двора издигаха голям фонтан. Макс подаде на Уилям термостата и остана да си поговори с двамата мъже, а Ели влезе в къщата. Тя забеляза, че някои от цветята са доставени по-рано от очакваното. Кухненската маса и масичката пред канапето в хола бяха отрупани с букети. Композициите от бели хортензии и бели рози, смесени с яркозелени листа, бяха семпли, но елегантни.

Масата в трапезарията бе приготвена за вечерята. Бяха подредени седем комплекта прибори. Ели веднага разбра какво означава това и трескаво се зачуди къде да каже, че трябва да отидат двамата с Макс, за да не присъстват на вечерята. Беше готова почти на всичко, само и само да не седи на една маса с Ава или Джон. Проблемът беше, че не измисли никакво извинение.

Усети как започва леко да ѝ се гади, затова си наля чаша мляко и се облегна на кухненската мивка, докато го пиеше.

Макс влезе, видя изражението ѝ и попита:

— Какво не е наред?

— Нищо. Просто ми се допи мляко.

Майка ѝ влезе в кухнята и Ели забеляза, че се е облякла за специалния случай с бяла рокля без ръкави и обувки с токчета.

— Това нова рокля ли е? — попита я.

— Не, имам я от две-три години. Просто не си я виждала.

— Хубава е — каза тя. — Изглеждаш добре, мамо.

— Благодаря ти, скъпа. Видж, Ели, трябва да обсъдим нещо.

Младата жена допи млякото си, постави чашата си в мивката и въздъхна:

— О, боже, пак се започва!

— Какво каза?

— Винаги, когато започнеш някое изречение с „Виж, Ели“, знам, че ще ми кажеш нещо, което не желая да чуя.

— Ава и годеникът ѝ ще дойдат на вечеря.

— Бях права. Не исках да чуя това.

— Ще посрещнат Ани на летището и ще пристигнат тук към шест и половина.

Ели се обърна към Макс:

— Ани ще ти хареса много. Като малка ѝ викаха Бонбончето, толкова беше сладка.

Баща ѝ влезе в кухнята, чу думите на дъщеря си и поклати глава.

— Това беше, докато ти не замина. — Извади кърпа от джоба си и изтри челото си, после се отпусна на един стол, за да си поеме дъх, преди да продължи: — След това Ани стана много затворена, отне ѝ дълго време да се съвземе и точно тогава реши, че като порасне, ще работи нещо, свързано с правото. Не можеше да разбере как така Патерсън не е изпратен в затвора до живот. Честно казано, ние също не можехме да го проумеем. — И добави: — Тя се чувстваше толкова безпомощна.

Макс кимна. *Безпомощна*. Можеше да си представи състоянието на Ани. Като малко момче се беше чувствал по същия начин, след като бе избягал от приемните си родители.

— Ани още е сладка — настоя Ели. — Постоянно си разменяме есемеси. Все още има особено чувство за хумор.

— А Ава? — попита я Макс. — Тя имаше ли прякор?

Майка ѝ опита да спре Ели, преди тя да отговори.

— Те са близначки, нали знаеш. Еднакви са.

— На моменти още ми е трудно да ги различа — преувеличи баща ѝ.

— Аз пък мога — настоя Ели. — Очите на Ава светят в тъмното.

— О, за бога — измърмори майка ѝ.

Баща ѝ реши да не обърне внимание на този коментар.

— Техникът инсталира един прозоречен климатик, защото каза, че на този, който са ни дали в замяна на дефектния, му липсват някои части. Ще се върне утре, за да го оправи и да монтира новия термостат. Все пак ще задържа и прозоречния климатик. Получих го на изгодна цена.

На вратата се позвъни и майка ѝ бързо отиде да отвори. Върна се след малко и каза:

— Уилям, покажи на хората с шатрата къде трябва да я разпънат.

Баща ѝ стана бавно и след като двамата с майка ѝ излязоха на двора, Ели прошепна:

— Ей сега се връщам.

Изтича в банята на родителите си и провери какви лекарства има в аптекката. Баща ѝ днес не изглеждаше толкова блед, но тя се тревожеше за него. Стресът можеше да убие човек. Търсеше лекарства за сърце, но не откри никакви. Единственото лекарство с рецепта, което намери, беше шишенце с приспивателни. Погледна етикета и разви капачката. Около половината хапчета липсваха. Ели знаеше, че това не е повод за притеснение, но въпреки това се разтревожи.

— Какво направи? — попита я Макс, когато се върна. Той стоеше до прозореца на дневната и оглеждаше улицата отпред.

— Проверих дали няма никакви лекарства с рецепта в шкафчето на нашите. Дори и някой от двамата да има някакъв проблем, никога няма да разбере. Те няма да ми кажат.

— Намери ли нещо?

— Приспивателни, изписани на баща ми. Мисля, че тревогите, които съм му причинила през годините, да не говорим за стреса покрай сватбата на Ава, са си казали своето.

— Ще ми обясниш ли за Ава? Усещам някаква враждебност.

Ели се засмя.

— Нищо чудно, че си агент на ФБР. Май си и ясновидец.

— Няма нужда да проявяваш сарказъм.

Тя прекоси стаята, застана до него пред прозореца и скръсти ръце на гърдите си.

— Дойдох тук, за да присъствам на сватбата на Ава, по настояване на майка ми. Огромно настояване — натърти.

— Добре.

— Тя ще се жени за Джон Ноубъл, бившия ми годеник.

Макс повдигна вежди.

— О?

— Джон тъкмо ми беше предложил да се оженим, когато го доведох вкъщи, за да го запозная със семейството си.

— Ясно — каза Макс, когато Ели се поколеба за момент.

— Всички искаха той да се чувства като у дома си... особено
Ава.

Макс заподозря накъде отива историята, но изчака да я чуе до края.

— Вечерта след като пристигнахме, сварих Джон в леглото с
Ава.

— А...

— Какво а? — намръщи се тя.

— Него ли виниш за случилото се, или обвиняваш само сестра си?

— Ава е знаела какво прави.

— А той не?

— Разбира се, че е знаел. Но двете с Ава по принцип се погаждахме зле и това се оказа последната капка. Събрах си багажа и се върнах в Сейнт Луис.

— А защо се погаждахте зле? — попита той с любопитство.

— Когато бяхме малки и станеше някоя издънка, Ава винаги обвиняваше мен. Правеха две партита за рождения ден на близначките — едно за Ани и едно за нея. Веднъж Ава ме обвини, че съм съсипала нейното парти. В известен смисъл може и да съм.

— Как го направи?

— Като се оказах пребита и в безсъзнание. Затова се наложи родителите ми да дойдат в болницата.

— Това е било точно преди да напуснеш Уинстън Фолс, нали?

— Не, не тогава.

— Боже, Ели, Патерсън колко пъти те е изпрацал в болницата? В досието не пишеше за такъв случай.

— Само два-три пъти.

Тя се опита да говори невъзмутимо, но Макс знаеше, че всяко споменаване на Патерсън я напряга и терзае. Усещаше го в гласа ѝ.

— Трудно ли ти е да бъдеш тук, дори и за няколко дни?

Не намери причина да го излъже.

— Все едно имам някакъв тежък камък в корема и докато съм тук, усещането не изчезва. Заради него. По-рано си мислех, че е странно, че той не е опитал да ме открие.

— Откъде знаеш, че не е?

— Не мисля, че би било толкова трудно да разбере къде се намирам. Дълго време бях записана с фамилията Уийтли, но когато се дипломирах и станах лекар, се върнах към истинското си име. Един психиатър ми беше казал, че манията на Патерсън по някакъв начин е била свързана с Уинстън Фолс.

— Може би — промърмори Макс, макар да не бе убеден.

— Онзи психиатър каза, че част от манията или фантазията на Патерсън е била, че трябва да ме убие. Това е просто теория — добави тя и сви рамене.

Макс имаше друга теория. Човек, развил толкова силна мания по някого, не би се спрял пред нищо, за да достигне жертвата си, и единствената причина Патерсън да не е убил Ели беше, защото не бе успял да я открие. От прочетеното в досието на Патерсън му бе станало ясно, че той няма да се спре, докато не бъде заключен завинаги.

— Предпочитам повече да не говорим за него.

— Добре. Кажи ми за този Ноубъл. Обичаше ли го?

— Изглеждаше добре по документи.

Макс се засмя.

— С други думи, не. Какво точно означава това, че е изглеждал добре по документи?

— Джон е дерматолог, така че в неговата работа няма почти никакви опасности. Затова ми изглеждаше безопасен. — *А Бог ми е свидетел колко много ми се иска да се почувствам в безопасност, помисли си тя.*

— Какво друго?

— И двамата бяхме специализанти, така че можехме да си говорим за болницата и за медицина.

— Какво друго?

— Беше изключително любезен и непринуден.

Макс забеляза, че тя не споменава никаква емоционална или физическа връзка.

— Ти все едно нямаше да се омъжиш за него.

— Не, нямаше — призна Ели. — След фиаското осъзнах, че не мога да се омъжа за никого. Животът ми е прекалено непредсказуем.

— И не би бил безопасен за съпруга ти?

Той четеше мислите ѝ ли?

— Точно така. Не би бил.

— Ти позволяваш на онзи негодник Патерсън да продължава да контролира живота ти.

Тя не се съгласи.

— Няма ли да ме попиташ дали съм спала с Джон?

— Не — отвърна той. — И без това знам, че не си.

Погледна го изненадано.

— Откъде знаеш?

Макс не ѝ каза това, което си мислеше: че никой мъж, който е бил в леглото с Ели, никога не би пожелал друга жена. Вместо това отговори:

— Просто знам.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Булката чудовище пристигна в къщата в седем часа, заедно с годеника си и сестра им.

Макс видя през прозореца как Джон носи куфара на Ани и крачи между две впечатляващи жени. Близначките бяха напълно еднакви. И двете бяха средни на ръст, с дълги руси коси, един нюанс по-тъмни от на Ели, и деликатни черти. Според Макс, сестрите бяха много хубави, но по никакъв начин не можеха да съперничат на красотата на Ели.

Джон Ноубъл бе нещо друго. Той изглеждаше, сякаш работи на Уолстрийт или може би като манекен на витрината на универсален магазин. Беше висок, слаб и спретнат, в колосана светлосиня риза и изгладен бежов панталон. Всяко косъмче от косата му бе пригладено на мястото си. Все пак у него имаше нещо странно. Макс не можа да определи какво, докато мъжът не се приближи до къщата, и тогава осъзна, че челото на Джон не помръдваше, когато той се усмихваше. Сякаш кожата му беше замръзнала. Ботокс? *Нима?*

Ели се появи зад Макс и промълви:

— Лошата сестра е тази отляво.

Той се сдържа да не се усмихне.

— Опитай да не се държиш враждебно — прошепна ѝ.

— Говориш точно като майка ми.

— Просто го направи, скъпа. Бъди мила.

Баща ѝ се втурна покрай тях и отвори вратата.

Ани забеляза Ели.

— Не вярвах, че ще успееш да дойдеш! — извика тя. — Толкова се радвам, че си тук.

Сестрите забъбриха с бясна скорост, докато се прегръщаха. Въпреки че говореха едновременно, явно все пак успяваха да се чуят и разберат.

Ава стоеше до Ани и чакаше. Стискаше една тетрадка в ръцете си и Макс забеляза, че се дразни от това, че трябва да изчака за

вниманието на Ели. Когато дойде нейният ред, тя целуна въздуха до бузата на сестра си.

— Радвам се, че си решила да се държиш като зрял човек и да си дойдеш за сватбата — каза Ава. После понижи глас: — И между другото, ти си шаферка.

— Не, не съм — отвърна Ели.

Тя се насили да се усмихне и представи Макс на сестрите си. Не каза нищо негативно за Ава, макар че с удоволствие би използвала няколко грижливо подбрани думи. После представи на Макс и Джон.

До този момент бившият ѝ годеник стоеше до вратата, свел глава. Когато тя изрече името му, той вдигна глава, но не погледна към нея. Лицето му беше почервеняло и очите му се стрелкаха в различни посоки, сякаш се страхуваше да срещне погледа ѝ. Джон пристъпи нервно напред и се ръкува с Макс, а в стаята настана тишина. Накрая все пак погледна Ели и каза:

— Ели, честито!

— Честито за какво? — попита тя.

— За наградата „Чапман“.

— Болницата е спечелила „Чапман“?

— Не, лично ти.

Тя поклати глава.

— Трябва да е някаква грешка, Джон. Щях да знам, ако съм я спечелила.

— О, доктор Уестфийлд сигурно иска сам да ти съобщи новината — каза той. От смущение лицето му почервеня още по-силно. — Май провалих изненадата му.

— Ти откъде научи? — попита тя, все още убедена, че това е грешка.

— Говорех със секретарката на Уестфийлд за едни документи, които още не са получени в тукашната болница, и тя ми спомена за новината. Всички в „Сейнт Винсът“ са страшно развълнувани. Това е огромна чест, а върви и с парична награда и отваря възможности за допълнително финансиране. Сигурно Уестфийлд ще ти се обади всеки момент. Ти ще продължиш да работиш в „Сейнт Винсът“, нали?

— Да — отвърна тя. — Но няма да подписвам договор. Обещах на Уестфийлд да помагам известно време, когато се нуждаят от мен.

— Наистина си я спечелила, Ели — увери я той.

След като първоначалните неловки моменти отминаха, Ава загуби интерес към разговора и отиде в кухнята да говори с майка си.

— Какво представлява наградата „Чапман“? — попита Ани.

Джон отговори бързо:

— Престижна награда, давана за изключителни постижения в областта на медицината. Тази година са присъдили наградата на Ели и съответно на цялото ѝ отделение. Това е много желана награда — подчерта той. — Но освен това се дава изключително рядко. За последен път са я присъдили преди единайсет години на един старши специализант и отделението му в Мемфис.

— Ще има ли официална церемония? — попита Ани. — И ще дадат ли на Ели медал или нещо такова?

Джон се усмихна на Ани, доволен, че може да насочи вниманието си към някого другото.

— Ще получи нещо повече от медал. Наградата върви с голяма парична сума. Половината пари отиват за отделението, а другата половина — лично за Ели. Дори няма да плаща данъци върху тях. Такива са условията.

— Това определено ще ти помогне за заемите, нали? — отбеляза Ани.

Ели още не можеше да повярва.

— Ако бях спечелила, доктор Уестфийлд щеше да ми се обади досега.

Баща ѝ я целуна по челото.

— Дори и да не си я спечелила, знаеш, че двамата с майка ти много се гордеем с теб, нали? Макар да не можем да се хвалим с теб пред роднините и приятелите, както бихме искали, знаеш как се чувстваме.

— Да, татко, знам.

— Пилето ми ще стане съвсем сухо, ако не седнем да вечеряме скоро — извика майка ѝ. — Джон, ако обичаш, ще занесеш ли куфара на Ани горе, в лавандуловата стая? Ани, напълни чашите с вода, моля те.

Телефонът на Макс иззвъня. Обаждаше се Бен. Макс се извини и се отправи към кабинета, за да може да говори необезпокоявано. Докато пресичаше коридора, чу как Ава попита Ели дали си носи дълга черна рокля за сватбата, или е решила да си купи отгук. Без да

спира, младият мъж се обърна, хвана Ели за ръката и я издърпа със себе си в кабинета.

Тъй като той говореше по телефона, Ели изчака с избухването си, но това не ѝ беше лесно. Искаше ѝ се да хване Ава за раменете и да я разтърси така, че да изтрие самодоволното ѝ изражение. Ани мина край кабинета и каза, че отива да вземе нещо от куфара си, а след минута Ели я чу да се смее. Знаеше защо. Ани беше видяла цвета на стените в стаята си. Поради някаква причина смехът на сестра ѝ прогони гнева на Ели. Беше обещала на майка си да се постараете да не се кара с Ава и точно това щеше да направи. Нямахте да позволи на сестра си да я провокира.

Докато седеше на перваза на прозореца и чакаше Макс да довърши разговора си, получи есемес от Адисън Макбрайд с въпрос за витамините за бременни и за задържането на течности. На Ели ѝ трябваша четири есемеса да отговори на всичките ѝ въпроси и после Адисън я попита дали не се кани да намине към Хонолулу. Тя отговори, че с удоволствие би посетила Хонолулу, но не може да се обвърже с дата, защото в момента графикът ѝ е много неустановен.

Това беше меко казано. Не знаеше какво ще прави през следващите два месеца, нито дори през следващите две седмици. Бъдещето ѝ зависеше от това кога ФБР щяха да успеят да заловят мъжа, който бе нает, за да я убие. И то ако беше само един. Дали семейство Ландри не бяха възложили задачата на повече наемни убийци? И как точно се наемаше убиец? Не ставаше с обява във вестника. Всъщност обявите във вестниците и бездруго вече отмираха. Интернет, реши тя. Можеш да намериш всичко по интернет, ако знаеш къде да търсиш. Може Ландри да са използвали Гугъл. Например да са написали в търсачката „търся наеман убиец“ и да са щракнали на бутона за търсене.

Добре, отплесваше се и измисляше съвсем откачени версии. Макс бе отишъл в другия край на кабинета и слушаше напрегнато това, което Бен му обясняваше. Ели не искаше да го оставя, за да се върне при останалите, но тъкмо реши да стане и да отиде в кухнята, за да помогне, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

Обади ѝ се доктор Уестфийлд и ѝ съобщи, че наистина е спечелила наградата „Чапман“. Тя беше шокирана и смутена. Благодарил му многократно и после го изслуша как се превъзнася какво

означава наградата за отделението. Никога не беше чувала Уестфийлд да говори толкова възторжено и се съмняваше, че това ще се случи отново.

Ели реши да изчака и да не казва на семейството си. Тази вечер бе посветена на Ава и сватбата. Обаче искаше веднага да съобщи новината на Макс.

След като той завърши разговора си и се обърна към нея, Ели видя мрачното му изражение и забрави за радостната новина.

— Какво се е случило?

— Някой се е добрал до Грег Роупър.

— Какво означава, че се е добрал? Ранен ли е?

Той поклати глава:

— Не знаем. Изчезнал е.

Майка ѝ се появи на вратата.

— Вечерята е сервирана.

— Ще говорим за това по-късно — каза Макс.

Вечерята се оказа изпитание за издръжливостта на Ели. Родителите ѝ опитаха да поддържат разговора приятен, но подводните течения от напрежение бяха готови да изригнат. След две чаши вино Ава вече не се преструваше, че се интересува от мнението на когото и да било. Тя искаше да говори за сватбата и за цялата работа, която бе свършила, за да направи събитието съвършено.

— Никой няма да го провали! — заяви Ава повече от веднъж и Ели не можеше да не забележи как сестра ѝ се взира в нея всеки път, когато изрича това.

Ава направи още някаква хаплива забележка, този път за облеклото на Ели, и това преля чашата.

— Джон, оказа се прав — каза Ели. — Току-що ми се обади доктор Уестфийлд. Наистина съм получила наградата „Чапман“.

— Нали ти казах! — грейна Джон. — Изобщо не се изненадах, когато го чух. Винаги съм знаел, че си най-добрият хирург в болницата. Всички са възхитени от уменията ти. Трябва да чуеш какво говореха за теб колегите. Уестфийлд каза, че си гениална. Знаеше ли за това?

Тя поклати глава:

— Не.

— Истинско чудо е да го чуе човек да каже нещо положително за някого от хирурзите. Винаги си била много специална, Ели.

Ава не изрече нито дума, но прониза Джон със зловния си поглед. Видимо кипеше отвътре.

— Честито! — възкликна Ани. — Много се гордея с теб.

— Миличка, това е чудесна новина — обади се баща ѝ.

— Да, прекрасна — съгласи се майка ѝ.

— Винаги ли всичко трябва да се върти около теб? — процеди през зъби Ава.

Ели избухна в смях.

— О, Ава, ти просто никога няма да се промениш, нали?

Сестра ѝ вирна брадичката си.

— Ще приема това за комплимент. И между другото, ти ще бъдеш шаферка на сватбата ми.

— Молиш ли ме?

— Не, съобщавам ти го.

Макс беше пленен от разговора между сестрите. Той беше живял с братя през по-голямата част от живота си и сега си даваше сметка колко невероятно различни са сестрите. В неговото семейство всеки по-сериозен спор се решаваше с два-три здрави юмука, след което проблемът се считаше за приключен и всички го забравяха. Никой не таеше огорчения. Братята му не се сърдеха дълго. За разлика от Ели и Ава.

— Дори и да съм шаферка на сватбата ти, това няма да спре слуховете, Ава — възрази Ели.

Ани кимна:

— Тя е права, Ава. Просто покрай сватбата си станала параноична.

Баща им предложи на всички по чаша вино, но Ели отказа. След като Ава за трети или четвърти път започна да спори по въпроса за сватбата, Ели се извини и стана от трапезата. Отиде до кухнята и се върна с голяма кутия мляко и чаша. Стовари ги върху масата.

— Сипи си млякото в кана — нареди ѝ Ава. — Не сме никакви диваци.

Ели не ѝ обърна внимание, наля си една чаша и отпи.

— Не ми се слуша това — заяви баща ѝ. — Хайде, Клер. Вие също, Макс и Джон. Да оставим момичетата да се разберат насаме.

Майка ѝ погледна Ели и поклати леко глава, за да я предупреди, после излезе да седне на верандата при останалите. Ели нямаше да се изненада, ако я бе видяла да посочи с два пръста към очите си и после към Ели, за да ѝ подсказе, че ще я наблюдава.

Веднага щом сестрите останаха сами, Ани се обърна към Ели.

— Защо не си ми казала за Макс? Много е секси — прошепна тя. — Нали? Мъж с пистолет и значка. В това има нещо възбуждащо, не мислиш ли?

— Той носи пистолет и значка, защото работи във ФБР, а освен това ми е приятел, затова го поканих да дойде с мен.

— Обзалагам се, че не е подозирал в какво се забърква — рече Ани и кимна леко към близначката си.

— На мен ми изглежда прекалено грубоват — сви рамене Ава. — Джон е много по-изтънчен.

— Само приятел ли ти е? — попита Ани.

— Да, и, Ава, няма да ти бъда шаферка.

— Ще бъдеш. Няма друг начин.

— Моля ви, спрете да спорите — намеси се Ани.

— Ани, добре ли си? Много си бледа — разтревожи се Ели.

— Уморена съм — отвърна Ани. — Станала съм в пет сутринта, а и снощи си легнах много късно.

Ели се обърна към Ава:

— Какво искаше да кажеш с това, че няма друг начин?

— Да, начин за какво? — попита Ани.

Ава обясни:

— Единственият начин да се сложи край на зловните слухове.

— Какви зловни слухове? — запита Ели, наля си още половин чаша мляко и отпи. Близкото общуване с Ава щеше да ѝ причини язва. За щастие нямаше да се наложи да я търпи още дълго.

— Знаеш какви.

— Не, не знам. Обясни ми. Какви зловни слухове има?

Ава се изпъна на стола си и изгледа навъсено Ели.

— Добре. Хората говорят, че аз съм развалила годеча ти.

— Не разбирам откъде хората в града са научили това — обади се Ани. — Кой може да им е казал?

— Не се е налагало някой да им казва — обясни Ава. — Мама беше разпространила новината за Джон, преди Ели да го доведе

вкъщи. Всичките ѝ приятелки знаеха, че Ели ще го води, за да го запознае със семейството. Явно са се запитали защо изведнъж той е решил да се ожени за мен, а не за нея.

— Но това не е толкова ужасно — възрази Ани. — Не бих казала, че ще съсипе репутацията ти.

Ава изсумтя.

— Това не е всичко. Някой, не знам кой, но предполагам, че е била най-добрата приятелка на мама, госпожа Граймс — знаете, че мама има нужда да споделя с някого — както и да е, някой е пуснал слуха, че двамата с Джон сме били заловени в... компрометираща ситуация в деня, когато Ели го е довела у дома.

— А не се ли е случило точно това? — попита Ани. — Аз не бях тук, но мама каза...

— Ти на чия страна си? — ядоса се Ава.

— На ничия страна не съм. Просто питам дали се е случило наистина. Случи ли се или не?

— Това няма значение — сопна се Ава.

— Явно ще трябва да попитам Джон — каза Ани.

— Не го замесвай в това. Добре де, наистина правих секс с Джон, докато той беше сгоден за Ели, но не мисля, че някой трябва да научава за това.

— Значи е истина, а не слух. И ти можеш да направиш разликата — заключи Ани.

— Виж я ти! Току-що завърши право и вече раздава присъди. Защо ме подлагаш на разпит? — Гласът на Ава бе пропит от сарказъм.

— Просто те питам как можеш да наричаш истината слух — не отстъпи Ани.

— Защото така искам! — извика близначката ѝ. — Твърдо съм решила да пресека тези зловни слухове, защото трябва да живея в този град и не искам хората да говорят зад гърба ми, да приказват ужасни неща за характера ми.

Ани погледна Ели и подбели очи.

— Ава, ти съжаляваш ли за това, което си причинила на Ели?

— Разбира се, че не. Защо да съжалявам? Било е писано да стане. Джон ме обича и аз го обичам. — Тя бутна стола си назад и стана. — Ще проверя задния двор, преди двамата с Джон да си тръгнем.

Сигурно няма да идвам тук до градинското парти, но ако се нуждая от нещо, ще ви се обадя.

Ани и Ели изпратиха с поглед Ава, която изчезна в кухнята. Ани се разсмя първа, но Ели бързо я последва. Двете сестри се заеха да разчистват масата.

— Да помолим ли Ава да ни помогне с прибирането на чиниите?
— попита невинно Ели.

И двете се разсмяха отново.

— Помниш ли, когато бяхме деца? Ава винаги имаше да прави нещо важно, когато беше време за някаква домакинска работа — каза Ани.

— Помня — кимна Ели. — След като заминах, цялата работа е останала за теб. Не разбирам защо мама не е карала и Ава да се включва.

— По-лесно ѝ беше да не спори с нея.

Ели натрупа чиниите на купчина и ги отнесе в кухнята. Ани я последва с чашите.

— Още не съм те поздравила за дипломирането — вметна Ели.

— Още не съм адвокат. Трябва първо да видя дали съм издържала изпита. Казах на мама и татко, че ще празнуваме чак след това.

— Решила ли си какво искаш да правиш?

— Много ми харесаха лекциите по антитръстово право. Тази област ми е много интересна. Май съм на кръстопът. Винаги съм мислела, че бъдещето ми е предначертано, но сега всичко се промени.

Преди Ели да я подкани за обяснение, Ани се върна в трапезарията, за да довърши разчистването на масата. Ели застана на мивката и се зае да изплаква чиниите, преди да ги сложи в миялната.

— Не бих могла да правя това, което работиш ти. — Ани ѝ подаде едно плато. — Да режа тела. Само като си помисля за кръвта, и ми прилошава.

— Знаеш ли какво ми се случи преди няколко седмици... — Ели се зае да разказва на сестра си една история, която ѝ се струваше забавна, но Ани не беше на същото мнение.

— Погълнал е монети? Защо?

— Не можа да обясни защо. Единайсет долара и петнайсет цента.

— На монети?

— Да. — Ели се засмя на изражението на Ани. — Тежаха доста, но не бяха предизвикали разкъсване. А пък имаше един мъж, който беше пострадал в сбиване с нож. Тези рани са отвратителни — обясни тя и продължи да изплаква чиниите. — Феморалната му артерия беше срязана и кръвта започна да пръска във всички посоки. Запуших дупката с пръст, докато... — Замълча, като видя, че Ани се задави. — Капризен стомах? — подразни я тя.

— Не знам как го правиш. Не ти ли се гади?

— О, да. Постоянно повръщам върху пациентите. — Мислеше, че думите ѝ ще прозвучат смешно, но Ани не се засмя.

— На мен ми се повдига от вида на кръв — обясни тя. — Къде държи мама пликите, в които прибира останалата храна?

— В третото чекмедже от горе на долу.

Ани постави платото с останалото пиле на масата и потърси в чекмеджето. Вдигна един плик от хляб и се усмихна.

— Мама още ги събира. Едно време слагаше сандвичите ми за училище в такива.

— Мама събира всичко. Има цяло чекмедже с ластичета, кламери и телчета от опаковки.

Ани прибра пилето в хладилника и помоли:

— Разкажи ми за Макс.

Ели се облегна на плота и изтри ръцете си в кърпата за чинии.

— Какво искаш да знаеш? Че започвам да се паникьосвам, защото чувствам, че ме привлича все повече? И защото ще ми е трудно да се разделя с него?

— Тогава не се разделяй.

— Той живее в Хонолулу.

— О!

— Да, о! Трябва да измисля как да се дистанцирам от него. Ти си толкова прагматична, Ани. Имаш ли идея как и аз да стана такава?

— Ще помисля по въпроса — отвърна Ани и погледна през прозореца. — Внимание, Ава се завръща — прошепна тя.

— Прекарахме двайсет минути, без да слушаме за плановете ѝ за сватбата. Благодарна съм и за това — отбеляза Ели.

Ава не спря при сестрите си. Направо прекоси къщата и излезе да седне на верандата при останалите.

Двете тъкмо довършиха с прибирането, когато майка им се появи в кухнята. Тя погледна Ани и веднага ѝ каза:

— Иди да си легнеш. Изглеждаш изтощена. Само пожелай лека нощ на баща си — добави.

— Къде е Макс? — попита Ели.

— В кабинета на баща ти. Мисля, че разговорите за сватбата му досадиха. Виж, Ели...

— Да? — попита я тя подозрително.

— Искам да прегледаш списъка на гостите заедно с мен. Ужасно се тревожа да не съм пропуснала някой роднина. — Клер отиде до едно чекмедже и извади дебела тетрадка.

Ани излезе от кухнята, преди Ели да успее да я помоли да остане, за да помогне за тази работа.

Ели въздъхна, издърпа един стол и седна до майка си.

— Прекалено късно ли е да се добави някой допълнителен гост?

— Имам останали покани. Ако съм пропуснала някого, просто ще им кажа, че поканата им се е върнала недоставена. По-добре една малка лъжа, отколкото да засегна нечий чувства.

Това, което майка ѝ очакваше от нея, изглеждаше абсолютно нелогично. Ели беше напуснала дома си, преди да навърши дванайсет. Дори не помнеше половината роднини. Реши все пак да угоди на майка си, защото знаеше колко я изтощава стресът, че всичко за сватбата на Ава трябва да бъде идеално.

Разговорът се оказа приятен. Ели прочиташе някое име и майка ѝ го зачеркваше от списъка си. Ако дъщеря ѝ не си спомняше хората, майка ѝ разказваше някоя история за тях. Това помогна на Ели да се почувства по-свързана със семейството си, а когато успяваше да си спомни някоя леля, чичо или братовчед, майка ѝ бе много доволна.

Седяха заедно почти до десет часа, когато Ава и Джон влязоха, за да си вземат довиждане. Клер и Уилям бяха видимо изтощени и се отправиха да си лягат. Ели отиде в дневната и почете списание, докато чакаше Макс. След минута се появи Ани.

— Мислех, че вече спиш — изненада се Ели.

Макс надникна в стаята и каза:

— Ела да ме извикаш, когато си готова да тръгваме.

— Добре — обеща Ели.

— Какво беше това? — попита Ани. Отпусна се на канапето до сестра си, изрита обувките си и сви крака под себе си.

— Дълга история.

— Имам достатъчно време и нямам друга работа, освен да се наспя.

— Ами утре?

— Утре трябва да отида на десет различни места с Ава. Хайде, разкажи ми дългата история.

— Но това да си остане между нас.

— Дадено.

— Пред болницата имаше инцидент със стрелба — започна тя и разказа на сестра си всичко, което се беше случило, и каква бе истинската причина Макс да е с нея.

Ани зададе много въпроси, но не изглеждаше разтревожена.

— Мама и татко знаят всичко и разбират, че трябва да си тръгна след градинското парти.

— Безопасно ли е за теб да останеш толкова дълго?

— Искях да замина веднага, но това е много важно за мама и ще остана поне за партито. Макс е уредил още агенти да дойдат и да помогнат за охраната — обясни тя. — И няма да се разхождам по улиците сама. Ще стоя близо до къщата по време на партито.

— Най-добре Ава да не научава за това. — Ани го изрече като факт, а не като въпрос.

— Разбира се.

Ели изрита обувките си и се облегна назад. Поговориха още малко за стрелбата, после Ани смени темата:

— Мислиш ли, че Ава ще се укроти, след като се омъжи?

— Не знам. Когато си на страната на злото, не е лесно да се завърнеш оттам.

Ани я сръга по рамото.

— Ти я обичаш. Знаеш, че е така. Тя ти е сестра. Не може да не я обичаш.

Ани с нейното позитивно мислене, помисли си Ели. Винаги, когато имаше някакво напрежение, Ани влизаше в ролята на миротворец. През годините и Ава, и Ели бяха предизвиквали кавги в семейството, но Ани — никога. Тя беше нежната, добра душа, която

обединяваше всички. Беше идеалната дъщеря, която никога не причиняваше тревоги на родителите си.

Ели най-после отстъпи.

— Добре де, обичам я. Но не я харесвам.

— Ако тя научи за наемния убиец, ще превърти.

— Не, ще заяви, че аз съм виновна — уточни Ели. — Не всички хора имат някой маниак по петите си, а аз вече имам двама.

— Всъщност имаш маниак и наемен убиец. Има разлика.

— И двамата се опитват да ме убият — каза Ели. — Обзалагам се, че не можеш да ме засенчиш.

— Обзалагам се, че мога. — Ани отново я сръга. — Познай какво.

— Какво?

— Мисля, че съм бременна.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Макс провери дали всички прозорци и врати в къщата са заключени, после заведе Ели в апартамента. Вътре бе ужасно задушно.

— Мислех, че техникът на татко е инсталирал прозоречен климатик — зачуди се Ели.

— Да, инсталирал го е. Но не го е включил. Тук сигурно е поне трийсет градуса.

Тя смяташе, че е дори повече. Последва Макс в спалнята му и се закова на място, като видя огромния климатик на прозореца.

— Гигантски е. Стабилно ли е поставен, или ще падне на пода през нощта?

Макс провери.

— Да кажем, стабилно — усмихна ѝ се. — Ако падне, ще е навън, а не навътре.

Той огледа ключовете и стрелките и най-после откри бутона за включване. Натисна го и изчака. Климатикът потрепери и тихо забръмча. От решетката му веднага започна да полъхва хладен въздух.

— Добре, мисля, че работи — каза Макс. — Нагласен е на двайсет и един градуса.

Ели се чувстваше лепкава от жегата и си взе набързо душ. Облече голяма тениска вместо нощница и после отиде в дневната, за да изгледа „Спортен спектър“, докато Макс се къпеше.

Той се появи в хола, облечен само със сиви боксерки. Косата му беше още мокра и я подсушаваше с хавлия. Ели усети познатия копнеж да се надига в тялото ѝ дори само при вида му. Той имаше огромен гръден кош. Само мускули. Знаеше това със сигурност, защото го бе целувала сантиметър по сантиметър. Тъмните къдрави косъмчета на гърдите му се събираха в линия на пъпа. Беше го целувала и там, всъщност къде ли не беше? Краката и бедрата му бяха също толкова мускулести. Спомни си как беше вкопчила пръсти в бедрата му в пристъп на страст.

По-горещо ли ставаше в стаята?

Макс остави хавлията на рафта в банята, после отиде до кухнята да си вземе бира. Забеляза, че лицето на Ели е зачервено.

— Добре ли си?

— Трябва да купя тест за бременност.

Това съобщение не го смути ни най-малко.

— Добре. Можеш ли да изчакаш до утре?

Тя се усмихна.

— Да.

Макс отвори бирата си, хвърли капачката в кофата за боклук и седна до Ели, като я издърпа към края на канапетото, за да избегне изскочилите пружини. Отпи от бирата и попита:

— Не е ли малко рано да разбереш дали си бременна? Минал е само един ден. Пък и използвах презерватив — добави.

— Не е за мен — каза тя раздражено.

Отпи от бирата му и му я върна. Макс посегна към дистанционното, но младата жена го изпревари и го грабна първа.

— За Ани е, нали?

Тя го погледна изненадано.

— Как позна?

— Нали съм от ФБР. Там ни обучават да бъдем наблюдателни. А сега ми дай проклетото дистанционно.

— Не и преди да ми обясниш.

— Първо, на принципа на елиминирането. — Майка ти е прекалено стара, за да забременее.

— Така е.

— А Ава едва понася да те гледа, така че със сигурност не би ти се доверила.

— И остава Ани.

— Да — отвърна той и отново посегна към дистанционното.

Тя протегна ръка настрани, стиснала уреда.

— Но имаше и други знаци — продължи Макс. — А ние, агентите, сме обучени да ги забелязваме.

Ели завъртя очи.

— Какви например?

— Ани изобщо не пи вино.

— Ние с теб също не пихме.

— Лицето ѝ бе някак посивяло.

— Защото беше изморена.

— Освен това повърна. — Той отново опита да докопа дистанционното.

— Къде е повърнала?

— В кошчето за боклук в кабинета на баща ти. Добре че вътре бе сложен плик.

— Какво е правила в кабинета?

— Говореше с мен.

— За какво?

— Помоли ме за една услуга.

— Ще ми кажеш ли каква услуга?

— Не.

Тя въздъхна отчаяно.

— Може да е повърнала, защото е яла нещо развалено. Ти там ли беше, когато се случи?

— Придържах косата ѝ назад.

— Много мило. — Целуна го по бузата и му подаде дистанционното.

Той веднага започна да превключва каналите.

— Но основната причина да знам, че тя подозира, че е бременна...

— Да?

— Тя ми го каза.

Ели обмисли това за момент, после рече:

— Ани не иска никой да научава. Чудя се дали е казала на Ава.

— Не, не е. Не иска да я разсейва от подготовката за сватбата.

Ели, всички жени ли се побъркват покрай сватбите си като Ава?

— Имаш предвид, дали всички се държат като маниачки?

— Да.

— Не, не всички булки се държат като Ава.

Той кимна.

— Откъде искаш да купиш теста за бременност? Мисля, че видях една дрогерия, като влизахме в Уинстън Фолс.

— О, не, не, не! Целият град ще научи, че съм бременна, ако си купя тест оттук. Родителите ми ще знаят, преди да съм се прибрала у дома.

— Ще се срещна с агент Кларк и агент Хърши, преди да пристигнат тук утре. Мога да уговоря срещата в някой от околните градове. Там ще намерим аптека.

— Това е добър план — усмихна се тя. Отпи отново от бутилката му и му я подаде. — Наистина ли няма да ми кажеш за каква услуга те е помолила Ани?

— Не знам каква е услугата — вдигна рамене той. — Не стигнахме дотам. Но когато открия какво иска тя, няма да ти кажа. Това е поверително между нея и мен. Ако тя иска да знаеш...

— Помогни ми да разбере. Помолила те е за услуга, но не ти е казала каква?

— Не успя да ми каже — поправи я той.

— Защо не?

— Защото се наложи да забие лице в кошчето за боклук.

— Явно ще трябва да попитам нея.

— Най-добре си дръж едно кошче за боклук подръка, когато я питаш.

Ели се прозя, протегна се и се изправи.

— Тук все още е ужасно горещо. Мислиш ли, че можем да засилим малко вентилацията?

Макс изгаси телевизора и я последва.

— Хайде да си лягаме.

Тя забеляза, че вратата на малката спалня, където възнамеряваше да спи тази вечер, е затворена. Отвори я и я посрещна вълна от горещ въздух.

— Ще трябва да оставиш вратата си широко отворена, иначе до моята стая няма да стигне никаква прохлада. — Влезе в стаята му, за да се разхлади за момент.

— Искаш ли да спиш при мен? — попита той.

Тя не му отговори. Макс все едно нямаше да я чуе. Само секунда след като зададе въпроса си, той усили с една степен климатика и едва не бе вдигнат във въздуха от шума, който последва.

Ели падна назад върху леглото. Сякаш цялата стая вибрираше, а леглото танцуваше към средата на помещението. Все едно реактивен самолет захождаше за кацане вътре.

Младата жена не можеше да спре да се смее. Изтри сълзите от очите си и опита да си поеме дъх. Като гледаше Макс, започваше да

усеща режеща болка от силния смях. Той ругаеше климатика и въртеше и натискаше всички възможни копчета, за да го накара да спре да бръмчи така. Накрая го изключи от контакта.

Климатикът не се предаде лесно. Отново потрепери. Последният повеи студен въздух беше толкова силен, че стъклото на прозореца отгоре задрънча... но после настана благословена тишина.

Макс стоеше изправен пред Ели и я гледаше. Тя лежеше по гръб, вдигнала ръце над главата си, и се смееше искрено и невъздържано. Отпусна се върху нея, като внимаваше да не я смаже с тежестта си. Забеляза сълзите от смях в очите ѝ. Наистина беше уникална.

— Татко е направил поредната изгодна покупка, нали? — попита тя.

Той кимна бавно. После се наведе и я целуна. Ели издърпа ръцете си изпод неговите и ги обви около врата му.

— Тук ще стане много горещо — прошепна тя.

— Да, знам.

Той обсипваше с целувки шията ѝ, а пръстите ѝ галеха гърба и раменете му.

— Вероятно не трябва да ми позволяваш да правя това, Макс.

Избута го настрани и се претърколи върху него. Опъна тялото си върху неговото, зарови пръсти в косата му и го целуна по устата — гореща, страстна целувка, която я накара да иска много, много повече.

Макс я притисна още по-силно към себе си. Дъхът ѝ беше топъл и сладък.

— Ако не искаш да го правиш, по-добре спри да си играеш с мен — каза ѝ той.

Тя го целуна по врата.

— Искам, но се тревожа за теб — прошепна му. — Да не ти стане навик. Не искам да се привържеш към мен.

Този път се любиха по-дълго. Никой не говореше; и двамата бяха погълнати напълно от този чувствен ритуал.

* * *

По-късно, когато Макс излизаше от банята, очакваше да открие, че Ели е дълбоко заспала, но тя го изненада. Стоеше, подпряла се на

лакът, и го чакаше. Щом той се мушна в леглото, тя се сгуши до него и му каза:

— Ще правя секс с теб, ако ми отговориш на един въпрос.

— Какъв е въпросът? — попита я с подозрение.

— Саймън ще премине ли в отбора на Индианаполис?

Той се засмя.

— Току-що правихме секс.

— Чувала съм, че може да се прави и повече от веднъж.

— Правила сме го повече от веднъж. Снощи го правихме поне сто пъти.

Тя го целуна.

— Искат ли те. Бяха четири пъти, не сто. Ще го питаш ли?

— Да.

Претърколи се по гръб и я придърпа до себе си. Тя опря бузата си на рамото му и попита:

— Разкажи ми как стана Даниълс.

Въздишката му беше дълга и измъчена.

— Не искаш да ми разкажеш?

— Не обичам да говоря за това.

Тя не настоя, но след пет минути Макс заговори:

— Родителите ми загинаха в автомобилна катастрофа. Един тир се блъснал в колата им. Тогава бях на пет години. Нямах никакви роднини, а адвокатът, назначен от съда да отговаря за уреждането на осиновяването ми, отмъкнал всичките пари от застраховката на родителите ми. Три пъти ме изпращаха в приемни семейства. Нямах късмет. Последните бяха най-лоши.

— Тогава на колко години беше?

— На седем. Избягах от тях, беше посред зима и се криех зад една кофа за боклук. Помня, че беше ужасно студено, а аз се чувствах безпомощен.

— Какво се случи?

— Случи се Саймън. Той се прибиравал вкъщи и ме видял. Свали палтото си и ми го даде, после ме завлече в дома си. Аз ритах и пицях, но спрях, когато ми обеща, че повече няма да попадна у приемно семейство. — Макс продължи разказа си с усмивка: — Саймън беше само една година по-голям от мен, но беше едър за възрастта си и говореше така, сякаш е убеден, че може да го уреди. Както и да е, аз му

повярвах. И отидох с него. Живях повече от седмица в къщата му, преди родителите му да ме открият. Синините от приемните ми родители още се виждаха. Бащата на Саймън беше адвокат и също ми обеща, че никога няма да се върна при приемното семейство.

— А каква беше майка му? — попита Ели.

— Любяща. И мила.

— Веднага ли те осиновиха?

— Ако ги питаш, ще ти кажат, че аз съм ги осиновил. Документите бяха уредени окончателно, когато навърших осем, а по това време още две деца се бяха присъединили към семейството. Бишъп и Себастиан. А пък онзи адвокат, който беше отмъкнал парите ми...

— Да?

— Отиде в затвора. Татко дори успя да ми върне повечето от парите. Внесе ги на мое име в един попечителски фонд.

— А кога в семейството се появиха Брадли, Тейлър и Адам?

— Запомнила си имената им.

— Разбира се.

— Брадли и Тайлър се появиха пет години след мен, а Адам беше последният, който стана Даниълс, една година по-късно.

— И нито едно момиче?

Той се засмя.

— Мама и татко казваха, че би било жестоко да натресат сестра на нас, седмината братя. Ние им стигахме.

— Изглежда са чудесни хора.

— Най-добрите. — Той се прозя. — Трябва да направим нещо по въпроса с жегата тук.

— Предлагам да направим още един опит с климатика. Включи го и ще го държим на слаба степен.

— Стой тук. Аз ще се погрижа за него.

Планът проработи. Изглежда, на ниска степен климатикът бе настроен доброжелателно. Ели помоли Макс да го засили само с едно деление, за да види какво ще се случи. За втори път реактивният самолет едва не ги отвя от стаята. За щастие Макс успя да го върне на слабата степен и тихият звук се завърна.

Ели отново се посмя здраво, претърколи се по корем и след секунди спеше дълбоко.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Макс стоеше в дневната и чакаше Ели, когато Ани му махна откъм коридора.

— Може ли да поговорим насаме? — попита тя.

Тъй като беше сам в стаята, въпросът му се стори странен.

— Да, добре.

— В кабинета ти?

Той се засмя.

— Моят кабинет? Явно го използвам доста, а?

Ани кимна.

— Двете с Ели знаем какво правиш. Криеш се от Ава и Джон. Той ми харесва, но, боже, колко е досаден. Не трябваше да го казвам, но наистина е досаден.

Макс я последва в кабинета. Тя влезе първа и задържа вратата. Когато и той влезе, Ани затвори плътно вратата и се облегна на нея. Лицето ѝ беше зеленикаво. Макс бръкна под бюрото, извади кошчето и ѝ го подаде.

Ани забеляза подозрението в погледа му.

— Добре съм.

— Не изглеждаш добре.

Тя потупа бузите си, опитвайки да им върне цвета.

— От мириса на кафе е. От него ми се повдига.

Макс остави кошчето на земята, но за всеки случай го сложи близо до себе си.

— Извинявай, че повърнах снощи. Надявам се да не съм те отвратила.

— Имам шестима братя. Нищо не може да ме отврати.

— Съжалявам и че не довърших разговора ни. След като се качих горе да си измия зъбите, започнах да се чудя дали постъпвам правилно.

— Изглеждаше смутена и несигурна.

— Искаш ли да излезем на свеж въздух? Можем да поговорим на верандата.

Тя поклати глава.

— Ава ме чака на алеята отпред.

Сякаш по команда в този момент се чу клаксон.

— Явно търпението ѝ се изчерпва — отбеляза Ани.

— Аха.

— За услугата... — Ани се поколеба.

— Да.

— Можеш ли да откриеш един човек?

— Мога да опитам.

— Не искам той да разбере, че го търся. Просто искам да знам къде е, защото... защото...

Сълзите ѝ потекоха и Макс не знаеше какво да каже.

— Хайде, не плачи — смотоледи той. — Моля те, недей... Ще отида да повикам Ели или майка ти. Не плачи, Ани. Ще намеря този човек.

Не знаеше как да я успокои. Отиде при нея с идеята да я заведе при сестра ѝ, но веднага щом докосна рамото ѝ, тя се облегна на гърдите му и се разрида още по-силно.

Какво ставаше, по дяволите? Макс я прегърна, за да я успокои.

— Всичко ще се оправи — обеща той. — Ще се оправи.

Ава вече натискаше клаксона, без да спира, и Ели дойде да потърси Ани, докато майка ѝ изтича навън, за да накара Ава да спре с този шум.

Ели отвори вратата на кабинета и видя как Макс се мъчи да успокои Ани. Потупваше я леко по гърба, а тя плачеше и ризата му беше мокра от сълзите ѝ. Ели тихо затвори вратата. После и нейните очи се насълзиха. Как да не обича този мъж!

Ава можеше да почака, дяволите да я вземат!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Статията за градинското парти беше публикувана в местния вестник в петък сутрин. Ава беше разстроена. Тя бе поискала да пуснат материала в събота, защото хората четяха „Уинстън Фолс Нюз“ през уикенда, а не в работни дни.

От първия ред на статията Ели я побиха тръпки. Там пишеше, че сестрите на Ава — в множествено число — са домакини на събитието. Това означаваше, че всеки, който прочетеше вестника, щеше да разбере, че Ели е в града.

Ава нарочно ли беше включила и нея, като част от стратегията за справяне със „злобните слухове“? Надяваше се, че сестра ѝ не го е направила съзнателно, защото това щеше да означава, че Ава е истинска кучка.

Не можеше да я попита, защото близначките вече бяха потеглили по програмата си за деня, която включваше козметични процедури и куп дребни задачи.

Ели допиваше втората си чаша мляко и наблюдаваше как техникът и баща ѝ пресичат задния двор, за да отидат до климатика. Майка ѝ сортиреше пристигналата поща на кухненската маса.

— Видя ли статията за градинското парти във вестника? — попита Ели.

— Да, видях я. Хубава е, нали?

Беше очевидно, че тя не е забелязала думата сестри, и Ели реши да не го прави на въпрос. Така само щеше да разтревожи майка си още повече.

— Задният двор изглежда чудесно — каза вместо това.

Клер грейна.

— Мислех, че заради шатрата дворът ще изглежда много по-малък, но всъщност така изглежда дори по-голям.

Макс се появи на вратата.

— Готова ли си да тръгваме?

— Къде ще ходите? — попита майка ѝ разтревожено. — Не си тръгвате от Уинстън Фолс, нали? Обеща да останеш, а леля Вивиан и леля Сесилия ще бъдат разочаровани, ако не те видят. Те пристигат днес следобед.

— Мамо, просто ще свършим това-онова и ще се срещнем с агентите, които Макс извика, за да помогнат за охраната на партито.

— И ще отидеш облечена така?

— Какво им е на дрехите ми?

— Елинор, облечена си с избелели дънки и тениска, а тези обувки...

— Мислех да покажа на Макс водопадите. Затова съм с тези стари маратонки.

— Поне се преоблечи. Нали не искаш Макс да се чувства неловко заради теб пред колегите си?

— Никога не бих се почувствал неловко заради Ели — обади се Макс и кимна към вратата.

Младата жена целуна майка си по бузата и прошепна:

— Ще се върнем навреме, за да ти помогна за вечерята.

Ели предположи, че Макс не е видял статията във вестника. Изчака да потеглят от града и тогава му разказа.

Той не прие новината добре.

— По дяволите...

— Може би никой няма да забележи.

Погледът, който ѝ отправи, я накара да се почувства като глупачка.

— Добре, но все пак малко хора четат местния вестник.

Мускулчето на бузата му потрепери. Това не беше добър знак. В опит да смени темата, Ели предложи:

— Искаш ли да отидем до водопадите днес? Ходи се известно време, но не е прекалено далече.

Той отново я изгледа строго.

— Какво? — попита тя.

— Не сме на почивка, скъпа. Работата ми е да те опазя жива, разбра ли? А разходки из природата с кошница за пикник не ми влизат в дължностната характеристика.

— Не съм споменавала никакъв пикник — сопна се тя. — И престани да ме наричаш *скъпа*. Това би трябвало да е обръщение към

любим човек. А ти го изричаш с ръмжене.

Мобилният му телефон иззвъня. Тя го сръга с лакът.

— Ако е Саймън, най-добре го попитай.

— Добре.

За нещастие, не беше Саймън. Беше Бен с нова информация за изчезналия свидетел — Грег Роупър.

Макс приключи разговора и ѝ обясни:

— Според агент Хюс, Роупър не е убит. Мисли, че просто е избягал. Някой се е свързал с него и го е подплашил.

— Какво ще стане сега? Могат ли да задържат семейство Ландри, ако няма свидетели?

Обсъждаха вариантите в продължение на няколко минути и накрая замлъкнаха, потиснати, защото не измислиха никакви отговори на въпросите си.

— Бен каза, че ще ми се обади по-късно, след като говори с всички агенти, ангажирани със случая.

— Хюс ще иска аз да свидетелствам, ако тези Ландри стигнат до съд някой ден. Ще трябва да кажа какво съм видяла, въпреки че не мога да ги идентифицирам. Нали? — попита Ели.

Той поклати глава.

— Не знам какво ще решат прокурорите, но ще направя всичко възможно ти да не бъдеш замесена. Сега просто трябва да изчакаме.

Макс не бързаше да стигнат до целта си. Кара известно време по магистралата, после отби по един изход, пое по някакъв страничен път в продължение на няколко километра и после отново се върна на магистралата. Докато шофираше, наблюдаваше движението и отпред, и в огледалото за обратно виждане. Ели разбра, че иска да е сигурен, че никой не ги следи.

Макс забеляза табела, че при следващия изход от магистралата има аптека.

— Искаш ли да се отбием там, за да купиш теста за бременност?

— Прекалено близо сме до града.

Той получи същия отговор и следващите три пъти, когато предлагаше да спрат в някоя аптека. Накрая не издържа и попита:

— Ще купиш ли този тест скоро, или да карам направо към Маями?

— Можеш да спреш на следващата.

— Какво би направила ти, ако се окажеш бременна?

Тя не се поколеба.

— Ще родя бебето.

— И Ани така каза.

— Ще ѝ помогна с каквото мога.

— А ще уведомиш ли бащата?

— Разбира се, че ще му кажа. Моя отговорност е да му съобщя.

Зададе ли същия въпрос и на Ани?

— Не.

— Тя току-що се яви на изпита за адвокатска правоспособност.

Той кимна в знак, че Ани му го е споменала. Колко ли време бяха говорили Макс и Ани, запита се Ели.

— Къде е срещата ни с Кларк и Хърши?

— В един ресторант, който се казва „Хатауейс“. На около километър и половина от магистралата.

Появи се табела за клон на една от големите вериги аптеки и Макс зави към паркинга. Ели купи три теста за бременност, по един от три различни марки.

— Просто за по-сигурно — обясни му тя, докато чакаше на касата.

Касиерката, набита жена с розови бузи и къса къдрава коса, върна на Ели рестото, погледна Макс, после отново спътницата му и каза:

— Успех!

Ели се усмихна.

— Благодаря. И аз стискам палци.

Когато се върнаха в колата и потеглиха, Макс я попита:

— Стискаш палци?

— Не исках да разочаровам жената.

Той поклати глава.

— Ти си уникална, знаеш ли.

— Купих десерт — събщи тя и му подаде едно шоколадче „Хърши“.

Той се засмя и пак поклати глава.

Пристигнаха в ресторанта няколко минути преди уречения час. Тъй като още беше рано, можеха да си изберат маса. Макс се спря на

една в ъгъла, за да могат да говорят на спокойствие. От мястото си той можеше да гледа през прозореца, а зад гърбовете им беше стената.

— Познаваш ли някого от двамата агенти? — попита Ели.

— Говорили сме по телефона няколко пъти, но не съм работил с тях. Чувал съм, че са добри.

— Но как ще се слоят с тълпата на партито?

— Дори няма да разбереш, че са там.

— Макс, това е малък град, всички се знаят. Всеки непознат се набива на очи.

— Стига си се тревожила.

Сервитьорката им донесе по чаша вода и менютата.

Мобилният телефон на Макс иззвъня.

— Ако е Саймън...

— Не е. И спри да мислиш за футбол.

Тя го погледна.

— Как да спра? Нали съм американка.

Той отговори на четвъртото позвъняване:

— Агент Даниълс.

Не каза нито дума в продължение на няколко минути, но по лицето му личеше, че новините не са добри. Когато пушна телефона обратно в джоба си, се обърна към Ели.

— Обади се шериф Бенет — започна той. — Каза, че получил обаждане от един приятел, който държал оръжеен магазин близо до Уинстън Фолс. Та той съобщил на Спайк, че около пет минути след отварянето на магазина Евън Патерсън влязъл и опитал да си купи оръжие.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Това не е лоша новина — настоя Ели. — Не ме гледай така. Сега знам къде се намира Патерсън и да се надяваме, че той ще опита да се добере до мен, а ти ще го арестуваш.

— Ели, той ще успее да се сдобие с пистолет.

— Ще знае ли как да си го купи на черно? Откъде? С кого може да говори? — Агент Кларк задаваше въпросите. Двамата с агент Хърши бяха пристигнали броени минути след разговора на Макс със Спайк.

Макс се беше оказал прав, когато я уверяваше, че двамата агенти могат да се слоят с тълпата. Джон Хърши беше висок метър и осемдесет, слаб, но мускулест. Ели предположи, че той бяга редовно, може би дори участва в маратони. С гъстата си чуплива коса и очилата той приличаше на професор от университета на баща ѝ. Пийт Кларк беше нисък, набит и доста оплешивял. А с добродушното си обло лице изглеждаше като нечий любим братовчед.

— Този Патерсън е луд, но това не означава, че е глупав — вметна Хърши.

Кларк имаше снимки на Патерсън и на Уилис Когбърн в телефона си. Ели погледна снимката на Когбърн и си помисли, че той изглежда като нормален човек. Определено не приличаше на наемен убиец. Но пък, разсъждаваше тя, как би трябвало да изглежда някой наемен убиец? По какво би се различавал?

Отново насочи вниманието си към разговора за Патерсън, когато Макс каза:

— Той няма да стреля така, че да я убие. Ще опита да убие всеки, който е с нея, но Патерсън обича да използва юмруците си. Ще иска да я рани, за да не може тя да избяга. Ако му се удаде възможност, ще опита да я пребие до смърт.

Ели бе съгласна със заключенията му. Кларк се беше запознал с части от досието на Патерсън, Хърши — също. И двамата споделяха

мнението на Ели. Това беше възможност маниакът да бъде заловен веднъж и завинаги.

— Ако той носи пистолет и опита да я рани, ще можем да го изпратим в затвора за дълго време — каза Кларк.

— Добре, значи сега се оглеждаме за двама мъже. Имаме снимките им и знаем какво трябва да правим — обяви Хърши.

— Да ги елиминираме — допълни Кларк. — Като бесни кучета. Това трябва да направим.

— Но вместо това ще ги арестувате — обади се Ели.

Макс ѝ се усмихна.

— Ти си гласът на разума.

— Правилно ли съм разбрал, че ще заминете веднага след партито? — попита Кларк.

— Няма да си тръгна, преди Патерсън да се озове зад решетките — закле се младата жена.

— Ели... — започна Макс.

Тя не го остави да продължи.

— Ако трябва, ще почукам на вратата на родителите му и ще го подмамня да излезе и да ме нападне. Искам да го заловите и да го приберете. Моля ви! Искам този кошмар да свърши. — Гласът ѝ пресекуваше от силните емоции и тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

Хърши кимна.

— Да пипнем кучия...

— И Когбърн — добави Кларк.

Хърши се съгласи:

— Може да извадим късмет и да пипнем и него този уикенд.

* * *

Ели мълчеше, докато пътуваха обратно към Уинстън Фолс. Макар да не личеше по изражението ѝ, Макс знаеше, че е разстроена, защото си беше поръчала мляко в ресторанта и го бе погълнала като лекарство.

— Язва ли имаш?

Тя го погледна озадачено. Въпросът беше абсолютно неочакван.

— Не.

— Пиеш много мляко.

— Обичам мляко. Успокоява ми стомаха.

— Поръча го точно след като научи, че Патерсън е опитал да си купи пистолет.

— Да — призна тя.

Известно време и двамата мълчаха, после Макс наруши тишината:

— Хайде, Ели. Кажи ми какво се върти в главата ти. Знам, че си разтревожена.

Разтревожена? Това дори не се доближаваше до начина, по който се чувстваше.

— Искам да остана в Уинстън Фолс и да заловите Евън Патерсън. Нямах представа какво ми беше, като не знаех къде се крие той, но сега, след като е тук, имам възможност да го предизвикам да излезе на светло. Да се надяваме, че той ще направи нещо, заради което да бъде арестуван.

— Това сигурно те плаши.

— Ако видя отново лицето му, вероятно ще превъртя — призна си тя. — Но точно сега не съм изплашена. Ти ще бъдеш с мен. Няма да му позволиш да ме нарани.

Вярата ѝ в него беше огромна.

— Точно така.

Тя кръстоса краката си и се премести на седалката така, че да е по-близо до Макс.

— Родителите му го подкрепяха, намираха му извинения и през цялото време виняха мен. Документирано е как твърдяха, че аз съм причината синът им да бъде измъчван.

— Знам, скъпа, прочетох досието. Мисля, че е време да си поговоря с господин и госпожа Патерсън.

— Но защо ще ходиш у тях? Ако Евън се крие в къщата им, те ще излъжат и ще кажат, че не е там. Ще направят всичко по силите си, за да го защитят.

— Вероятно — съгласи се Макс.

— Тогава защо ще ходиш?

— За да предупредя родителите му. Те трябва да знаят, че синът им се е опитал да си купи оръжие.

— Не мисля, че това ще промени нещо.

Колкото повече приближаваха Уинстън Фолс, толкова по-нервна ставаше Ели. Дланите ѝ се изпотиха, започна да се задъхва, все признаци на посттравматичен стрес. Кой можеше да я вини? За нея името Патерсън беше синоним на болка.

Тя искаше да го прогони от мислите си, но всеки път, когато успееше да изтрие името му от съзнанието си, там се наместваше това на Когбърн. Същата игра. С друг играч.

Като видя колко е разстроена, Макс се протегна и хвана ръката ѝ.

Телефонът му иззвъня. Обаждаше се Бен. Макс включи телефона на високоговорител и го постави върху таблото.

— Аз съм с Ели, Бен — каза той. — Какво става?

— Хюс смята, че Ландри ще отзоват Когбърн.

— Защо?

— Заради Грег Роупър. Никой не знаеше за него, докато не се появи. А сега той изчезна. Единственото логично обяснение е, че е имало изтичане на информация. Някой осведомява Ландри за хода на разследването. Вече сме възложили на специален екип да открие кой го прави.

— А това означава, че семейство Ландри знаят, че Ели не е могла да ги идентифицира — заключи Макс.

— Точно така — потвърди Бен. — Според Хюс, Ландри нямат причина да се опитват да премахнат Ели. Според него тя не е изложена на опасност и може да остане сама.

— Някой откри ли Когбърн? — попита партньорът му.

— Не.

— Тогава няма да я оставя сама — натърти Макс.

— Съгласен съм. Мисля, че Хюс прибързва със заключенията.

След като приключиха разговора, Ели се обърна към Макс. Той беше намръщен.

— Смяташ, че ще съм в опасност заради Ландри?

— Не знам — призна той. — Но няма да те изпусна от поглед, докато не се разбере къде се намира Уилис Когбърн.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Прогнозата за събота беше мрачна. Очакваха се превалявания привечер. Сутринта на градинското парти обаче бе слънчева и нито едно облаче не се виждаше на синьото небе.

Родителите на Ели седяха на кухненската маса с лелите на Уилям — Вивиан и Сесилия, когато младата жена влезе в къщата заедно с Макс.

— Не мисля, че ще вали довечера — обяви Уилям.

— Как ще посмее — обади се Ели. — Нали е голямата вечер на Ава.

— Не, скъпа, сватбата е голямата й вечер. Тази е на второ място — уточни Клер.

Ели се канеше да се разсмее, когато осъзна, че майка й говори сериозно.

— Да не би Ава да им е направила класация?

— Елинор, не започвай.

Уилям представи Макс на лелите. Агентът се ръкува с тях и се усмихна, а те заприказваха една през друга, за да го осведомят за плановете си за деня. Той долови думите музей и бутик, кимна, защото те го гледаха в очакване на реакция, и се засмя на глас, когато леля Сесилия потупа Ели по ръката и я попита как се справя в училище.

— Напомняш ми на покойния ми съпруг — каза Сесилия на Макс.

— Аз пък си мислех, че повече прилича на Едгар — не отстъпи Вивиан. — Той беше красавец.

Макс се чудеше какво да каже, но Ели го спаси, като попита лелите:

— Добре ли си починахте? Надявам се, че ви е било удобно горе.

— О, да — заяви Вивиан. — Много мило, че Ани ни отстъпи стаята си.

— Такава красива стая — вметна Сесилия. — Новият цвят на стените е прекрасен.

Ели се усмихна бързо на Макс и запита:

— Къде е Ани?

— Излезе рано сутринта — обясни баща ѝ. — Горкичката, изглеждаше изтощена. Беше бяла като платно.

— Нали адвокатският ѝ изпит мина току-що — напомни му Ели. — Естествено е да е изтощена. Сигурно е учила денонощно в продължение на месеци.

— Точно така. Разбира се, че е изморена. Изпитът.

— Къде е отишла толкова рано? — попита Ели.

— Ава дойде да я вземе в осем и Ани взе роклята си за партито със себе си.

— Защо?

— Подгъвът се е разшил — обясни майка ѝ. — Ава има шивачка на повикване в бутика. Тя ще оправи роклята.

— Ние не трябва ли да тръгваме, Клер? — попита Вивиан.

Трите жени се изправиха и се насочиха към вратата.

— Ще се върнем в четири — каза майка ѝ. — Нарочно ще липсваме целия ден, за да могат хората от фирмата за почистване и тези от кетъринга, които Ава е наела, да си свършат работата. Иначе само ще им се пречкаме.

— Ти няма ли да дойдеш с нас, Ели? — попита Вивиан. — Отиваме да обядваме в новия ресторант в центъра. Ще се радваме, ако ни придружиш.

— Съжалявам, но не мога. Трябва да свърша куп неща — излъга тя.

— Ще ви донесем нещо сладко за хапване — обеща Сесилия.

Леля ѝ се държеше, сякаш Ели още е на единайсет години, но това не я обиждаше.

— Много мило, благодаря.

— Имаш ли рокля за довечера? — попита майка ѝ.

— Да, имам. — Всъщност Ели си беше донесла две рокли: една синя, почти по тялото, и една розова, с широка пола.

— Защото можем да те заведем в бутика и Ава да ти намери нещо за обличане.

— Имам рокля, мамо — повтори Ели. — Ани кога ще се прибере?

— Ава иска да пристигне официално на партито и Ани ще дойде заедно с нея и Джон. Ще се появят точно в седем и четирийсет и пет.

— Но партито започва в седем.

— Да, точно така.

— Ава иска да закъснее?

— За да е по-тържествено пристигането ѝ — обясни Клер. — Така ми каза.

— Но това е *нейното* парти.

— Споменах ѝ този факт, миличка.

— Не трябва ли да бъде тук навреме? А Ани е домакиня на партито. Тя със сигурност трябва да е тук, за да посреща гостите.

— Ава има две сестри. Ти можеш да посрещаш гостите, докато Ани се появи.

— Аха — кимна Ели. — Разбира се. — Сега проумя какъв е планът. Злобните слухове щяха да стихнат, ако тя посрещаше гостите на партито. Така всички щяха да разберат, че одобрява сватбата на Ава и Джон. О, да, Ава бе измислила всичко.

— Какво *аха*? — попита майка ѝ.

— Няма значение.

Време е да загърбя огорчението — реши тя. — *Да забравя гнева и унижението.* Ава и Джон бяха родени един за друг и беше време Ели да се зарадва за тях. Никога нямаше да се разбира добре със сестра си, защото двете бяха много различни, но това вече не я дразнеше. Щеше да се постарее отношенията им да се изгладят.

— Тази вечер трябва да бъде идеална заради Ава — каза Клер.

Ели знаеше, че този коментар на майка ѝ всъщност е предупреждение.

— Защо ми се мръщиш? Няма да направя нищо, с което да проваля съвършената ѝ вечер.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Семейство Патерсън не бяха приятни хора. След като Хърши и Кларк пристигнаха в дома на Съливан в късния следобед, Макс им даде някои указания, накара Ели да обещае, че ще стои при тях, и измина пеш разстоянието до дома на Патерсънови.

Двамата отвориха вратата заедно, но не го поканиха да влезе вътре. Възмущение беше изписано на лицето на господин Патерсън, а госпожа Патерсън излъчваше гняв.

Макс им показа значката си и се представи:

— Аз съм агент Даниълс от ФБР.

— Кога най-после ще ни оставите на мира? — попита Патерсън.

— Искам да говоря с вас за сина ви.

Двамата излязоха на верандата и господин Патерсън затвори вратата след себе си.

— Какво искате от него този път? — попита той.

— Първо, искам да знам къде се намира — каза Макс спокойно.

— Защо? — намеси се госпожа Патерсън със заядлив тон. — За да продължите да го тормозите ли?

— Или за да го затворите отново? — попита господин Патерсън, скръсти ръце на гърдите си и изгледа навъсено агента. — Евън не е направил нищо нередно. Знам закона. Не можете да го пипнете с пръст.

— Той беше добро момче, преди тя да се появи — каза госпожа Патерсън. За миг на лицето ѝ се изписа разочарование, но бързо бе изместено от гняв. — Имахме такива големи надежди за него. Щеше да постигне нещо в живота. Беше толкова умен и изобретателен. Всички учители ни го казваха.

— Тя съсипа живота му, като намеси полицията и всичко останало. Той не искаше да ѝ навреди.

На Макс му се щеше да възрази, да им напомни, че Ели е била на единайсет години, когато синът им я беше нападнал за първи път, но знаеше, че е безсмислено да изтъква тези факти. Те вече бяха изкривили истината, така че да пасва на тяхната представа за

случилото се, и нищо, което той кажеше, нямаше да промени мнението им. Те искаха да вярват, че синът им е бил жертва.

— Не съм дошъл тук, за да говорим за миналото — рече примирително Макс.

— Не знаем къде е Евън. Не сме го виждали от месеци — настоя господин Патерсън.

— Но и да знаехме, нямаше да ви кажем — измърмори съпругата му.

— Вчера синът ви се е опитал да си купи пистолет — осведоми ги Макс.

— Не ви вярвам — изсумтя госпожа Патерсън. — Вие, от ФБР, винаги лъжете. — Тя извади пакет цигари от джоба си и сръга мъжа си да ѝ подаде запалката си.

— Онази жена ли ви се обади да ви каже лъжата за пистолета, за да дойдете тук да ни тормозите? — попита господин Патерсън.

— Знаем, че се е върнала в града. Прочетохме го във вестника. Тя стои зад всичко това. — Госпожа Патерсън си запали цигара и вдиша продължително. — Няма да миряса, докато не унищожи момчето ми. Трябва да бъде заключена, ако питате мен. Дано да си получи заслуженото.

Макс приключи с дипломатичното търпение.

— И двамата се смятайте за предупредени. Ако синът ви се сдобие с пистолет и вие не направите нищо, за да го спрете, ще бъдете отговорни, ако той или някой друг пострада. Тогава и вие ще се озовете в ареста.

Те не отговориха на заплахата му, но докато слизаше по стъпалата на верандата, Макс чу как вратата се затръшна зад гърба му.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кларк и Хърши бяха в апартамента с Ели. Макс не беше подготвен за това, което видя, когато влезе. Джон Хърши бе съблякъл ризата си и седеше на облегалката на канапето, докато Ели го разтриваше от страни. Кларк седеше пред масичката за кафе и използваше лаптопа на лекарката.

— Какво, по... — започна Макс.

— О, върна се. — Тя потупа Хърши по рамото. — Добре, можеш да се обличаш. Това е от белега, няма нищо друго.

— Сигурна ли си? — попита Джон.

— Напълно. Всичко е наред.

Ели отиде до Макс и го целуна, преди да осъзнае какво прави. После отстъпи крачка назад и попита:

— Как се държаха Патерсънови?

— Никога няма да спечелят наградата „Родители на годината“.

Кларк затвори лаптопа.

— Говорих с твоя приятел, шериф Спайк Бенет — каза той. — Странно име, но е добър човек. Искаше да знаеш, че има магазин за оръжие близо до някакъв град Липтън и собственикът му не бил особено надежден. Спайк опитвал да му отнеме лиценза, но засега неуспешно. Каза, че там Патерсън би могъл да се сдобие с каквото пожелае, стига да плати нужната сума. Бенет тръгна натам, за да говори със собственика и да провери дали Патерсън е ходил там вчера.

— Дали ще му кажат, дори и да е ходил? — попита Хърши.

— Евън може да не е чувал за този магазин — предположи Ели.

— Шерифът иска все пак да го преслуша. След като приключи в Липтън, ще дойде тук, за да помогне за охраната.

— Няма нужда да се тревожиш за нищо тази вечер, Ели — увери я Джон, закопча ризата си и я запаса.

Младата жена погледна часовника си.

— Трябва да се приготвям. Благодаря, че ми бяхте бавачки.

Макс забеляза, че и двамата агенти ѝ се усмигнаха като идиоти, но стига да си вършеха работата, не му пукаше дали са влюбени в нея.

— Тук не е ли малко студено? — попита Кларк.

Смехът на Ели проехтя откъм банята.

Трийсет минути по-късно тя бе готова за партито. Макс си беше облякъл костюм и вратовръзка и я донаместваше, когато Ели се появи от спалнята си. Изглеждаше зашеметяващо. Беше с бледорозова рокля и сандали с висок ток.

— Добре ли изглеждам? — попита тя. — Макс?

Той поклати глава, за да излезе от вцепенението.

— Да, изглеждаш супер.

Супер? Ели знаеше, че той не си пада по гръмките фрази... но *супер?*

— Благодаря. — Беше прекарала дълго време да навива косата си и дори си бе сложила грим. И всички тези усилия, за да е *супер?* — Ти изглеждаш много добре — продължи тя. — Но вратовръзката ти е накриво.

Прекоси стаята и застава пред него, за да намести възела на раираната му вратовръзка. Парфюмът ѝ го обгърна и Макс изпита диво желание да разкъса роклята ѝ и да правят любов.

— Мразя вратовръзките — каза вместо това.

— Мислех, че си свикнал да ги носиш. В Хонолулу не ходиш ли всеки ден на работа с костюм и вратовръзка?

— Не, ходим с шорти и голи до кръста.

Тя се засмя.

— А къде слагате значката и пистолета?

— На колана на шортите... или на банския. Трябва да сме подготвени за всичко.

— А жените агенти в Хонолулу какво носят?

— Бански от две части — отвърна ѝ със сериозно изражение. — Не успяваме да свършим много работа.

— Не съм нервна заради довечера, така че няма нужда да ме размиваш.

Той я погледна със скептично изражение.

Тя го целуна по бузата.

— Добре де, малко съм нервна.

— Май се сещам за нещо, което може да ти подейства успокояващо.

— Какво например?

— Дай ми няколко минути.

Мобилният телефон на Ели иззвъня. Номерът бе непознат и тя се поколеба дали да отговори.

— Трябва да разбереш кой се обажда — настоя Макс.

Тя вдигна с обичайната фраза, която използваше от години:

— Доктор Съливан.

Гласът по телефона беше много плътен.

— Не, няма да премина в отбора на Индианаполис.

* * *

Ръцете на Ели още трепереха заради разговора със Саймън Даниълс, най-великия куотърбек на всички времена. О, боже, беше ли се сетила да му го каже? Не помнеше какво бе говорила в първите няколко минути, но знаеше, че беше напълно ошашавена, а после се осъзна и го засипа с въпроси за предстоящия сезон.

Оказа се, че Саймън е леко хипохондрик, и в следващия половин час двамата се редуваха с въпросите. Той отговаряше на един от нейните, после тя — на един от неговите. Някои от неговите въпроси бяха смешни, но тя не се засмя.

— Не, тази болест може да се причини единствено от паразит, който се намира във водите на Амазонка, и не е заразна.

Ели видя, че Макс прави гримаси, и поклати глава.

Най-после Макс взе телефона от ръката ѝ, когато тя му го подаде.

— Саймън иска да говори със своя бял брат.

— Вече ходя въоръжен — напомни той на брат си. — Така че спри да ме наричаш така.

Ели изслуша разговора и бе шокирана какви обиди отправя Макс на брат си, но след малко се досети, че вероятно и получава същите. Братята бяха различни от сестрите. Съмняваше се, че неговите братя хленчеха като Ава.

О, боже, партито. Трябваше да е в къщата преди петнайсет минути.

Когато слезе по стълбите от апартамента, с радост установи, че времето е на тяхна страна. Тъмни облаци се бяха събрали на небето, въздухът беше задушен и горещ, но не валеше. Тя смяташе, че е глупаво да се планира парти на открито по това време на годината, но не би споделила мнението си с Ава или майка си.

Кларк и Хърши проверяваха задните дворове на съседните къщи, както и пространството зад двора. Беше шест часът, когато Ели и Макс влязоха в кухнята. Къщата беше украсена навсякъде с цветя и свещи, които очакваха да бъдат запалени. Дори износените мебели в дневната изглеждаха чисто нови заради розите на масичката за кафе. Родителите и лелите ѝ бяха на горния етаж и се обличаха.

Макс се държеше много мило. Той стисна леко рамото ѝ, за да я успокои, и отиде до хладилника, за да ѝ налее чаша мляко. Гостите щяха да започнат да пристигат скоро и тя беше готова. Направи няколко крачки в дневната и спря да погледне през прозореца.

И там беше той... Евън Патерсън... крачеше на тротоара пред къщата ѝ. Тя замръзна, той — също. Поне две или три секунди двамата сезираха един в друг.

После той се усмихна, а тя побягна.

— Той е тук. Той е тук. — Гласът ѝ прозвуча като шепот, но Макс разбра какво се опитва да му каже.

— Къде?

— Отпред — прошепна тя. — Той е отпред.

Макс я грабна за ръката и я издърпа в дрешника до антрето. Бутна я вътре и нареди:

— Стой тук, докато не ти кажа, че можеш да излезеш.

Тя го видя как извади оръжието си и затръшна вратата след себе си. Ели вече трепереше силно и не можеше да си поеме дъх, всеки момент щеше да се строполи на пода от хипервентилиране.

Гневът я изпълни като внезапен прилив на адреналин. Искаше да се нахвърли на Патерсън, да го удря и рита, да го нарани така, както той я бе наранил. Осъзна, че това е лудост, но не ѝ пукаше. Предпочиташе да е бясна, вместо скована от ужас.

Посегна към дръжката на вратата и в този момент се осъзна. Напрегна се да чуе някакъв шум, но единственото, което долови, беше шумът от течаща вода в банята на втория етаж.

Внимавай, Макс. Той е подъл, опасен и лукав.

Стори ѝ се, че чака цял час, но знаеше, че това са трикове на съзнанието ѝ. Би трябвало в дрешника да е горещо, но тя трепереше.

Макс най-после отвори вратата. Тя се хвърли в ръцете му.

— Залови ли го?

— Не — отвърна той. Усети, че тя трепери, и я прегърна. — Кларк и Хърши все още оглеждат района, но Патерсън изчезна. Сигурна ли си...

Тя опита да се отдръпне от него. Той не я пусна.

— Добре, сигурна си, че е бил той.

— Да. Беше с черен панталон и бяла риза.

— Къде бяха ръцете му?

— Не ги видях. Сигурно зад гърба му или в джобовете. Той ми се усмихна, Макс.

— Ще го пипнем — обеща ѝ.

— И после какво? Какво можеш да направиш? Не е незаконно да се разхожда пред къщата ми. Вече нямам ограничителна заповед... не че тя свърши някаква работа. Засега Патерсън не е направил нищо нередно.

— Ако се е сдобил с оръжие, ще го арестувам.

— Първо трябва да го намериш.

— Ели, какво правиш в дрешника? — зададе въпрос баща ѝ.

Макс я издърпа в коридора и я прегърна през рамо.

— Тате, работата е там, че... — Тя се опитваше да измисли някакъв по-деликатен начин да му съобщи за маниака.

Агентът на ФБР реши да говори направо:

— Патерсън беше на тротоара отпред.

Усмивката на баща ѝ изчезна, моментално изместена от тревога.

— Тате, това е добре. Тук има трима агенти и ако Патерсън опита да направи нещо, те ще го заловят и този път ще го пратят в затвора. — Не спомена за възможността Евън да носи оръжие. — Покрили са целия район. Аз го видях, но Патерсън си тръгна, преди да успее да кажа на Макс. Той ще се върне.

— Може би трябва да отменим партито — предложи баща ѝ.

Тя опита да разведри атмосферата.

— Шегуваш ли се? Повече се страхувам от Ава, отколкото от Патерсън.

— Да кажа ли на майка ти? — попита той и преди тя да отговори, поклати глава и каза: — Не, няма да я тревожим. — Уилям се обърна към Макс: — Ако онзи маниак се върне, ти ще го заловиш. Междувременно пази дъщеря ми.

Не след дълго хората от кетъринга и сервитьорите започнаха да влизат и излизат от къщата. Задният двор лесно можеше да побере гостите, но имаше места, където Патерсън можеше да се скрие, ако стигнеше дотам. Всеки вход щеше да бъде под наблюдение. Спайк беше предложил да наблюдава улицата отпред. Той щеше да пристигне всеки момент. Дотогава бащата на Ели застана на пост до входната врата. Кларк и Хърши щяха да наблюдават задния двор и двете страни на къщата, а Макс щеше да стои при Ели.

Бусовете на фирмата за кетъринг бяха паркирани на алеята отпред, така че гостите стигаха до задния двор по каменните пътеки от двете страни на къщата. Те минаваха под една ажурна арка и влизаха в градината между две високи вази, пълни със свежи цветя.

Някои от по-възрастните гости не желаеха да заобикалят къщата, затова минаваха направо през нея. В крайна сметка Уилям се превърна в портиер. Той ги поздравяваше при вратата и после ги водеше през къщата до двора, където беше партито, като от време на време спираше в кухнята да си поговори с някого, преди звънецът отново да прозвучи. Колкото и да бе разтревожен, че Патерсън може да се появи на партито, той успя да се поуспокои, като знаеше, че Ели е в безопасност в компанията на Макс. Не се съмняваше, че агентът би дал живота си, за да я защити, въпреки че се молеше на Бог маниакът да бъде заловен и отведен тихо.

Докато баща ѝ посрещаше гостите вътре, Ели стоеше на моравата отвън и приветстваше новодошлите. Имаше чувството, че е повторила „Толкова се радвам да ви видя!“ и „Много се радвам, че дойдохте!“ поне сто пъти. А ръката ѝ беше стисната или потупана дори повече от това. Чу „Бедничката“ и „Тази раздяла сигурно е била ужасна за теб“ от някои от приятелките на майка си, както и „Ти си истински боец!“ или „Ти си смело момиче!“ от други. Очевидно всички в града бяха научили, че Ава е откраднала годеника ѝ.

Макс стоеше до нея. Една близка потупа Ели по ръката и каза:

— Не се отказвай от любовта. — Младата жена чу как Макс кашля, очевидно, за да прикрие смеха си.

Майка ѝ си прекарваше чудесно в компанията на толкова приятели. Ели не помнеше кога за последно я е виждала толкова сияеща и щастлива. Баща ѝ се появи от задната врата на кухнята, хванат под ръка от госпожа Уебстър, възрастната им съседка. Той ѝ помогна да слезе по стълбите и се усмихна от разстояние на жена си, преди отново да се върне вътре в къщата. Така би трябвало да е, помисли си Ели. Дъщеря им се женеше. Щастливо събитие.

След няколко минути Макс прошепна в ухото ѝ:

— Спайк Бенет пристигна току-що. Той ще наглежда къщата отпред. Ще кажа на баща ти, че може да дойде на двора.

В седем и половина засвири цигулка. Леля Сесилия и леля Вивиан бяха заели централни места в шатрата и си прекарваха чудесно. Там беше много по-прохладно, защото фирмата, доставила шатрата, беше предвидила и инсталирала вътре два малки климатика. И двата бяха стратегически разположени близо до дъното на шатрата.

Щом потокът от гости започна да намалява значително, Ели обиколи моравата, поговори си с някои стари познати и провери дали всичко е наред с храната и напитките. Макс не се отделяше от нея. Ако се появеше възможност, тя го представяше като семеен приятел. Едва забелязваше Кларк и Хърши. От време на време ги зърваше да обикалят по периметъра на моравата, оглеждайки се за някакви евентуални опасности. Двамата бяха толкова незабележими, че никой не можеше да отгатне причината за присъствието им.

Леля Сесилия повика Ели и я помоли да ѝ донесе шала. Беше ѝ станало хладно от климатика, но се бе настанила прекалено удобно, за да помръдне.

— Просто иска да се изфука с новия си шал — обади се Вивиан. Сесилия кимна.

— Красив е и рядко ми се удава шанс да го нося. На стола в спалнята ни е. Бъди така добра да ми го донесеш. Не ми се ходи дотам.

— Колко е часът? — попита Вивиан. — Не трябва ли Ава и Джон да са вече тук? И къде е Ани?

Ели погледна часовника.

— Като познавам Ава, тя ще се появи тук точно след пет минути.

— Тогава побързай, за да не изтървеш пристигането ѝ.

Младата жена се зарадва на краткия отдых. Макс я последва в къщата. Когато тя изтича нагоре, той отиде да провери предната врата.

Установи, доволен, че баща ѝ я е заключил. Застана в основата на стълбите да я изчака, когато чу писъка.

Ели не стигна до спалнята. Вратата на дрешника за спално бельо беше широко отворена. Когато тя посегна да я затвори, Евън Патерсън скочи към нея иззад вратата. Тя видя пистолета в лявата му ръка и омразата в очите му. Изпищя и затръшна вратата с всички сили в лицето му. Вратата го удари странично и това ѝ даде секунда, за да опита да му се изплъзне.

Но той беше силен, ужасно силен. Когато тя се обърна, за да побегне, Евън сграбчи ръката ѝ и дръпна Ели към себе си. Захватът му беше като менгеме, стискаше я толкова силно, че Ели си помисли, че може да ѝ счупи костта. Беше невъзможно да се измъкне. Видя как юмрукът му лети към нея. Ритна го в пищяла с острия ток на сандала си, после още веднъж в бедрото. Това не го спря.

Той се прицели в челюстта ѝ и щеше да я счупи, ако тя не беше навела глава точно в момента на удара. Страничната част на челото ѝ пое удара, който я зашемети. Пръстенът, който Патерсън носеше, се отбеляза върху кожата ѝ. Младата жена се присви от пронизващата болка.

Ели риташе и пищеше, когато Макс издърпа Патерсън от нея. Роклята ѝ се скъса, защото Евън не я пускаше. Колкото и силен да беше нападателят, Макс с лекота го вдигна и го запрати към стената, но яростта даде на Патерсън нови сили.

Макс опитваше да измъкне оръжието от ръката му и в същото време да стои като щит пред Ели. Патерсън се претърколи, после полетя надолу по стълбите. Макс извади пистолета си и се прицели точно когато маниакът се обърна и стреля веднъж по тях, преди да се скрие зад ъгъла и да изчезне. Агентът се втурна надолу по стълбите след него, а Патерсън стреля отново. Куршумът беше изстрелян напосоки и уцели тавана, докато Евън изскочи навън през задната врата.

Макс се хвърли върху него, събори го на пода и го затисна с тялото си, но Патерсън успя да стреля още два пъти. От изстрелите една от саксиите се пръсна и във въздуха се разлетяха като осколци остри керамични парчета. Забил коляно в гърба на нападателя, Макс успя да изрита пистолета от ръката му. Кларк го грабна и помогна на

колегата си да удържи Патерсън, докато Хърши изтича напред, вадейки белезници от задния си джоб.

Гостите на партито пицяха и търчаха във всички посоки в желанието си да се скрият.

Отвън, пред къщата, Ава току-що беше слязла от колата си, прекалено нетърпелива, за да изчака Джон да заобиколи и да ѝ отвори вратата. Тя оправи полата си, разбуха косата си и пристъпи към тротоара.

Панически бягащите гости едва не я събориха на земята.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Последиците бяха грозни.

Ава стоеше в центъра на задния двор и оглеждаше пораженията. Тя не чу гръмотевицата и все още стоеше навън, когато небесата се разтвориха и заваля като из ведро. Когато влезе в кухнята, беше мокра до кости.

Джон взе хавлиена кърпа и опита да подсуши ръцете ѝ, но тя го избута настрана. Трепереше от възмущение.

— Къде е тя? — Викът на Ава отекна в цялата къща и можеше да се регистрира като поне седма степен по скалата на Рихтер.

Майка ѝ седеше до кухненската маса, заровила лице в дланите си, докато Ава сипеше обвиненията си, че Ели нарочно е планирала да провали партито ѝ. След като слуша абсурдната тирада няколко минути, Клер вдигна ръка и каза:

— Ава, млъкни и си върви вкъщи. От теб ме заболя главата.

Ава притисна длан към гърдите си.

— Мамо, това трябваше да е моята вечер. И на Джон — добави тя. — Как може да заставаш на страната на Ели?

— Не съм застанала на ничия страна — отвърна майка ѝ. — Не знаеш какво се случи, преди да слезеш от колата — изтъкна тя. — Не би трябвало да виниш никого.

— О, знам кой е виновен. Ели.

— Стига си викала. Знам, че си разстроена...

— *Разстроена* не описва как се чувствам дори и в най-малка степен.

— Тази сватба те превърна в луда жена.

— Просто исках всичко да е свършено. Това лошо ли е? — Тя избухна в сълзи и отиде при Джон, за да я прегърне и утеши. — И дворът беше толкова красив, след като доставиха цветята... и шатрата беше прекрасна, и... — Рязко се отдръпна от годеника си. — Къде е тя? — извика отново.

— В банята — отговори майка ѝ. — Макс и баща ти почистват раната на челото ѝ.

Побесняла от яд, Ава хукна от кухнята, мина покрай лелите, които седяха на канапето и хапваха торта, и прекоси коридора, като оставяше локви след себе си. Опита неуспешно да се шмугне покрай баща си, който несъзнателно беше запречил вратата на банята.

Ели вече бе почистила раната с дезинфектант от аптечката на баща си и сега седеше на ръба на ваната и държеше косата си отметната назад, докато Макс ѝ слагаше стерилни лепенки. Той не се справяше добре, защото ръцете му трепереха. Толкова беше бесен, че Патерсън я бе докоснал, че почти не можеше да говори. В главата му препускаха мисли какво би могло да се случи. Ами ако беше останал навън? Патерсън можеше да я убие, преди той да чуе писъците ѝ.

— Макс... — започна Ели.

— Не мърдай.

— Не мърдам. Аз съм лекар, остави ме да...

— Не, аз ще го направя.

Ели държеше косата си опъната назад от толкова дълго време, че ръката ѝ започна да изтръпва. Въпреки това, не се оплака. Лицето на Макс имаше такова измъчено изражение, че ѝ се искаше да го успокои, но знаеше, че той не иска да чуе нищо. Смяташе, че се е провалил.

— Тате, ще ни оставиш ли за минутка насаме?

— Още кървиш — промърмори Макс.

Баща ѝ пусна аптечката за първа помощ в скута ѝ и затвори вратата. Ели чу Ава да крещи отвън и бързо стана, за да заключи. Не обърна внимание на това, че сестра ѝ заблъска с юмруци по вратата. Взе лепенките от Макс и ги залепи на мястото. След три секунди раната се беше затворила. После тя се обърна към него.

— Благодаря ти.

Той я погледна навъсено, все още ядосан на себе си.

— Издъних се.

— Благодаря ти.

— За какво ми благодариш, по дяволите? Спри с това. Сега не е време да...

Ели го целуна по бузата, после по брадичката.

— Благодаря ти — прошепна тя, — че ми спаси живота и залови Патерсън. — Докосна леко устните му със своите. — А сега ти кажи:

Моля.

— Ели, той можеше да те убие. Аз трябваше да...

— *Благодаря ти.*

Той осъзна, че са се върнали на изходна позиция.

— Ще го повтаряш, докато не ти кажа „Моля“.

— Не, докато не ме целунеш.

Той нежно обви ръце около нея и прошепна:

— По косата ти има кръв. — После я целуна. Устните ѝ посрещнаха неговите.

През цялото време Ава блъскаше по вратата и заплашваше с всичко, освен с убийство.

Когато Макс най-после вдигна глава, я попита:

— Да ти дам ли пистолета си назаем?

— Не можеш да се криеш там вечно — извика Ава.

— Най-добре да приключи с това — каза Ели.

Макс мина пред нея и отвори вратата. Избути Ава назад, като просто не спря пред нея. Тя нямаше избор.

Лелите бяха ужасени от състоянието на Ели. Разкъсаната ѝ рокля беше изпръскана с кръв, а косата край раната бе залепнала и окървавена.

— Ела да седнеш при нас. — Леля Сесилия потупа мястото между нея и Вивиан.

Ели се подчини и се усмихна на лелите, които опитаха да я утешат.

Съчувствието им разяри Ава.

— Аз съм жертвата тук — изкрещя тя.

— Не виждам никаква кръв по теб — сопна се майка ѝ и седна на креслото до канапето.

— Клер, тази торта е невероятна — каза Сесилия.

— Къде е Ани? — попита Ава. — Тя ще е на моя страна.

— Ани се преоблича. И, за бога, няма нужда никой да заема нечия страна.

Хърши направи знак на Даниълс. След минута Ели погледна през рамо и видя, че двамата мъже стоят в кухнята. Макс държеше ръцете си в джобовете и кимаше от време на време на това, което Джон му казваше.

Веднага щом Макс се върна в дневната, Уилям заяви:

— Аз съм виновен за случилото се. Аз оставях вратата отключена, когато водех гостите до двора. Така е влязъл той. Качил се е горе още преди Спайк да се появи и е изчакал. Така е станало и за всичко съм виновен аз.

— Кой се е скрил горе? — Ава опитваше да разбере какво говори баща ѝ.

— Евън Патерсън. Той беше влязъл в къщата, въоръжен, и се криеше на горния етаж.

Ава беше поразена.

— Но защо никой не ми каза? Чух някой да споменава, че Ели има неприятности, но не знаех, че...

— Защото ти нареждаше и крещеше в задния двор през последния половин час — обясни Ели. — Никой не е могъл да вмъкне и дума.

Клер се обърна към съпруга си:

— Не можеш да се виниш за станалото, Уилям.

— Точно така, татко — съгласи се Ели. — Трябва да се съсредоточиш върху добрите новини. Евън Патерсън е на път за затвора, а Макс ми каза, че тъй като той беше въоръжен и опита да убие мен и един федерален агент, този път ще го осъдят на много години, ако не и до живот.

Това разведри баща ѝ.

— Така е. Признавам, че като не знаех къде е, постоянно се тревожех.

Ава се отпусна на един стол. Джон я целуна по челото и съобщи, че отива да си вземе нещо за хапване. Кухнята изглеждаше като блок маса за прием.

— Всеки път... — измърмори Ава. — Винаги всичко се върти около теб, Ели. Всеки път. Аз ще се женя, но тази вечер не беше за мен. Кълна се, мисля, че си го планирала.

Винаги е била царица на драмите, помисли си Ели. Почувства внезапно раздражение и заговори:

— Точно така, Ава. Аз планирах всичко. Обадих се на Евън Патерсън и му казах: „Слушай, Евън, душко, иди си купи пистолет, промъкни се в къщата на родителите ми и се скрий на втория етаж. Ще ти позволя пак да ме пребиеш и да опиташ да ме убиеш, за да мога да проваля партито на Ава“.

— Сарказмът ти е излишен, млада госпожице — обади се майка й.

Ава изглеждаше сразена. Сведе глава.

— Всеки път...

— О, за бога! — не издържа Ели. — Добре, Ава. Съжалявам. Извини ме, че провалих партито ти. Наистина съжалявам. Всичко беше толкова красиво. Ти го беше планирала съвършено.

Сестра й малко се оживи.

— Наистина бях, нали?

— Да — потвърди Ели. Главата й започваше да пулсира, нервите й бяха обтегнати и тялото й започваше да трепери като последица от преживения шок. — Всичко беше великолепно.

— Благодаря ти, че призна, че ти си го провалила — подсмръкна Ава.

— Да, провалих го и съжалявам — каза тя за трети път.

— Ще ти простя, ако ми обещаеш нещо — каза Ава.

— Дадено.

— Обещай ми да не се вясваш на сватбата ми.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Успокоени от извинението на Ели, Ава и Джон си тръгнаха.

— Трябва да си починеш, скъпа — каза майка ѝ.

— Непременно — обеща Ели. — Но преди това искам да се кача и да пожелаая лека нощ на Ани.

Изненада се, че ѝ се зави свят, когато се изправи, но беше сигурна, че никой не забеляза това. Не се изкачи по стъпалата, прескачайки ги две по две, както обикновено, и дори се хвана за парапета, за да не загуби равновесие.

Ани седеше на средата на леглото си с неотворения тест за бременност.

— Затвори вратата — прошепна тя.

Ели бързо изпълни молбата ѝ, после седна срещу сестра си.

— Още ли не си го направила?

Ани поклати глава.

— След като го направя...

— Да?

— Няма да има връщане назад. Вече ще знам.

— Трябва да знаеш.

Тя кимна.

— Ами ако съм... Нямам работа, имам да изплащам студентски заем. Малко е стряскащо.

— Ако си бременна, искаш ли да задържиш бебето?

— Разбира се, че искам — отвърна Ани без никакво колебание.

— Ти не си сама, Ани. Знаеш, че ще ти помагам. Можеш да дойдеш да живееш при мен. А не забравяй и бащата — напомни ѝ Ели.

— Трябва да му кажеш.

— Голяма съм издънка.

— Не е така.

— Не разбирам. Не знам къде е той. Сигурно малко съм превъртяла. Ако ти кажа нещо, ще ми обещаеш ли да не се шокираш?

— Какво?

— Никога не бях... нали се сещаш?

— Какво? — попита отново Ели.

— Случилото се с Патерсън ме беше наплашило и не исках да имам нищо общо с никой мъж. Не си позволявах...

— Ясно. Не съм шокирана. Значи бащата на бебето е първият мъж, с когото си спала?

Ани кимна.

— Четири месеца. Толкова време бяхме заедно. Беше... диво, животинско привличане отначало. Така мисля. Не мога да го обясня.

— Знам какво имаш предвид. Повярвай ми, знам.

— Но не беше само сексът — обясни Ани. — Той беше идеален. Мил и грижовен. Помежду ни имаше толкова много общи неща. Той харесваше същите неща като мен, можехме да седим и да си говорим часове наред.

— И какво се случи? — попита Ели.

По лицето на сестра ѝ потекоха сълзи.

— Не знам. Прекарахме един страхотен уикенд заедно на плажа. Той си тръгна от апартамента ми в понеделник сутринта и повече нито го видях, нито го чух. Не се обади... нищо.

— Какво знаеш за него?

— От военноморските тюлени е. Помислих, че може командирът му да го е повикал спешно и да е заминал на някаква мисия или нещо такова, но в такъв случай нямаше ли да ми се обади, или да остави бележка, или поне да ми прати един есемес? Накара ме да се почувствам като курва — прошепна Ани. Сълзите замрежиха очите ѝ и тя добави: — Този път наистина се издъних.

— Не, не си.

— Ние се пазехме. Но явно нищо не е сто процента сигурно.

— Опита ли да се свържеш с него?

— Да. Опитах да му се обадя, но той не вдига. Оставих съобщения на гласовата му поща, не е реагирал. Нищо не мога да науча. — Изтри една сълза, която се спускаше по бузата ѝ. — Ако изобщо е държал на мен, щеше да ми остави някакво съобщение.

— Какво ще правиш?

— Говорих с Макс и той ще опита да го открие.

— И когато го открие?

Ани изпъна раменете си.

— Ако съм бременна, ще му кажа, защото той е бащата и заслужава да знае, но ще му дам да разбере, че не желая нищо от него.

— В момента реагираш прекалено емоционално — каза Ели. — Направи си теста утре сутрин и разбери.

— Мога да го направя и сега.

— Да, но нивата на хормоните са по-високи сутрин — обясни сестра ѝ. — Или направи един тест сега и още един — утре сутринта. Както решиш.

Ели опита да изкопчи още информация за мъжа, но Ани не искаше да говори за него.

— Значи ще направиш теста веднага щом се събудиш утре, нали?

— Да, обещавам.

Разговаряха още час. Обсъждаха работата, общи познати, дори сватбата на Ава.

Ели се изправи.

— Трябва да си взема душ и да си легна — каза тя и се прозя. — Като пребита съм. Ще се видим утре сутрин.

— Значи заминаваш от града?

— Да.

Ани кимна. Видя как сестра ѝ отвори вратата и добави:

— Не е ли смешно?

— Кое? — обърна се Ели.

— Винаги съм била доброто момиче.

— Все още си.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Макс чакаше Ели долу. Двамата пожелаха лека нощ на родителите ѝ и лелите и отидоха в апартамента над гаража. Макс беше оставил климатика включен на ниска степен и в спалните и коридора бе приятно хладно. В кухнята и дневната стая обаче беше ужасно горещо.

Ели съблече дрехите си, изхвърли скъсаната и окървавена рокля в кофата за боклук и се пъкна под душа. Стоеше под хладката вода със затворени очи, надявайки се, че мускулите ѝ ще се отпуснат. Изми косата си, като внимаваше да не пипа лепенките, но не си направи труда да я подсуши. Само я вчеса, облече си памучната нощница, сложи си малко овлажняващ крем и лосион и бе готова да си легне.

Бурята навън се беше засилила. Светкавица освети спалнята, а след миг се чу оглушителен гръм. Дъждът барабанеше по прозореца.

Ели не попита Макс дали може да спи при него. Направо отметна чаршафа и се пъкна в леглото до него. Той лежеше по корем, провесил едната си ръка отстрани на леглото, и спеше дълбоко. Пистолетът, кобурът и значката му бяха на нощното шкафче. Ели се претърколи, за да погледне часовника, и се изненада, че е минало полунощ. Затвори очи. Никога не ѝ трябваша повече от минута или две, за да заспи, но тази вечер беше различно. Минаха десет минути, после още десет, а тя все още бе напълно будна. Това определено бе нетипично за нея.

Превъртя в главата си всички събития от деня, но когато стигна до Патерсън, сърцето ѝ заби бясно в гърдите. Пое си дълбоко дъх няколко пъти, за да се успокои. Заплахата вече не съществуваше, той беше арестуван и повече нямаше да я тормози. И това беше различно. Тя можеше да отиде където пожелае и да прави каквото реши, нали?

Не съвсем. Оставаха семейство Ландри и вероятността мъж на име Когбърн да е изпратен да я убие.

Оставаше и Макс. Той щеше да се върне в Хонолулу и вероятно тя нямаше да го види никога повече. *Така е най-добре*, реши тя. Той щеше да бъде в по-голяма безопасност на места, където хора като

Патерсън нямаше да стрелят по него. Ели знаеше, че реагира прекалено емоционално, но беше толкова разтърсена, че не можеше да мисли рационално. Дали беше заради нападението на Патерсън, или защото бе осъзнала, че скоро Макс ще си замине?

Много ясно — каза си тя. — *Заради Макс*. Доплака ѝ се. Беше му казала да не се привързва към нея, а какво бе направила тя? Беше се влюбила в него. Толкова неприемливо.

Трябваше да се дистанцира или щеше да се изложи, когато дойдеше моментът да се разделят. Ако продължеше да лежи и да си мисли за него, сигурно щеше да се разплаче. Свали крака от леглото и опита да се изправи. Макс я спря.

— Не можеш да заспиш ли? — попита и я придърпа към себе си.

— Не мога.

— Ела тук. — Гласът му беше топъл и дрезгав. Притисна я с тялото си и зацелува нежно врата ѝ. Разтри ръцете ѝ и се дръпна встрани до нея. — Замръзнала си.

Когато се раздвижи, гърдите му се отъркаха в нейните и тя изпита толкова силно удоволствие, че изстена. Зарови пръсти в косата му и се прилепи към него. Устата му завладя нейната.

Макс искаше да се наслади на усещането. Любенето им беше диво. И двамата загубиха контрол. Ели извика името му в екстаза си. Нейният оргазъм продължи по-дълго от неговия и той я притиска силно в обятията си, докато тя се осъзнае.

Уханието на страстта им се беше пропило в телата им; и двамата бяха мокри от пот. Макс чувстваше как сърцето ѝ бие до неговото. Целуна брадичката ѝ и се надигна, за да я попита дали е добре. Думите се оказаха излишни. Ели спеше.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ани не искаше да направи теста за бременност, преди сестра ѝ да се появи.

— Защо се забави толкова?

— Девет часът е — отвърна Ели. — Трябваше да си приготвя багажа, да сменя чаршафите и да помогна да натоварим всичко в колата.

— С Макс ли ще пътуваш?

— Да.

— Но ти не беше ли наела кола? Нали така си дошла дотук?

— Агент Кларк я откара снощи. Ще я върне в офиса на летището, откъдето я наех. А сега стига си отлагала.

Ани взе теста и отиде в банята в другия край на коридора. Ели я изчака в стаята ѝ. Чуваше как лелите си бърбят на долния етаж. Въпреки всички сътресения, те явно си прекарваха добре.

Ели постоянно поглеждаше часовника си. Минаха пет минути, после още пет. Никой тест за бременност не изискваше чакане от десет минути. Знаеше, че Ани не може да набере смелост. Точно когато реши да отиде да я повика, вратата на стаята се отвори и сестра ѝ влезе. Затвори тихо след себе си.

Ели видя усмивката на лицето ѝ и каза:

— Добре, не си бременна. Знам, че е егоистично, но нещо в мен се надяваше да си.

— Бременна съм — обяви Ани доволно.

— Ти ще бъдеш страхотна майка — прошепна сестра ѝ.

— А ти ще бъдеш чудесна леля. Ели, сериозно ли говореше, когато каза, че мога да дойда да живея при теб? Поне за малко?

— Разбира се, че говорех сериозно, и не само за малко. С удоволствие бих ти помагала в отглеждането на племенника или племенницата си.

Ели ѝ обясни какви витамини за бременни да пие и какво да прави, за да облекчи сутрешното гадене.

— Ще кажеш ли на мама и татко?
— Разбира се. Но не преди сватбата.
— А на Ава?
— Когато се върне от медения си месец. Тя също ще ме подкрепи
— каза Ани убедено.

Ели не беше толкова сигурна, но запази това мнение за себе си. Връзката между близначките беше различна от връзката между обикновени сестри. Ава все се хвалеше, че двете с Ани си разменят мисли чрез телепатия, което Ели смяташе за абсурдно, но те наистина имаха странна връзка като деца и понякога общуваха помежду си, без да говорят. Но ако бяха толкова еднакви, как се беше получило Ани да е толкова сладка, а Ава — такава змия?

— Макс ме чака — каза Ели.

— Какво ще стане с него? Много го харесах.

Ели разбра какво я пита сестра ѝ и реши да говори направо:

— Аз също, но...

— Но какво?

— Той не търси дългосрочна връзка.

Ели тръгна към вратата, но Ани я спря.

— Един последен въпрос и повече няма да те питам нищо друго.

— Кажи.

— Влюбена ли си в него?

Ели въздъхна.

— Да.

* * *

Родителите ѝ ги изпратиха до колата. Ели имаше отпечатъци от червилото на лелите и на двете си бузи. Те мислеха, че ще я видят на сватбата, и тя не им каза, че няма да се връща скоро.

Макс изкара колата от алеята, а Ели наблюдаваше лицата на родителите си, докато им махаха за довиждане.

— Изглеждат облекчени — сподели тя.

Макс се съгласи:

— Вече няма да се тревожат заради Патерсън.

— Така е, но освен това няма да се тревожат, че ще проваля сватбата на Ава.

— След като Патерсън вече не е в играта, как би могла да я провалиш? — попита той. Зави на кръстовището и се отправи към шосе 169.

— Не знам. Но все ще се случи нещо и тя ще обвини мен. Макс, когато се върнем в Сейнт Луис, ти ще заминеш ли за Хонолулу?

— Да. Трябва да се върна там веднага. Ще ти липсвам ли?

— Не. Ще бъда прекалено заета.

Ели реши, че се е справила добре. Гласът ѝ не бе потреперил, когато го попита дали ще замине, и мислеше, че е отговорила спокойно и овладяно на въпроса му. Ставаше прекалено добра в спестяването на истината.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Уилис Когбърн пристигна в Уинстън Фолс, реши, че това е идеалното място за засада. След няколко дни вече не бе на същото мнение.

Беше дошъл подготвен, в багажника на колата под наем си носеше мощна пушка, два от любимите си пистолети и оборудване за наблюдение. Не се изискваше особен майсторлък, за да разбере, че д-р Съливан ще пътува до Уинстън Фолс за някаква сватба. Веднага щом се сдоби с тази информация, той нае кола, представяйки фалшива самоличност, и пое на път.

Щом пристигна в малкия град, се настани в хотел „Роузууд Ин“, като се записа с фалшиво име, и спа десет часа. После се залови за работа. Откри къде живеят родителите на д-р Съливан и прекара по-голямата част от деня в наблюдение на къщата, седнал в колата си на една пресечка от дома им. Не видя следи от лекарката, докато една кола не спря на алеята отпред. Д-р Съливан изтича от къщата и се втурна към мъжа, който слезе от автомобила. Очевидно го познаваше, защото го прегърна радостно. В първия момент Когбърн помисли, че това е приятелят ѝ, но после забеляза оръжието на кръста му. А когато мъжът се изкачи по стълбите към верандата и се извърна леко, Уилис видя и значката на колана му. Нямаше нужда от бинокъл, за да разпознае значката. Такива носеха агентите от ФБР.

След няколко минути научи отговорите от получения есемес. В него пишеше, че един агент от ФБР е на път за Уинстън Фолс, за да охранява Ели Съливан.

Когбърн знаеше, че трябва да намери начин да я издебне сама, а това нямаше да е лесно, след като агент на ФБР я следваше като сянка. Трябваше му време да анализира проблема и да изготви план. Запаля колата и известно време кара из града, после спря да си купи хамбургер.

Осъзна, че първо трябва да огледа района около къщата. Подкара колата си и се върна в квартала на родителите на д-р Съливан. Огледа

за възможни места, където да се скрие, места, от които би могъл да се прицели добре. Нищо не му се видя подходящо.

Нахлупил ниско бейзболната си шапка, той паркира колата на ъгъла на пресечката, където живееше семейство Съливан, и извади оборудването си за наблюдение от багажника. Не се тревожеше, че някой ще го види, защото щеше да използва само миниатюрна слушалка. Всеки минавач би решил, че използва безжична слушалка за джииесема си. За пръв път си слагаше тази нова джаджа и беше много впечатлен. Според книжката с инструкции за употреба, щеше да чува дори шепот на разстояние от две пресечки. Оказа се, че това не е преувеличение. Уилис настрои усилването, облегна се назад и отпи от лимонадата си, докато слушаше. Една жена носеше торба с покупки и вървеше по тротоара към него, така че той сведе глава и се престори, че говори. Тя се усмихна и отмина.

През първия час Уилис успя да чуе само откъслечни фрази от разговора в къщата. Тъкмо мислеше да отиде да вечеря някъде, когато извади късмет. Един от прозорците на горния етаж беше отворен и гласовете на хората вътре прозвучаха силно и ясно. Първо чу гласа на по-възрастен мъж, който обясняваше за водопадите и че Ели трябва да заведе Макс до тях. Когбърн предположи, че Макс е агентът, защото знаеше, че първото име на Съливан е Ели.

Добре, това щеше да го улесни. Не беше намерил къде да се скрие край къщата на лекарката, но може би щеше да попадне на по-добър вариант. Сега само оставаше да открие къде се намират водопадите.

* * *

Хората в Уинстън Фолс се гордееха с града си. Всеки път, когато се отбиваше някъде, за да зареди бензин или да си купи нещо за ядене, някой го питаше дали вече е ходил до водопадите.

— Всички туристи ходят там — обясняваха му. — Не може човек да дойде в Уинстън Фолс и да не отиде до кристалночистите водопади.

Уилис обеща на всички дружелюбни хора, с които говори, че непременно ще отиде да ги посети.

Изпълни обещанието си. Показа се, че природният феномен беше всичко, което му бяха разказали, че и повече. При водопадите той откри идеалното място за засада.

Очакваше д-р Съливан и агентът от ФБР да се появят всеки момент. Тя искаше да му покаже гордостта на града, нали така?

Оказа се, че не е така. Два дълги дни и нощи Уилис седя свит в храсталака, с пушката в скута, и чака. Не беше сам. Стотици комари му правеха компания. Имаше и орди от тийнейджъри, които се редуваха да правят секс зад водопада. Когбърн предполагаше, че юношите смятаха, че водата ги скрива, и се чудеше как не им беше хрумнало, че макар те да не виждаха нищо, всеки минавач можеше да види тях. Един тийнейджър дори доведе две момичета при водопада. По различно време, разбира се.

Уилис имаше чувството, че гледа порно, лошо порно, с много охкане и стенания. Би си тръгнал и би изготвил друг план, ако скривалището, което си бе избрал, не беше съвършеното място за убийство. Шумът от падащата вода щеше да заглуши изстрела. А той самият бе напълно скрит. По едно време трима тийнейджъри минаха точно край него, но никой не го забеляза.

Докато чакаше, имаше много време да мисли, най-вече за по-малкия си брат — Джордж. Глупавото хлапе му липсваше. Беше казал на семейство Ландри, че Джордж е прекалено млад и не иска да го въвлича в мръсния им бизнес. Но те не бяха обърнали внимание на мнението му, а Джордж толкова държеше да ги впечатли и беше толкова зелен и нетърпелив, че прибърза и беше убит.

Двамата с Джордж имаха такива големи планове. Искаха да започнат някакъв бизнес заедно. Не нещо голямо, може би някаква търговия по каталог, но нещо законно. Престоят в затвора не се беше понравил на Уилис и той не искаше да се връща там никога повече. Джордж не би издържал вътре и веднъж. Беше прекалено мекушав, още беше дечко.

Но се оказа невъзможно за Уилис да не нарушава закона. Семейство Ландри го бяха уловили в пипалата си и той не можеше да се измъкне. Те знаеха датата, на която той излезе от затвора, и се свързаха с него още същата вечер.

— Добре дошъл — приветства го Кал Ландри.

Парите бяха прекалено много, за да ги откаже. Сто хиляди за убийството на лекарката. Кой би ги отказал?

Смяташе, че ще е фасулска работа, но на втория ден, в който комарите го изяждаха жив, промени плановете си. Трябваше да намери друг начин да я издебне. Ала къде? Знаеше, че може да пипне докторката в Сейнт Луис, но защо да чака толкова? Защо да не я убие в родния ѝ град, където нямаше толкова много полицаи? Стигна до извода, че може да се наложи да убие и агента на ФБР, който я охраняваше, и от тази мисъл го побиха тръпки. Ако го заловяха, най-добре беше да се самоубие.

Затворът го беше променил. Не беше го направил по-твърд, а по-страхлив.

Най-после Уилис измисли нов план. Анализира го внимателно няколко пъти, докато не се убеди, че ще сработи, после стана, прибра пушката и пистолетите в платнената чанта и се отправи към колата си. Време беше пак да пусне в действие устройството за подслушване. Беше карал из града и околностите достатъчно пъти, за да разбере, че има само един път от Уинстън Фолс до летището. Сега просто трябваше да научи кога д-р Съливан и агентът щяха да минат по него.

Мобилният му телефон изписка, че е получил есемес.

— Непознат номер — прочете той; това означаваше, че съобщението е от Ландри. То съдържаше само две думи: „Отменя се“.

Седя в колата няколко минути, докато обмисляше възможностите. Ландри вече бяха превели половината пари в тайната сметка. Щяха да си ги поискат обратно, а това просто не беше справедливо. След цялата подготовка, която беше направил? Ами Джордж? Той беше убит заради Кал и Ерика. По дяволите, не! Нямаше да им върне никакви пари. Щеше да се престори, че не е видял есемеса. Щеше да свърши работата и да задържи парите.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ели наблюдаваше пейзажа през прозореца, а Макс шофираше по виещия се стар двулентов път.

— Имаме ли билети за самолета? Кларк ми каза, че ще се погрижи за това, но... — започна тя.

— Да, имаме. Довечера ще спиш в собственото си легло.

Когато направи следващия завой, Макс зърна отблясък от стомана с ъгълчето на окото си.

— Близко сме до водопадите — каза Ели. — Ако има време...

— Долу! Наведи се надолу!

Макс изви рязко волана, за да отклони джипа от линията на огъня. Когбърн изскочи на пътя, вдигна пушката и стреля два пъти. Макс разпозна модела на пушката в мига, в който отново зави рязко.

— Кучият син се опитва да уцели резервоара. Явно мисли, че така ще се взривим.

Ели беше удивена колко спокойно говори той. Лицето ѝ беше върху бедрото му и тя внимаваше да не се блъсне в скоростния лост.

Третият изстрел уцели задната им лява гума, а при скоростта, с която се движеха, бе почти невъзможно да се овладее колата.

— Дръж се, скъпа. Излизаме от пътя.

Джипът се завъртя и Ели помисли, че ще се преобърнат, но Макс знаеше какво прави. След секунди вече бе изправил джипа и подкара към гората.

Той скочи на спирачката, разкопча предпазния колан на Ели, после и своя, и нареди:

— Да тръгваме.

Сетне отвори рязко вратата и издърпа Ели след себе си. Двамата побягнаха с всички сили, навеждаха глави, за да не ги блъскат надвисналите клони, и прескачаха по-ниските храсти. Внезапно Макс спря и направи знак на Ели да клекне, после я бутна назад, така че храстите я скриха. Вдигна длан, за да ѝ покаже да не мърда. И зачака, приклепнал пред нея, ослушвайки се напрегнато.

Ели опита да не вдига никакъв шум и да овладее дишането си. Ако Когбърн ги преследваше, щеше да ги открие. Тя стоеше неподвижно и тихо.

Колко дълго чакаха? Нямахше никаква представа, но краката ѝ започваха да изтръпват, а в прасеца ѝ се оформи някакъв болезнен възел. Как можеше Макс да стои в една поза толкова дълго, без да помръдне изобщо?

Едно клонче изпука. Откъде бе дошъл звукът? Струваше ѝ се, че отляво, но Макс скочи и стреля надясно — три бързи изстрела един след друг, като в същото време побягна към целта си.

Улучи Когбърн с третия изстрел. Наемният убиец опита да се върне при колата си, но стигна само до джипа на Макс, където се строполи на земята и запищя от болка.

Не получи никакво съчувствие. Макс грабна пушката и я хвърли на задната седалка на колата, после се надвеси над Когбърн.

— В адска каша си се забъркал — каза му той.

— Трябва ми лекар — извика Уилис. — Ще ми изтече кръвта.

— Току-що се опита да убиеш лекар.

Ели изтича до колата и извади ръкавиците от чантата си. Бутна Макс настрани и коленичи до мъжа, който се бе опитал да я убие. Очите му бяха разширени от ужас, когато тя избута ръцете му, за да огледа пораженията.

— Куршумът е излязъл — каза тя.

Стана и отиде до джипа, за да потърси нещо, с което да превърже раната, докато Уилис стигне до болницата. Накрая използва една стара тениска и единствената рокля, която ѝ беше останала. Събра тениската на топка, за да оказва натиск върху раната, после разкъса роклята на дълги ивици и с тях стегна топката неподвижно.

— Повече не мога да направя тук.

— Умирам ли? — зариде Когбърн.

Ели пак коленичи до него и се канеше да му отговори, когато Макс каза:

— Моли се да умреш, защото иначе отиваш в затвора до живот.

— Не мога да се върна в затвора. Не мога.

— Ще направиш ли признание на смъртния си одър? — попита Макс. Беше толкова ядосан, че искаше да убие копелето с голи ръце. Но се съмняваше, че Ели ще му позволи да го направи.

— Всичко е заради онези Ландри. Заради тях убиха брат ми, а сега и аз ще умра.

— Не Ландри стреляха с онази пушка, а ти.

Ели свали ръкавиците си и извади мобилния си телефон. Смяташе да се обади на 911, но Макс ѝ продиктува друг номер.

— Хърши е още в Уинстън Фолс. Кажу му да изпрати линейка.

Агентът вдигна на първото позвъняване. Обясни ѝ, че е в болницата заедно със заместник-шерифа и Евън Патерсън и че веднага ще изпрати линейка.

— Знаеше ли, че той е в болницата? — попита Ели, наведе се към Уилис и провери пулса му. Не опита да го успокои.

— Патерсън се оплакал от болки в гърдите.

— Какво?

— И адвокатите му настояли да му се осигури лечение.

Ели помръкна.

— Значи ще трябва пак да го видя.

— Изобщо няма да го доближиш.

— Значи е бил там цялата нощ?

Макс кимна.

— Закопчан с белезници за едно легло в интензивното.

Когбърн отново захленчи:

— Не мога да се върна в затвора. Просто не мога.

— Ще свидетелстваш ли в съда? Ще кажеш ли на съдията, че семейство Ландри са те наели да убиеш доктор Съливан и агент Гудман?

— Не. Те наеха брат ми да убие Гудман. Аз трябваше да убия лекарката. — Той погледна Ели. — Нищо лично.

— Напротив — сряза го тя. — Съвсем лично е.

— Не мога да свидетелствам срещу тях. Така няма да оживея и ден.

— Значи отиваш в затвора.

Уилис пак започна да пици:

— Боли ужасно.

Макс се изправи и издърпа Ели на крака. Повиши глас, за да надвика риданията на ранения.

— Ще сменя гумата. Ти идваш с мен.

— Но джипът е на три метра.

— Все едно, идваш с мен. Не искам да стоиш близо до него.

— Искам да сключим сделка. Искам сделка — умоляваше Уилис. Макс го погледна с отвращение.

— Какво можеш да ми предложиш?

— Една пратка пристига от Сингапур. Над хиляда пистолета с достатъчно муниции да покроят цялата Айова. Също и гранати. Всякакви неща. Кал говореше по телефона на високоговорител и го чух как обясняваше на Ерика колко голяма е тази сделка. Той обича да се хвали. Мисля, че беше забравил, че съм още на линия. Може би. Но знам къде ще пристигне пратката. Осигурете ми сделка. И искам да ме включите в програмата за защита на свидетели.

Видимо Макс не реагира на чутото. *Кучият му син*, помисли си той. Дали нямаше най-послед да пипнат семейство Ландри — веднъж и завинаги? Ако Когбърн казваше истината...

— Не говори с никого за това — каза му Макс строго. — Разбра ли?

— Добре, няма — изстена Когбърн. — Най-добре и ти не говори със своите хора. Някой от тях е информатор на Ландри. Ако този, който води разследването, чуе за мен, някой от хората край него ще съобщи на Ландри и с мен е свършено. — Той отново заплака. — Искам нещо за болката. Ще сключим ли сделка?

— Ще видя какво мога да направя.

Уилис се беше свил в ембрионална поза. Стенанията му бяха сърцераздирателни.

— Не е нужно да се тревожиш за докторката. Ландри отмениха задачата. Аз щях да се престоря, че не съм видял есемеса, защото не исках да им връщам парите, които ми бяха платили. Освен това знаех, че никога няма да се измъкна от тях. Смятах да използвам парите, за да изчезна. Честно.

— Платили са ти предварително?

— Половината. — Гласът на Когбърн отслабваше. — Не мога да понеса тази болка. Ужасна е.

След няколко секунди Уилис загуби съзнание.

Ели тъкмо бе извадила крика от багажника, но го пусна на земята и изтича при Макс.

— Какво му направи?

Макс поклати глава.

— Нищо не съм му направил. Просто загуби съзнание.

— Раната му не е толкова тежка. Ще излезе от операционната за по-малко от час.

— Ако се намира в някоя голяма болница, но това тук е Уинстън Фолс.

— Сигурна съм, че хирурзите тук си знаят работата. Вероятно дежурният хирург вече пътува към болницата.

Оказа се, че малката болница има няколко хирурзи на щат и единият чакаше пристигането на ранения. Отне му малко повече от час да направи операцията.

Макс беше регистрирал Уилис под друго име. Веднага щом Кларк бе научил за стрелбата, беше поел обратно към Уинстън Фолс. Дватама с Хърши стояха на пост пред реанимацията, докато Даниълс им обясняваше какво му е казал Когбърн.

— Сигурен ли си, че той казваше истината? — попита Хърши.

Макс му подаде мобилния телефон на Уилис.

— Виж сам.

И тримата се тревожеха, че Ландри имат информатор.

— Може ли да е Хюс? — попита Кларк.

— Това би било интересно развитие. Той преследва Ландри като побесняла хрътка или поне така изглежда — каза Хърши.

— Мисля, че е някой от хората около него — заяви Кларк.

— Ще оставим Хюс да открие кой е предателят, след като хванем Ландри в капана. Дотогава няма да поемаме никакви рискове. Никой в офиса на Хюс не трябва да научава за очакваната пратка — предупреди ги Макс.

— Дори и Хюс — добави Джон и кимна.

— А като говорим за манази, къде е Евън Патерсън? — попита Кларк.

Ели седеше в чакалнята на операционната от един час. Макс ѝ беше наредил да не мърда оттам, докато отиде да провери как е Когбърн, но тя не издържаше да чака повече. Трябваше да разбере какво става. Макс я видя, че се раздвижва, и ѝ направи знак да отиде при тях.

Хърши знаеше, че тя е чула разговора им за Патерсън. Затова я попита загрижено:

— Сигурно си нервна, като знаеш, че Патерсън е тук, в болницата.

— Малко — призна тя.

— Един от заместниците на шериф Бенет стои неотлъчно до него.

— Къде?

— В момента е в скенера — събщи й Кларк. — Пицеше от болка в главата, затова го заведоха на скенер. Шерифът иска да направи всичко като по книга, така че Патерсън ще получи нужното лечение.

— На него нищо му няма, дяволите да го вземат! — изруга Макс.

— Освен че става луд за връзване, щом зърне Ели — вметна Хърши.

— Вече опита номера с болката в гърдите. Нямахше му нищо на сърцето. Той си знае правата и ги използва до дупка. Просто търси как да се измъкне — заключи Кларк. Сетне агентът се върна на темата за Ландри. — Как ще уредим сделката с Когбърн, за да ни сътрудничи?

— Бен — отвърна Макс. — Ще говоря с моя партньор и ще го оставя да уреди нещата с шефа ни. Той да реши каква сделка да предложим на Когбърн.

— Шефът ти може ли да вземе решение сам, или трябва да го съгласува по-нагоре? Колкото повече хора научат, толкова...

— Той има нужните правомощия, за да вземе решението — увери го Макс. — Той...

Не успя да довърши. На стълбището отекнаха две силни изпуквания. Агентите познаваха този звук. Изстрели. След секунда засвири аларма. Беше нисък, пулсиращ звук.

— Аз ще поема южното стълбище — извика Кларк и извади пистолета си.

Хърши изкрещя, че ще поеме другото стълбище, и побягна по коридора.

Една сестра подаде глава от стаята на някакъв пациент точно когато Макс стисна ръката на Ели. Жената извика:

— Болницата е блокирана. Махнете се от коридора. — И после затвори вратата.

Макс бутна Ели в една стая в дъното на коридора.

— Не отваряй вратата.

Дежа вю, помисли си тя. Макс отново я буташе някъде и ѝ казваше да се скрие.

Изобщо не се съмняваше кой е стрелял. Беше Патерсън. Без съмнение. Хората не осъзнаваха колко силен и хитър е той и това му осигуряваше преимущество. Със сигурност беше Патерсън. И в момента вилнееше.

Сърцето ѝ се сви, но не заради опасността за нея самата. Сега се тревожеше за Макс. Той беше последвал Кларк надолу по стълбите. Как можеше тя да се крие, когато имаше вероятност той да пострада?

Облегна се на вратата и напрегна слух. Отвори я съвсем леко. Мъртвешка тишина. После смях... зловец смях. Евън се бе качил на горния етаж. На какво разстояние беше той? Тя отвори вратата колкото да надникне по коридора. И едва не падна на колене. В края на коридора, точно след вратата към стълбището, лежеше Хърши. Беше с лице към пода, а Патерсън стоеше над него и се смееше. Явно беше изненадал агента, когато той е отварял вратата към стълбището.

Патерсън държеше пистолет в ръката си. Вдигна го и го насочи към главата на Хърши. Ели трябваше да действа. Тя отвори вратата широко и излезе навън. Маниакът беше в противоположния край на коридора и с гръб към нея.

Младата жена заговори със силен глас:

— Евън. Ела да ме хванеш. Хайде, Евън. Обърни се.

Той повдигна глава и бавно се обърна. Усмивката на лицето му, когато я видя, изпрати студени тръпки по гръбнака ѝ.

Ели имаше набързо измислен план. Ако той вдигнеше пистолета си, тя щеше да се хвърли зад ъгъла, а ако побегнеше към нея, щеше да опита да го отблъсне, докато дойдеше помощта. В едно беше сигурна. Не можеше да му позволи да убие агент Хърши.

Психарската му усмивка я ужаси, когато той изрече:

— Това си ти. Наистина си ти.

Взира се в нея сякаш цяла вечност, после вдигна оръжието.

Преди Ели да успее да реагира, Макс се озова пред нея и стреля с пистолета си. Патерсън стреля половин секунда по-късно. Изстрелът му уцели една лампа. В същия момент той падна назад. Стовари се тежко, но още държеше пистолета в ръката си. Опита отново да се прицели, но Макс пак го изпревари. Той изтича към Патерсън, вперил поглед в оръжието му. Евън продължаваше да го стиска, но не

мърдаше. Агентът стигна до него, изрита пистолета му настрани и провери пулса му. Патерсън беше мъртъв. Макс го избута от Хърши и извика за помощ.

Ели изтича до него, бързо коленичи и пое нещата в свои ръце. Забеляза следата от удар по черепа му, но за щастие агентът не беше прострелян. Тя внимателно го обърна по гръб и той изстена и отвори очи.

— Може да има сътресение на мозъка — каза Ели.

Макс беше изумен колко спокойна е тя.

— Защо, за бога, не остана в онази стая? — Беше толкова ядосан, че едва се сдържаше да не ѝ се разкрещи. — Можеше да те убие. Разбираш ли това? Можеше да те загубя.

— Нямах избор. Видях, че Патерсън се кани да застреля агент Хърши в тила. Беше се прицелил в него и се смееше, така че се опитах да го разсея.

— Да го разсееш? — Макс едва не се задави от тези думи.

— Да — кимна Ели. — Излязох в коридора и му извиках.

— Дяволите да го... — Той прокара пръсти през косата си. — Дяволите да го... Съзнателно си се превърнала в мишена.

Ели не беше виждала Макс да губи контрол до такава степен. Не мислеше, че е добра идея да му обясни спонтанния си план. Знаеше, че той няма да реагира добре, ако му кажеше, че е възнамерявала да извика името на Патерсън и после да побегне.

За щастие не се наложи да понася гнева му дълго време. Коридорът се изпълни с лекари и сестри. Санитари докараха две носилки наблизко. Забравила къде се намира, Ели бързо изстреля указания към две сестри, които я погледнаха, сякаш е загубила разсъдъка си.

Едната от сестрите я зяпаше озадачено и Ели я позна. Казваше се Натали и за кратко двете бяха учили в едно и също училище.

— Защо тя се разпорежда? — попита другата сестра.

— Не знам — отвърна Натали. — Това е Ели Съливан. Тя е манекенка в Ню Йорк.

Ели се засмя. О, боже, сега пък манекенка!

Един лекар пристъпи напред и даде същите разпореждания. Подаде ръка на Ели, за да ѝ помогне да се изправи. Макс застана между двамата и я издърпа да стане.

Кларк дотича запъхтян по стълбите.

— Заместник-шерифът е прострелян. Долу се опитват да го спасят. Лаборантът от скенера каза, че заместник-шерифът тъкмо свалял белезниците на Патерсън. Не можело да му се направи скенер, ако носи белезници.

— Патерсън го е знаел много добре — вметна Макс.

Кларк кимна.

— Той надвил заместник-шерифа, измъкнал пистолета му и започнал да стреля. Лаборантът се скрил под бюрото си и останал там, докато Патерсън не прострелял стъклената преграда. Какво се е случило с Хърши?

Една от сестрите посочи камерата, монтирана на тавана.

— Всичко е записано. Можете да го изгледате, за да разберете.

Последното нещо, което Ели искаше, беше да преживява отново случилото се. Погледна Патерсън и усети, че ѝ се повдига. В смъртта психарското изражение беше изчезнало. Той изглеждаше почти спокоен.

Кошмарът наистина беше приключил.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Макс и Ели прекараха нощта в един хотел близо до летището. Настаниха се в стаята късно вечерта заради цялата суматоха в болницата. Хърши и Кларк бяха настояли да изгледат записите от охранителните камери. После дълги часове се задаваха въпроси, попълваха се документи и когато Макс и Ели най-после потеглиха отново, беше прекалено късно, за да хванат самолета си. В хотела младата жена си взе душ и се строполи изтощена на двойното легло.

Макс говори по телефона с Бен чак до среднощ. Обсъждаха различни варианти, за да са сигурни, че имат конкретен план как да пипнат семейство Ландри. Не можеха да си позволят никакви издънки или изтичане на информация. Когато най-после си легна, Макс продължи да премисля трескаво подробностите, но щом взе Ели в обятията си, се отпусна и заспа дълбоко. По някое време през нощта тя се събуди и протегна ръце към него. Любиха се и заспаха отново, с преплетени крака.

Успяха да хванат ранен полет за Сейнт Луис. Колегите на Кларк бяха уредили билетите им и бяха уведомили авиокомпанията, че агент на ФБР, носещ оръжие, ще трябва да мине през проверката за сигурност. Макс имаше необходимите документи и значката си.

Кларк им съобщи, че Хърши има силно главоболие, но иначе е добре. Дватама агенти отговаряха да опазят Уилис Когбърн жив и спокоен, докато бъде сключена сделката с него. След като беше отшумяло действието на анестезията, Когбърн им съобщи мястото и времето на това, което Хърши наричаше *сделката на века*. Тъй като семейство Ландри толкова бързаха да се върнат в Хавай, всички се обзалагаха, че срещата ще се проведе в Хонолулу, и се оказаха прави. Ландри щяха да се срещнат с контрабандистите на оръжие в един склад в центъра на града.

Макс не каза на Ели почти нито дума цялата сутрин. Тя знаеше, че още е разстроен от постъпката ѝ в болницата, но не беше в настроение да го успокоява.

И двамата мълчаха по пътя за летището, но щом се качиха на самолета и закопчаха коланите, Макс реши да ѝ каже това, което си мислеше. Той затвори очи за минута, събра мислите си и каза тихо:

— Моята работа е да те пазя, а не обратното. Даваш ли си сметка какво можеше да се случи в онзи коридор? Ако бях закъснял с две секунди, ти щеше да си мъртва. Патерсън щеше да те убие. Ами ако бях решил да мина по северното стълбище? Щях да закъснея, по дяволите. И щях да те намеря на пода и да видя как кръвта ти изтича. По дяволите, Ели, адски ме изплаши. — Най-послед се обърна към нея, за да види реакцията ѝ. После поклати глава и прошепна: — Шибана работа.

Дълбокото ѝ дишане и затворените ѝ очи му казаха всичко. Тя не беше чула и думата.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Макс се сбогува с Ели на летището и тъй като ужасно бързаше, за да не изгърве полета си за Хонолулу, нямаше време за нищо повече от една бърза целувка.

Той бърза, напомни си тя. Иначе със сигурност щеше да ѝ каже нещо мило на раздяла, нали? Като се замислеше, Макс никога не ѝ беше казвал нещо мило, защо ли очакваше той да започне сега?

Тъй като бе оставила колата си в гаража на семейство Уийтли, взе такси до къщата им и после реши да остане да ноцува у тях. Мили и Оливър искаха да научат всичко за посещенията ѝ у дома. Ели спести някои подробности от ужаса, който бе преживяла в болницата на Уинстън Фолс. Каза им, че Патерсън е мъртъв и че се надява той най-после да е намерил покой.

После им разказа за градинското парти на Ава и когато завърши, и двамата се смееха толкова силно, че чак се просълзиха.

Мили постоянно повтаряше:

— Бедната Ава! — И отново избухваше в смях.

След вечеря Ели отиде до стаята си и се обади на Ава. Сестра ѝ, колкото и своенравна да беше, все пак заслужаваше малко съчувствие.

Ава отговори:

— Какво искаш?

— Не бъди груба, Ава. Патерсън е мъртъв.

— Чух.

— Щеше да бъде чудесно градинско парти.

Сестра ѝ се съгласи и се отплесна да говори за разни подробности около сватбата.

— Не исках да кажа, че не те искам на сватбата си. Все още се надявам да ми бъдеш шаферка.

Ели не обеща нищо. Изслуша Ава, която ѝ описа цветята, музиката и дори украсата на масите за приема. Ели знаеше какво трябва да направи: да похарчи цяло състояние за още един самолетен билет, да си облече черна рокля и да мине по пътеката като шаферка на

сестра си. Нямахте значение дали иска да го направи или не, така беше редно.

* * *

Беше доволна, че го направи. Това беше един кратък и скъп уикенд по стандартите на Ели, но ѝ беше приятно, че прекара още малко време с Ани и родителите си. Майка ѝ бе на върха на щастието, че Ели е престанала да се инати и се е съгласила да бъде шаферка на Ава. Ава наистина беше много красива булка. Все още се държеше арогантно, но все пак беше красива.

Щом Ели се завърна в апартамента си, започна да се чувства неспокойна и без настроение. Сега можеше да отиде навсякъде и да прави всичко, което поиска — вече не се криеше от Патерсън. Имаше само един малък проблем: нямаше и най-смътна представа къде ѝ е мястото. И, боже, колко ѝ липсваше Макс.

Върна се към обичайното си ежедневиe. Доктор Уестфийлд я потупа по рамото, което беше рядко срещан жест за него, и я похвали:

— Браво, Чудо, браво!

— Сър, след като спечелих „Чапман“, ще спрете ли да ме наричате Чудо?

Тъй като той бе особено доволен от парите, които отделението щеше да получи, в пристъп на слабост се съгласи с искането ѝ. Освен това прие факта, че тя няма да подпише договор, а ще работи на повикване за известно време.

— Добре, ще работим седмица за седмица, докато не се вразумиш и не подпишеш договора — каза Уестфийлд, тъй като винаги държеше последната дума да е негова.

Мина една седмица, после още една, а от Макс нямаше никаква вест. Ели премина през най-различни емоции: гняв, отчаяние, нещастие и отново гняв.

Адисън ѝ изпращаше есемеси редовно — започваха да стават приятелки, но единствените коментари за Макс бяха, че той и Бен правят нещо под прикритие и че съпругът ѝ обяснил само, че е някакъв специален проект.

Поне веднъж дневно Ели си казваше, че вече не ѝ пука за него, и отчаяно искаше да си повярва, че някой ден това ще стане факт.

Зарови се в работа. Беше късно следобед в един четвъртък и Ели току-що бе довършила операция за отстраняване на спукана жлъчка вследствие на нападение с нож. Беше се отправила към съблекалнята, когато видя жената на Карлос Гарсия в чакалнята. Отиде да ѝ се обади. Новините бяха добри, но Карлос трябваше да мине един курс химиотерапия, преди да го изпишат от болницата. Когато Ели влезе в стаята му, той тъкмо се събуждаше. Беше доволна да чуе, че лекарите му се държат много внимателно с него. Удивително какво можеше да се постигне с малко изнудване.

Ели успяваше да изкара дните, без да мисли за Макс, но веднага щом се прибереше вкъщи, той завладяваше мислите ѝ. Беше ѝ трудно да спи — проблем, с който не се беше сблъсквала никога. Гадост. Сега тази дума беше синоним на Макс Даниълс.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Това беше страхотен ден за Макс. Калвин и Ерика Ландри на колене, с ръце, стегнати в белезници зад гърбовете им, бяха красива гледка.

Седмина федерални агенти и дванайсет полицаи бяха наобиколили двойката. Дилърите, осем човека, лежаха по очи на циментовия под, с ръце зад гърба, но без съмнение семейство Ландри бяха звездите на шоуто.

— Ще пратите ли наемни убийци на всеки от нас? — попита Бен. Беше толкова щастлив, че не можеше да спре да се усмихва.

— Мисля, че са им свършили наемните убийци — вметна Макс.

Пет сандъка, пълни с оръжия и експлозиви — някои от видове, които двамата с Макс не бяха виждали никога — бяха отворени и огледани подробно. Сега нищо от съдържанието им нямаше да стигне до черния пазар и улиците, а освен това беше сигурно, че Кал и Ерика Ландри ще отидат в затвора за дълго, дълго време.

Макс направи на нещастната двойка снимка с телефона си, докато те ругаеха и твърдяха, че са невинни и са попаднали в капан. Изпрати снимката на агент Шон Гудман и агент Роб Хюс.

Точно минута след като беше получил снимката, Хюс му се обади. Макс обясни на изненадания агент, че той е бил държан в неведение, тъй като от неговия офис е имало изтичане на информация към Ландри. Отначало Роб не прие тази новина добре и отрече всякаква вероятност сред колегите му да има предател. Даниълс му обясни, че разследването на Вътрешния отдел е открило, че един от помощниците на Хюс е продавал информация на семейство Ландри срещу солидни суми, но Роб все още бе скептично настроен. Обаче когато Макс назова въпросния сътрудник и броя на получените от него плащания, които бяха проследени до тайна банкова сметка, Хюс прие фактите. Беше смутен, че не е проявил по-голяма проникателност. Макс му съобщи, че специалните агенти от отдела за вътрешни

разследвания ще се появят в офиса му всеки момент, за да арестуват сътрудника му, и Роб се съгласи да им съдейства.

На следващия ден Хюс вече летеше за Хонолулу. Тъй като той преследваше семейство Ландри от години и беше най-добре запознат с фактите, свързани с дейността им, щеше да помогне в подготвянето на документите за делото. ФБР и прокуратурата бяха твърдо решени да не оставят нищо непроверено. След като се запозна с всички нови доказателства, Хюс настоя да включат някои допълнителни обвинения към списъка. Той беше на мнение, че с показанията на Уилис Когбърн би трябвало да добавят към обвиненията и опита за убийство на Шон Гудман, и поръчката за убийство на д-р Ели Съливан.

— Искам да ги съдим за всичко.

Прокурорът се съгласи.

— Уилис Когбърн ще даде показания и след това ще попадне в програмата за защита на свидетели — предложи Роб.

— Не мисля, че това ще е необходимо — каза прокурорът. — Никой съдия няма да пусне тези двамата на свобода, за да могат този път да си свършат мръсната работа. Ще ги наблюдаваме изкъсо. Потенциалните свидетели няма нужда да се страхуват. Доктор Елиноръ Съливан ще трябва да даде показания. Искам агент Гудман също да е готов да свидетелства. Доведете ги всички тук възможно най-бързо. Датата на предварителния процес беше изтеглена напред. Адвокатите на Ландри не възразиха.

— Защо? — учуди се Макс.

Прокурорът поклати глава.

— Явно ще научим на изслушването.

* * *

Макс и Бен отпразнуваха арестуването на семейство Ландри с няколко бири в любимия си бар и Макс му показа снимката, която бе направил на двамата, коленичили пред оръжията на агентите и полицаите.

— Жалко, че не си щракнал лицата им в момента, когато агентите нахлуха в склада — каза Бен. — Израженията им бяха уникални.

— Наистина изглеждаха шокирани — съгласи се партньорът му. — Особено ми хареса как Ерика се опита да се престори на невинна. Очаквах да каже, че няма никаква представа как оръжията са се озовали в онези сандъци.

Макбрайд вдигна халбата си.

— Да пием за семейство Ландри. Дано присъдата им да отговаря на престъпленията им.

— Ще пия за това — каза Макс.

Бен допи бирата си и се изправи.

— Трябва да се прибирам. Обещах на Адисън тиха и спокойна вечеря само за нас двамата. Напоследък все ме нямаше.

— Как е тя?

— Бебето рита доста. Според нея ще стане футболист. Ели е чудесна, отговаря на всички есемеси на Адисън. Като стана дума за Ели... ти говорил ли си с нея?

— Не.

— Тя е една на милион. Ако бях на твое място, нямаше да я изпусна — каза Бен и се отправи към вратата.

Макс остана още известно време. Пиеше бирата си и разсъждаваше над думите на партньора си. В действителност всяка минута, в която не беше съсредоточен върху случая *Ландри*, той си мислеше за Ели. Бяха изминали само няколко седмици, откакто не беше я виждал, а му се струваше, че са минали месеци. Тя ужасно му липсваше.

Какво, по дяволите, му ставаше? Тази жена го бе заслепила. Беше се промъкнала в сърцето му, преди той изобщо да осъзнае какво става. Никога преди не се беше чувствал по този начин и това никак не му харесваше. Защото го правеше уязвим.

Не се привързвай. Това му бе казала тя и беше права. Имаше стотици причини, поради които не можеха да бъдат заедно. Най-очевидната беше, че двамата живееха на шест хиляди километра един от друг. Нейният живот се въртеше около кариерата ѝ, неговият — също. И двамата имаха професии, които бяха изпълнени със стрес и поглъщаха времето им. Той не можеше да поиска от нея да живее с опасността, която го съпътстваше ежедневно, не можеше да поиска от нея да пренареди живота си, за да пасне на неговия. Не, от това нямаше да излезе нищо.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Ели нямаше избор дали да замине за Хонолулу, или да си остане вкъщи. Агент Гудман ѝ се обади и обясни, че двамата с нея трябва да вземат полета след четири дни. Той смяташе, че така Ели ще има достатъчно време да уведоми болницата, че ще отсъства поне седмица, а най-вероятно две.

— Какво ще стане, ако откажа да тръгна? — попита тя.

— Защо би отказала да отидеш в един от най-красивите градове на света? — попита Шон.

— Но ако все пак откажа? — настоя тя.

— Прокурорът ще издаде официална призовка и ще бъдеш принудена да заминеш. Не искаш да ги караш да се занимават с цялата тази бумащина, нали?

Явно нямаше избор. Оказа се, че лесно уреди отсъствието си от болницата, но за нея се оказа колосален проблем да измисли какви дрехи да си приготви. Ели нямаше достатъчно дрехи в гардероба си, които да ѝ стигнат за една, камо ли за две седмици на Хаваите. Банският ѝ — ако изобщо успееше да го намери — беше поне на десет години. Тя беше свикнала да носи хирургически костюм, а не парео и рокли на цветя.

Преглътна гордостта си, обади се на Ава и ѝ обясни проблема си. Сестра ѝ току-що се бе върнала от медения си месец, така че се държеше почти мило и идеята, че Ели я моли за нещо, ѝ бе особено приятна. След като помърмори, че Ели има странна фигура — всъщност беше точно шести размер, с изключение на гръдната обиколка — тя се възползва от възможността да ѝ даде съвети: каза ѝ, че е прекалено надарена и трябва да се замисли за намаляване на бюста.

— Шегуваш се, нали?

— Ако го направиш, ще носиш четвърти размер — изтъкна Ава.

— Ще приличам на манекен от витрина.

— Дрехите стоят добре на манекените.

— Ще ти затворя.

— Не, не, чакай. Не мога да ти помогна, ако не приемеш малко конструктивна критика. Ще прегледам какво има в бутика и ще ти изпратя всичко необходимо, с изключение на бельо и нощници. Така че похарчи малко пари и си ги купи сама. Мама ми каза, че си изплатила голяма част от студентските си заеми с парите от наградата и че си превела двацет хиляди на тяхната сметка. Имало голям спор, защото татко отказал да ги приеме, но мама надделяла с довода, че тези пари ще помогнат при отглеждането на внучето им.

— Те как приеха новината, че ще стават дядо и баба? — попита Ели.

— О, както можеше да се очаква. Отначало бяха шокирани, защото дойде от добрата близначка.

Ели се засмя.

— А сега?

— Сега са много развълнувани — каза Ава. — Татко вече търси бебешко креватче.

— О, боже, не му позволявай да го купува от разпродажба. Накарай го да купи нещо, което не е намалено.

Двете поговориха за Ани и за това от каква помощ ще се нуждае тя по време на бременността, после Ели каза:

— Оценявам, че ще ми помогнеш за дрехите. Прати ми сметката.

— Не забравяй да си купиш обувки, Ели. И, за бога, не пропускай аксесоарите. Сандали с каишки и равни обувки ще свършат работа с дрехите, които ще ти изпратя. Ще добавя няколко хубави чифта обици и гривни. И, Ели, обещавай ми, че ще облечеш късата синя рокля, която ще ти изпратя. Точно в момента я гледам. Ще бъдеш зашеметяваща в нея. Обещавам ти.

— Добре. Обещавам... освен ако не е неприлично разголена.

— Закъсня. Вече обеща.

— Това значи ли, че е неприлично разголена?

— Не, просто има малко по-изрязано деколте. Ще изпратя всичко тази вечер, така че сега по-добре да затворя, за да започна да приготвям нещата, от които ще имаш нужда. Обзалагам се, че всички дрехи ще ти станат без допълнителни поправки.

След като затвори телефона, Ели провери колко е часът и реши да отиде до търговския център „Фронтенак“. Движението по

магистралата беше много натоварено, затова тя мина по страничен маршрут през Клейтън и стигна за двацет минути. Паркира пред „Нийман Маркс“, влезе бързо и си купи белъо и ноцници. Дори прояви разточителство и си взе един къс копринен халат. В магазина имаше разпродажба на обувки и Ели успя да си намери сандали, ниски обувки и разкошни червени обувки с висок ток, които не беше сигурна дали някога ще обуе. Реши да ги купи, защото бяха със седемдесет процента намаление и изглеждаха страхотно на краката ѝ.

Дали не се превръщаше в копие на баща си, който купуваше нещата, защото са на сметка, независимо дали ще му свършат работа?

Каза си, че не си купува нови дрехи, за да впечатли Макс. Разбира се, че не. Дрехите ѝ трябваша, защото бе решила, че отново ще започне да ходи по срещи и да има някакъв социален живот извън болницата. Щеше да се научи да се забавлява, дори и това да я убиваше. Кога за последен път беше ходила на клуб? Преди година. По-скоро преди три години, осъзна, изненадана. А дори и тогава си беше тръгнала малко след началото на купона. Беше предпочела леглото си пред това да подскача на оглушителната музика.

В четвъртък сутринта се върна в магазина, за да вземе дрехите, които бе оставила за дребни поправки. Беше си намерила красиво вталено лятно сако „Армани“ и панталон и пола, които си подхождаха с него. Ако трябваше да се яви в съда, и двата варианта бяха съвсем подходящи. Беше помолила да увият дрехите в тънка хартия, така че просто отвори куфара си и направо ги сложи вътре.

Мили настоя да я закара до летицето и през повечето време тя поддържаше разговора.

— Не каза нищо за Макс — отбеляза Мили.

— Вече не ме интересува.

— Аха — каза възрастната жена, а Ели долови усмивката в гласа ѝ.

— Минаха почти три седмици, Мили, а не съм чула и дума от него. Просто замина и ме забрави, така че аз правя същото. Аз му казах да не се привързва към мен.

— И той те послуша.

— Да.

— Но твоите причини да се държиш на разстояние се промениха, нали? — попита Мили. — Животът ти вече не е извън контрол.

Патерсън е мъртъв. Това не променя ли положението?

Ели не отговори на въпроса, а само каза:

— Той живее в Хонолулу, а аз — тук.

За късмет на младата жена вече бяха стигнали до летището и Мили не можа да продължи с въпросите си.

Шон я чакаше при изхода за техния самолет. Ели се изненада, че местата им са в първа класа, и се запита колко ли струват билетите им. Със сигурност обаче нямаше нищо против това разточителство. Седалките бяха много по-широки, отколкото в икономичната класа, и имаше повече място за краката. Ели си носеше лаптопа и възнамеряваше да прочете няколко медицински списания и може би дори да изгледа мача за Суперкупата от 2000 година, който си бе изтеглила. Смяташе, че ще ѝ бъде забавно да види отново как Кърт Уорнър отвежда „Сейнт Луис“ до победата.

— Ще пристигнем в Хонолулу в осем вечерта, което е полунощ наше време — съобщи ѝ Шон.

— Макс и Бен ще ни чакат ли на летището? — не се сдържа да попита тя.

Той поклати глава.

— Двамата са в Мауи. Мисля, че ще се върнат оттам утре.

— А какво са правили през тези три седмици? — запита тя небрежно.

Всъщност бяха минали две седмици и пет дни, но реши, че ако каже точно колко дни са изминали, Шон ще разбере колко много се е затъжила за Макс.

— Работиха под прикритие в склада през повечето време. Дълги часове всеки ден, облечени в мръсни дрехи — обясни ѝ. — Обаче си струваше. Пипнаха семейство Ландри точно в момента на осъществяване на сделката с оръжията.

— Да, чух. Жената на Бен ми изпрати есемес с тази новина.

— Утре следобед е изслушването за представяне на доказателства. Адвокатите на Ландри ще опитат да отхвърлят обвиненията. Те настояха за предварително изслушване.

— Ландри пуснати ли са под гаранция?

— Не — отвърна Шон. — Адвокатите им ще опитат да уредят и това. Ще се постараят да ги измъкнат.

Ели се замисли колко усилено бяха работили Макс и останалите, за да пратят семейство Ландри зад решетките. Сега техните скъпоплатени адвокати щяха да опитат да отхвърлят всички обвинения. Беше малко вероятно съдията да не потвърди обвинението в незаконна търговия с огнестрелни оръжия, след като семейство Ландри бяха заловени по време на деянието. Опитът за убийство, от друга страна, не беше толкова лесен за доказване. Ели предполагаше, че като част от сделката, Уилис Когбърн трябва да свидетелства срещу Ландри. Той можеше да започне на чисто и тя се зачуди дали Когбърн щеше да се възползва от втория шанс, дали щеше да опита да стане примерен гражданин, който спазва законите? Изпитваше известни съмнения. Какъв можеше да стане от наемен убиец? Продавач? Нямаше да му е лесно.

Замисли се за Карлос Гарсия. Той също бе получил втори шанс и тя се надяваше мъжът да взема правилните решения оттук нататък и да доживее до старини с жена си и детето.

Реши да се разсее от грижите, като изгледа мача за Суперкупата. Шон се наведе над страничната облегалка и го изгледа заедно с нея.

Когато пристигнаха в Хонолулу, Ели нямаше търпение да протегне краката си. Чакаше ги шофьор, който ги откара до хотела им. Стаята ѝ беше чудесна. Имаше балкон, от който можеше да види океана, ако се наведеше напред и погледнеше наляво. Отвътре чуваше пляска на вълните и този успокояващ шум я приспа.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Макс крачеше във фоайето и чакаше Ели. Шон ѝ бе казал да слезе долу в един часа, а сега беше един без петнайсет.

Това щеше да бъде най-трудното нещо, което бе правил в живота си. Опитваше да измисли какво да ѝ каже. Докато двамата с Бен работеха под прикритие в склада, не можеше да става и дума да използва мобилния си телефон, пък и по принцип не искаше да говори с Ели по телефона. Предпочиташе да проведе трудния разговор лице в лице.

Тя нямаше да хареса това, което той се канеше да ѝ каже, и всъщност сигурно щеше да му се ядоса ужасно, но нямаше значение. Дори и да не го разбереше, той знаеше, че така е най-добре за нея — колкото и арогантно да беше подобно мислене.

Не искаше да я разстройва. Знаеше много добре, че тя е преживяла достатъчно, но трябваше да ѝ обясни какво мисли, защото така беше редно.

Макс се обърна и отиде до стъпалата, които водеха към басейна. Мислите му препускаха бясно.

Ели излезе от асансьора и тръгна да прекосява мраморното фоайе, когато внезапно се закова на място. Макс стоеше пред нея. Беше облечен в костюм, пъхнал ръце в джобовете на панталона си, и бе с гръб към нея, но със сигурност беше той, защото сърцето ѝ пак започна с глупавото лудешко биене, сякаш искаше да изскочи от гърдите ѝ.

О, боже, как ще се справи с това?

Радвам се да те видя отново. Да, спомни си, че беше решила да каже това. Беше глупаво, но не се сещаше за нищо по-добро. *Радвам се да те видя.* Реши да изпусне *отново*.

— Макс.

Той се обърна бавно.

— Ели.

Стояха на метър и половина един от друг. Тя си помисли, че той изглежда уморен; той си помисли, че тя изглежда красива. Сякаш цяла вечност никой от двамата не каза нито дума.

Ели осъзна, че Макс я гледа ядосано. Отвърна му по същия начин. Липсваха им само чифт пистолети за дуел.

— Трябва да ме изслушаш, имам да ти кажа нещо — започна той.

О, не, нима беше избрал публично място, за да е сигурен, че няма да направи сцена, след като ѝ кажеше това, което се канеше? Тя се подготви да разбият сърцето ѝ.

— Слушам те.

Макс пристъпи към нея.

— Обичам те. Ще се оженим — и точка по въпроса. Свикни с тази мисъл.

— Чакай... какво?

Той грабна ръката ѝ и опита да я поведе навън.

— Да вървим, ще закъснеем.

— Чакай... ти какво... *чакай*.

Той я заведе в една ниша и повтори дума по дума това, което ѝ бе казал. Гърбът ѝ беше опрян в мраморната стена и Макс бе подпрял дланите си от двете ѝ страни. Тя не можеше да мръдне никъде, докато той не я пуснеше. Ели изглеждаше напълно шокирана.

— Казах ти: *Обичам те*. Двамата с теб ще се оженим — и точка по въпроса.

— Обичаш ме. — Това не беше въпрос. Явно не можеше да го проумее.

— Да, обичам те и ти ме обичаш. Не искам да чувам нищо от твоите глупости, че не трябва да се привързваме и не трябва да се влюбваме. Ще се ожения за теб, Ели Съливан.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не съм чула и дума от теб цял месец — каза тя — и сега си мислиш, че можеш...

— Да, така мисля. — Той се наведе и я целуна. — Устните ти са толкова меки. Ти ме обичаш. Ужасно ми липсваше.

Опита се да го избута. Той беше непоклатим като канара.

— Не можеш да кажеш на една жена, че с нея ще се ожениш. Трябва да я попиташ.

Макс отново се наведе да я целуне, но тя извърна глава и той целуна ухото ѝ вместо устните.

— Попитах баща ти.

— Така ли? — прошепна, останала без дъх, Ели. — И какво каза той?

— Точните му думи бяха: „О, боже, само не още една сватба“.

Дланите ѝ се притиснаха към гърдите му.

— Той съгласи ли се?

— Да, съгласи се. Предложих му сделка, на която не можа да устои.

— Каква сделка? — промълви тя, замаяна от случващото се. Макс я обичаше. Как беше възможно нещо толкова прекрасно да се случва на нея? Какво бе направила, за да го заслужи?

— Обещах му да те обичам и пазя и да направя всичко по силите си да си щастлива.

— Макс, още е рано, за да си сигурен, че ме обичаш. Познаваме се едва от...

— Обичам те.

— Трябва да помислим за...

— Обичам те. Свикни с това.

— Какъв романтик — прошепна тя.

Устните му докоснаха нейните.

— Трябва да те чуя как ми казваш, че ме обичаш.

Тя усети, че той се чувства уязвим. Обви ръце около врата му.

— Обичам те от мига, в който те срещнах.

— Знам, че на моменти съм рязък и груб — призна той. — Признавам и че съм инат. И невинаги съм особено чувствителен...

Ели допря пръст до устните му, за да спре тирадата.

— Освен това си грижовен, честен, мил, нежен...

Арогантността му се завърна мигновено.

— Значи съм неустоим, а? — ухили се той.

Тя се засмя.

— Ти си идеалният мъж.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Макс съжали, че не му беше позволено да внесе камера в съдебната зала, за да заснеме Ели на свидетелската скамейка. Тя направи на пух и прах адвокатите, които печелеха по две хиляди долара на час, и го стори с невероятна грация.

Съдията обясни, че това изслушване е само за предварително представяне на доказателствата и свидетелите, за да се определи кои обвинения ще бъдат приети и кои ще бъдат отхвърлени поради липса на доказателства.

Ели седеше на свидетелската скамейка, отпуснала ръце в скута си, със спокойно изражение на лицето, докато чакаше адвокатите на защитата да се опитат да дискредитират всяка нейна дума.

Кристофър Хамънд, водещият адвокат, имаше най-лицемерната усмивка, която Ели бе виждала. Беше висок, достопочтен на вид мъж, със скъп дизайнерски костюм и идеален възел на копирената вратовръзка, елегантно облечен... ако не се броеше един малък недостатък.

Семейство Ландри седяха на масата на обвиняемите с каменни физиономии. Госпожа Ландри, облечена в строга бяла блуза и пуловер с остро деколте, и господин Ландри, в тъмносин делови костюм, изглеждаха като олицетворение на благоприличието. Ели не беше присъствала в съдебната зала по време на показанията на Уилис Когбърн, но знаеше от Макс, че Уилис е описал с големи подробности връзката си с Ландри и след това е разказал за действията, които бе предприел по тяхна заповед. Опитните адвокати бяха направили всичко възможно, за да го дискредитират, но Уилис бе издържал на напрежението. След един час даване на показания той дори бе събрал достатъчно смелост, за да погледне Кал Ландри в очите.

Хамънд, с ръце зад гърба и вперил поглед в пода, крачеше пред свидетелската скамейка в продължение на няколко секунди, подбирайки внимателно думите си, преди да се обърне към Ели.

— Вие имате впечатляваща биография, доктор Съливан — започна той. — Толкова млада, а хирург травматолог... и вече сте получили такова признание... много впечатляващо наистина.

Ако очакваше тя да започне да се хвали, много беше сбъркал. Тя просто се взираше в него и чакаше. Щом Хамънд осъзна, че не може да я очарова, се залови за работа. Помоли я да му повтори какво е казал Уилис Когбърн, докато тя се е занимавала с раната му край пътя.

Ели отговори на въпроса, без да украсява разказа си.

— Повярвахте ли на господин Когбърн, когато ви каза, че е бил нает да ви убие?

— Да, повярвах му.

— Вече беше доказано чрез свидетели в този съд, че господин Когбърн е лъгал в множество случаи, за да избегне съдебно преследване. Имате ли причина да вярвате на човек, който обичайно лъже?

Прокурорът понечи да възрази, но се облегна назад, когато Ели отговори:

— Той стреля по мен. Така че — да, вярвам, че искаше да ме убие.

— Ние не сме тук, за да опитваме да установим действията на господин Когбърн — напомни ѝ адвокатът. — А за да определим дали господин Когбърн е действал по заповед на господин и госпожа Ландри. Смятате ли се за наблюдателна личност, доктор Съливан?

— Да.

— Били сте в ужасна ситуация. Уилис Когбърн призна, че е стрелял няколко пъти по колата ви в опит да взриви резервоара. За щастие той не е успял, но все пак е уцелил едната ви гума.

— Задавате ли някакъв въпрос, или просто си припомняте фактите? — попита прокурорът.

Хамънд продължи:

— Помните ли колко изстрела са били възпроизведени?

— Мисля, че бяха три.

— Но не сте сигурна.

— Не.

— Ала твърдите, че сте наблюдателна.

— Да.

— Когато сте се намирали под обстрел, бих предположил, че възприятията ви са били силно ограничени. Вие сте бягали, за да спасите живота си.

— Отново — обади се прокурорът, — съдържа ли се някакъв въпрос в словоизлиянията на господин Хамънд?

— Вашата способност да оцените ситуацията е била силно повлияна, нали?

Ели погледна съдията, а после се обърна към Хамънд:

— Ако си спомняте, аз съм хирург травматолог. Обучена съм да се справям с кризисни ситуации.

— Да, разбира се, но трябва да признаете, че тази ситуация е била различна. Преследвал ви е побъркан мъж, който е смятал, че е нает да ви убие. Стрелец, страдащ от налудничави заблуди.

Ели не отговори, а изчака следващия въпрос.

— В онзи момент господин Когбърн е изпитвал силна болка, нали?

— Да. Той имаше огнестрелна рана.

— Кажете ни точно какво мислите, че сте чули да казва господин Когбърн, докато сте превързвали раната му.

Тя отново повтори разговора дума по дума.

Когато тя приключи, адвокатът продължи:

— Дори и той да е казал онези думи, приемате ли, че господин Когбърн може да е бил в неадекватно състояние или вие да не сте могли да направите точна оценка на умственото му състояние към онзи момент? В края на краищата вие самата току-що сте били преживели травматично събитие.

— Очите му бяха бистри и той не говореше дезориентирано.

— Това вашите наблюдения ли бяха?

— Да. Уилис Когбърн не беше в състояние на помътен ум и не лъжеше — настоя тя.

— Значи вярвате, че вашите наблюдения са били точни? — попита той с подигравателен тон.

Ели започваше да се дразни. Защо адвокатът продължаваше с тези налудничави въпроси?

— Да, вярвам. Аз съм много наблюдателна — заяви тя. Трябваше да спре дотук, но не устоя. — Забелязвам, че обривът на лявата ви ръка няма да се оправи, ако продължите да го мажете със същия мехлем.

Алергичен сте към него. Забелязвам, че господинът на третия ред отляво има тежък конюнктивит. А жената на втория ред има пликче с бонбони в чантата и се опитва да измисли как да ги яде, без да вдига шум. Бонбоните са „М & М“. Също така забелязвам, че помощник-адвокатът на масата на защитата постоянно поглежда към часовника си и няма търпение да се махне оттук, защото, изглежда, има нещо между него и съдебната репортерка.

Помощник-адвокатът погледна паникьосано, после сведе глава и заби поглед в бюрото.

Ели спря за момент, погледна Хамънд в очите и завърши:

— И забелязвам, че ципът на панталона ви не е вдигнат.

Адвокатът почервения от смущение и бързо вдигна ципа си.

— Нямам повече въпроси.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Макс и Ели планираха да се оженят в Минеаполис единайсет месеца след като той ѝ предложи. Макс не беше доволен от чакането, но след като тя всеки ден му казваше, че го обича, и спеше в обятията му всяка нощ, не се оплакваше прекалено много.

Ели не искаше да прибързва. За нея беше важно семейството ѝ да може да присъства на сватбата. Беше поканила Ани за главна шаферка. Ани беше по-голямата близначка, тъй като се бе родила две минути по-рано, така че Ели предположи, че Ава няма да вдигне скандал.

Сватбата беше непретенциозна, но весела. Бебето на Ани — Мегън, вече беше почти на четири месеца и се усмихваше през цялото време. Най-често се намираше в ръцете на дядо си, който я обожаваше. След смъртта на Патерсън и раждането на първата му внучка бащата на Ели изглеждаше с двайсет години по-млад. Дори бе започнал да спортува, изминаваше по няколко километра всяка сутрин. Беше твърдо решен да се поддържа във форма, за да може да види как расте внучката му.

Временно Ани се беше преместила при родителите си за раждането и първите месеци на бебето, за да реши на спокойствие какво ще прави с живота си. Беше издържала успешно адвокатския изпит в Калифорния и знаеше, че в някой момент ще се върне отново в Сан Диего, но нямаше никаква представа къде иска да работи. Родителите ѝ помагаха за изплащането на студентския заем, макар че тя се бе заклела, че ще им върне всеки цент.

Макс удържа на обещанието си към нея. С помощта на връзките си той откри местонахождението на Лукас Райън, любовника на Ани. Един стар приятел от Академията на ФБР го беше свързал с Майкъл Бюканън, военноморски тюлен, който в момента се намираше в Сан Диего. Бюканън му обясни, че не може да разкрие никаква поверителна информация, но ще види какво може да направи. След седмица той се обади по телефона на Макс. Лукас Райън бе изпратен в Афганистан и това беше единствената информация, която Бюканън

можеше да му даде. Макс не научи какво прави Райън там или кога ще се прибере вкъщи.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Една лятна утрин Ани отвори входната врата с Мегън на ръце и той се озова пред нея — мъжът, който бе разбил сърцето ѝ. Левият му крак беше в гипс и той ходеше с бастун. Ани не прояви съчувствие. Искеше да грабне бастуна и да го халоса с него по главата. Но също така искаше да го прегърне. Остана неподвижна, вперила поглед в Лукас, и нямаше и най-смътна идея какво да му каже. Той изглеждаше чудесно. Тъмна коса, тъмни очи, загоряло лице, страхотно тяло — беше изключително привлекателен мъж. Нищо чудно, че си бе паднала по него. Беше висок, тъмнокос и красив.

И се беше проявил като пълен негодник, изоставяйки я, когато тя най-много се нуждаеше от него — напомни си Ани.

Лукас изглеждаше загубил дар слово, също като нея, но се съвзе по-бързо.

— Липсваше ми.

Тя поклати глава.

— Не ти вярвам.

— Може ли да вляза?

— Не. — Но отстъпи назад, за да може да влезе.

Той се усмихна на бебето, когато мина край нея.

— Сладка е — отбеляза. — Оставили са ти я да я гледаш ли?

— Нещо такова.

— Ани...

— Ти ме изостави, Лукас. Изобщо не се обади, изобщо не...

Замълча, защото знаеше, че ако продължи да говори, ще се разплаче. Мегън започна да се върти неспокойно в ръцете ѝ и Ани осъзна, че е повишила глас. Тя премести бебето в другата си ръка и рече тихо:

— Нуждаех се от теб.

— Обичам те — каза той. — Знаеш го. Не можех да ти кажа, че заминавам, и не можех да се свържа с теб по какъвто и да било начин. Това беше специална операция.

Тя не прие обяснението му.

— Какво се е случило с крака ти?

— Шрапнел.

— Седни и го вдигни — заповяда му тя. Бутна табуретката пред канапето. — Искаш ли да пийнеш нещо, преди да си тръгнеш?

— Няма да си тръгна. Знам, че си разстроена и имаш пълното право да бъдеш, но...

Ани го сръга в гърдите и каза съвсем тихо, за да не изплаши отново дъщеря си:

— Не искам да те обичам.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, а ѝ се щеше да го наругае. Последното нещо, което ѝ трябваше сега, беше да се разплаче. Щеше да има достатъчно време за плач, след като той си тръгнеше.

— Но ме обичаш.

— Обичах те — поправи го тя.

Той седна на канапето и я придърпа в скута си. Тя не му попречи, защото държеше бебето. Гърбът ѝ остана изправен и напрегнат.

Ръцете му се плъзнаха към врата ѝ.

— Как си успяла да станеш още по-красива?

Нямаше да размекне сърцето ѝ с комплименти, реши тя, но бебето му се усмихваше и гукаше. Той протегна ръка и погали Мегън по бузката. Малката сграбчи пръста му и започна да го хапе.

— Чеше си венците — обясни Ани.

Лукас огледа стаята с озадачено изражение.

— Майка ти частна детска градина ли има... или нещо друго?

— Нещо друго. Ти още ли си тюлен?

— Да. Омъжи се за мен, Ани.

— Ти си се побъркал. Шрапнелът те е улучил и в главата, нали?

Той я придърпа към себе си и я целуна. Устните ѝ бяха меки и покорни. Тя не се сдържа и откликна на целувката му.

— Обичам те — каза той отново.

— И аз те обичам — призна тя. — Но това не означава, че...

Лукас я целуна пак и Ани не устоя. Обви ръце около врата му и се отпусна в ръцете му. Боже, колко ѝ беше липсвал.

Сълзите ѝ рукнаха като порой. Не, нямаше отново да преживее това.

— Имам изненада за теб — каза той и бръкна в джоба си. —
Нося го в себе си от една година.

Беше годежен пръстен. Ани се вгледа в очите му и видя колко
измъчени са те.

— Ани, съжалявам, че не можах да ти го кажа тогава. Ще се
омъжиш ли за мен?

— Трябва да си помисля — прошепна тя. — Аз също имам
изненада за теб.

Изправи се и постави Мегън в скута му.

— Запознай се с дъщеря си.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Още една сватба.

Ели беше много развълнувана заради новината на Ани и се надяваше семейството на Лукас да се окаже също толкова чудесно, колкото семейството на Макс. Саймън беше кум на сватбата, а другите му братя бяха шафери. Ели ги хареса всичките, но се сближи особено с родителите на Макс. Толкова мили и любящи хора. Саймън беше спасил живота на Макс, а родителите му го бяха отгледали.

Двустайният апартамент на Макс с изглед към океана сега беше и неин дом. След като получи разрешение да практикува медицина на Хаваите, тя започна работа в една от болниците в града. Ели обожаваше през зимата да гледа телевизионния канал, по който показваха само прогнози за времето, и се смееше всеки път, когато чуеше за поредната снежна буря в Средния запад. Макс отбелязваше, че смехът ѝ звучи абсолютно злорадо.

Семейство Уйтли, също като родителите на Макс, вече им бяха идвали на гости. Всички, които дойдеха, после изобщо не искаха да си тръгват. Кой би могъл да ги упрекне?

— Ние живеем в рая — прошепна Ели на Макс късно една нощ. Бяха в леглото и току-що се бяха любили.

— Още ли си будна?

Тя се засмя.

— Да. Мислех си за семейство Ландри. Бен ми каза, че обжалват присъдата.

— На какво основание? — попита той и се претърколи по гръб. Пъхна ръце под главата си и се прозя. — Не им харесва в затвора ли?

— Съдията им даде да разберат, нали?

— Те бяха наели човек да те убие. И доживотната присъда им е малко според мен.

— Как мислиш, какво се е случило с Грег Роупър? След като посочи снимките на Кал и Ерика Ландри, изведнъж изчезна. Мислиш

ли, че е още жив? Или са го пипнали и убили? Дано да е избягал, за да се скрие от тях.

— Има голяма вероятност да е жив. Когбърн ни каза, че ходил при Роупър и заплашил да убие него и семейството му, ако отново покаже физиономията си в Сейнт Луис. В полицията още не са закрили досието за изчезването му, но се надявам в някой момент той да се появи.

— Аз също — прозя се Ели. Прокара пръсти по гърдите на Макс и се сгуши до него. — Саймън се обади.

— Какво му има този път?

— Мислеше, че има бучка, но след като ми я описа, сам реши, че вероятно е мазол.

— Той е на върха на щастието, че си имаме лекар в семейството. Ели намести възглавницата си и затвори очи.

— Не забравяй, че ще вечеряме с Бен, Адисън и малкия Бенджамин тази седмица.

— Няма.

Тя отпусна глава върху гърдите му и той погали косата ѝ. Тъй като току-що се бяха любили страстно, реши, че трябва да ѝ каже колко голямо удоволствие му е доставила.

— Нашият брак... — Замълча, докато търсеше подходящата дума, с която да ѝ каже колко щастлив го е направила. — Нашият брак...

Дълбокото ѝ дишане го накара да спре.

Макс се усмихна на себе си, зави Ели с чаршафа и прошепна:

— Страхотен е.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.